

АЛЕКСАНДЪР ГРАДИНАРОВ
АРХЕТИП
ДРУГИЯТ КЛЮЧ ЗА ДА
ВИНЧИ КОД

chitanka.info

ЗАЩО НАПИСАХ ТАЗИ КНИГА

През 1994 г. прочетох „Светата Кръв, Светия Граал“ и така се влюбих в нея, че заряхах всичко и тръгнах да обикалям Франция по следите на една-две хиляди годишна загадка. Нещо ме караше да смятам, че разгадаването ѝ е свързано с България. Започнах да чета всичко, що се отнася до Граала и рицарите на Храма, а това насочи разследването ми към антична митология, таро, алхимия, аналитична психология. Няколко книги станаха мои пътеводни звезди. „Махалото на Фуко“ на Умберто Еко, „Откровението на Тамплиерите“ на Лин Пикнет, „Мойсей и Монотеизма“ на Фройд и всички книги на Юнг. Наложих се да проникна в библиотеки на парижки тайни общества, за да набавя липсващи парчета от пъзела. Честите ми посещения в Лувъра помогнаха да установя някои допълнителни връзки. Всички пътища водеха към една цел — инициатични техники за достигане Архетипа на Хермафродит, като извор на космическа енергия.

Терминът Да Винчи код, лансиран от Лин Пикнет, не се решава еднозначно от алхимичната сватба на Христос с Мария Магдалена. В книгата му много по-голямо място е отделено на *еретичното* схващане за първостепенната роля на Йоан Кръстител в създаването на нова психотехника за черпене на двойствена енергия. Тази техника е свързана с усвояване на силата на *тъмната* страна в индивида. Двойствеността мъж-жена на всяка личност е предпоставка за вътрешно обогатяване чрез взаимодействие между двете му половини. Артистичният апогей на това послание са картините на Леонардо: Мона Лиза и Йоан Кръстител-Бакхус.

Но посланието на Двойния Архетип е много по-древно. То идва именно от нашите земи, където прадедите ни са знаели да го експлоатират чрез специално създадени за целта мистерии. Романът „Архетип“ е опит за възстановяване на изгубената традиция, която ни е толкова необходима днес, за да погледнем в бъдещето.

* * *

В края на XX век ураган от събития събори управляващата репресивна машина в България — стоглава хидра, която пиеше кръвта на хората. Катастрофата, последвала от смъртта на чудовището, може да се оприличи на гражданска война, на чумна епидемия, на природно бедствие. С тази разлика, че звярът умря от преяждане, вместо да го обезглавят и одерат на площада. Гигантският труп започна да се разлага, но хората нямаха представа как да се борят с такава грандиозна мърша, защото това означаваше да се борят със самите себе си. Тези, които събраха кураж да отстояват душата и разума си, разбраха, че за да се приспособят към новия ред, е нужно да обичат това, което мразят почти толкова силно, както и да мразят онова, което обичат, ако не и още повече. И само така, а не мечтаейки как да унищожат враговете си, щяха да погледнат с нови очи ослепителния хоризонт на този нов свят, в който светлината и сянката бяха завинаги разменили местата си.

ПЪРВА ЧАСТ

ЗАВЕЩАНИЕ

Португалия — 1344

Англия — 1464

Франция — 1584

Германия — 1704

България — 1824

Йерусалим — 1944

В 1344 г. първите велики майстори от всяка група се установяват в шест точно определени места. (...)

Веригата продължава през вековете, но срещата с павликяните се проваля в 1824. (...) Европа днес е театър на един таен балет между групи, които се търсят, но не се намират, като всеки знае, че трябва много малко, за да станат владетели на света.

*„Махалото на Фуко“,
Умберто Еко*

— Какво, ти казваш, че Господ е двуполов, о, Трисмегист?

— Да, Асклепий, и не само Бог, но и всички живи същества и растения...

*Corpus Hermeticum//
20, 21*

Архетиповете са комплекси, които изживяваме като съдба в най-съкровената, интимна част на живота си. Днес Анима не се появява в съзнанието ни като богиня, а като страшна лична грешка или като най-храброто приключение, което някога сме предприели.

*„Корените на
съзнанието“, К. Г. Юнг*

1

ГАНГСТЕРИ

Археологът Иван Наумов се събуди от мучене на параход. Протяжният вой го стресна, той се изправи и застина в койката си. В каютата цареше мрак. През кръглия люк нахлуваше пулсиращо сияние от неоновите лампи на виенското пристанище.

Археологът измъкна изпод койката малък сак и го отвори. Допирът с твърдата плът на обвитата в кожа свещена статуетка Ребис го успокои. Бе сънувал, че му я задигат. Родолфо го предаваше на гангстерите, прелъстяваше Тереза и офейкваше със златния идол. Жалкият му подлец!

Археологът се усмихна в тъмното, но сърцето му остана свито. Тялото му още вибрираше от кошмара на внезапното събуждане. Тереза спеше в съседната койка. Той чуваше равномерното дишане на жена си и различаваше в полумрака висящата ѝ от леглото бяла ръка. Милата, забърка я в тази каша. Иван Наумов изпита страх. Няма, изсмукващ страх от предстояща опасност.

Часовникът показваше полунощ. Оставаше половин час. Чувстваше се вцепенен от съня. Вън речната вода се плискаше в борда на парахода, само на половин метър от люковете на трета класа, в която пътуваха.

Мястото на срещата бе на яхтеното пристанище. „Сатурн“ щеше да пристане на седми понтон пет минути преди уречения час. Не можеше да бърка! Безпокойството му нарасна. Ако му свият номер? Той си представи как го пресрещат и му задигат статуетката. Невъзможно! Беше уверен, че е предвидил всичко. Ребис го закриляше.

Археологът измъкна от сака статуетката на двуполовия бог, разпови я от фината кожа и я постави върху масата между двете легла. Златното божество засия на светлината, нахлуваща през кръглия люк. Статуетката притежаваше магическа сила, в това нямаше съмнение. Всички древни извори го твърдяха, а Иван Наумов го установи от собствен опит. Освежаваща сила! Точно така! Идолът излъчваше

енергия. Но кой знае защо, археологът сега изпитваше страх. Нямаше търпение час по-скоро да приключи всичко.

— Мили?

Той пъхна обратно статуетката в сака и вдигна глава. Жената се подпря на лакът в койката си и го погледна с големите си блестящи очи.

Той се изправи. Плещестата му фигура запълни тясното помещение на каютата. Тереза скочи от леглото и обви ръце около врата му. Искаше да го последва, но той отказа. Не си струваше риска.

Тя беше прелестна по нощница, с разбъркани, тъмни коси и той я пожела. Жената настояваше шепнешком да го придружи. Мъжът поклати отрицателно глава. Мислеше, че животът му губи смисъл, ако се провали. Той се сети за сина им, който обожаваше приключенията. Бяха го оставили на няколко хиляди километра надолу по течението, в ръцете на една смахната старица. Сърцето на археолога се сви.

— Помисли за Давид!

Тереза настоя, че ако го убият, нито тя, нито детето ще преживеят загубата му. Представителите на Фондацията го бяха предупредили. Той я попита какво предлага, сякаш искаше да се остави да го убеждава.

Първоначалният им план изглеждаше по-адаптиран за новата ситуация. Иван тръгва пръв с фалшивата статуетка като примамка. Тереза изчаква с оригинала развитието на събитията. Ако го нападнат, вика полиция. От офиса на бреговата охрана се вижда яхтеното пристанище. В противен случай, ще извършат размяната и ще приберат парите.

Иван Наумов кимна утвърдително.

Двамата напуснаха каютата си, пресякоха палубата и слязоха на кея. Вахтеният хъркаше като заклан до леерите. Мъжът и жената прекосиха Мексико плац, всеки със своя сак в ръка и с по една статуетка — истинска и фалшива. Зад гърба на двамата съпрузи една сянка се плъзна по трапа и ги сподире в нощта.

Двамата стигнаха до контейнерите и се промъкнаха в тясната просека между стоманените туловища. Наредените един върху друг очукани ръждиви паралелепипеди образуваха истински лабиринт, в който се ориентираха само плъховете и машинистите на кранове. Когато се изравниха със сградата на бреговата охрана, Иван Наумов се

раздели с жена си и продължи сам. Тереза се прикри зад контейнерите, без да го изпуска от очи. Една сянка се приближи. Жената се обърна, но не различи нищо в непрогледния мрак.

Срещата с хората от Фондацията трябваше да стане на яхтеното пристанище. Щяха да ги чакат на „Сатурн“. Дори мафията да подуши намеренията им, рискът от стълкновение беше минимален. Така му обясниха. Вчера, на път към сградата на Фондацията на „Габор щрасе“, двама го проследиха. Те можеха да се окажат ченгета и убийци с еднакъв успех. Когато разказа за тях в офиса на Фондацията, предложиха му среща на яхтата, за да избегнат риска от повторно минаване през града. Сега се питаше дали не беше сбъркал?

Фондацията беше фасада на едно от големите международни секретни общества с офиси по целия свят. Като учен ексцентрик, Иван Наумов беше скептичен към всякаква колективна изява. За него единствено важен оставаше личният път в посвещаването. Затова не беше член на никое тайно общество. Беше прекалено горд, за да се подчинява на заповедите на какъвто и да е орден. Емоционалните му резерви нямаха нищо общо с рационалните му познания на учен, специалист по антични мистерии. В края на краищата той познаваше техните секретни ритуали на посвещаване по-добре от самите тях. Затова реши да им се довери.

Иван Наумов вървеше по кея с единственото си оръжие — оловен бокс в джоба. Изглеждаше истинска лудост да се навира сам в устата на вълка. Предаването на статуетката трябваше да остане в тайна. Прекалено голяма беше силата на андрогинния бог! Затова се съгласи с тази тайна размяна. Ако Фондацията му отпусне уговорената сума, за да продължи издирванията си при пълна дискретност, той ще им остави в залог Ребис. Такова беше условието. При всички случаи Фондацията печели. Стойността на Двуполовия многократно надхвърля стоте хиляди долара, които ще получи за експедицията си. Ако го измамат, убиват „златната кокошка“, а една институция от този ранг не би рискувала реномето си на дребно. Без неговата помощ те никога нямаше да се доберат до златния град.

Внезапно двама изскочиха от сянката на контейнерите. Археологът стисна оловния бокс в джоба си и се хвърли напред. Двайсетина метра по-нататък гора от мачти се поклащаше приветливо от кея. Двамата го нападнаха едновременно. Иван Наумов запокити

сака с фалшивата статуетка в лицата им, изкрещя и се гмурна през урагана от удари, които заваляха върху му. Въръжен с бокса, юмрукът му срещна нечия челюст. Но удар с палка го повали. В нощта отежна женски вик. С последни сили Иван Наумов помоли бог Ребис да запази жена му от убийците.

Тереза видя нападението и хукна към офиса на речната охрана. В тъмното някой я повали и изтръгна сака с оригиналната статуетка. Жената падна и изпищя. В същия миг гангстерите дотърчаха и я хлопнаха с палка по главата. Хвърлиха безжизнените тела на двамата съпрузи в малка камионетка и напуснаха района на пристанището.

След час сребрист мерцедес с виенски номер спря пред разкошна вила в австрийската столица. От мерцедеса изскочиха двама костюмирани мъжаги, които изпълняваха поръчкови убийства за силните на деня.

Домакинът, подпухнал старик с балкански мустаци и корем като бъчва, ги прие по чехли в кухнята. Очите му светеха като въглени. Върху двуметрова кухненска маса от орех имаше бутилка ракия и чаши. На стол с висока облегалка седеше повехнал мъж с лице на антиквар. Дебел телохранил с рязана пушка на колене дремеше до вратата.

Щом влязоха, двамата убийци погледнаха към дебелия с пушката. След това поставиха върху голия плот на масата сак. Шкембестото старче им направи знак да го отворят. Единият измъкна статуетка и я размаха като футболна купа пред очите на запалнянковци. Мъжът погледна фолклорния мустак с огнените очи, сложи си часовникарски окуляр и взе статуетката в ръце. Няколко минути се оказаха достатъчни, за да произнесе присъдата си.

— Фалшификат, господин Раков — обяви експертът със сух глас, чийто руски акцент изпъкваше като червена подутина върху восъчното лице на покойник.

Раков попита двамата убийци за съдбата на жертвите. Обясниха му, че са на сигурно място според уговорката. Но трети човек избягал към кораба. Старецът започна да ги псува. Без да се смущават, двамата попитаха как да постъпят с мъжа и жената. Те бяха професионалисти, не искаха улики зад гърба си.

— Извикайте Кръв от Париж — заповяда старецът. — Само той може да ни измъкне от тези говна.

И той показа вратата на двете мутри. Наля си чаша ракия и я пресуши на един дъх. Викаха му чичо Вася, мрачна птица, за когото говореха, че се занимава с магии.

— Кръв е изрод — обади се дебелият телохранител с пушката, който дремеше досега.

Старчето му изрева да си затваря човката, сякаш се караше на напълнило гащите дете. После добави по-меко, че ако и този път Кръв се осере, Дебелият може да го погъделичка ректално с големия си патлак. Онзи млясна замечтано и отново задряма.

— Лучше обосратъся, чем недосратъ — заключи мъжът с лице на антиквар и пак си наля ракия.

Не можеше да откъсне очи от статуетката. Дори копието говореше твърде красноречиво. Той видя, че Раков също я съзерцава. Двамата размениха погледи. Какво не биха дали, за да притежават час по-скоро оригинала.

В тъмнината на подземие, в което ги хвърлиха, Тереза и Иван Наумови бавно идваха в съзнание. Лежаха в локва кръв върху бетона със завързани ръце и крака. Като живи трупове. Не знаеха дори, че са един до друг. Но мислите им бяха едни и същи. Те отчаяно се връщаха назад към онзи ден, когато преди две седмици тръгнаха. И се питаха дали някога ще видят отново детето си и дали имат право да постъпват така.

ПОЛКОВНИК КРЪВ

Телефонът разбуди полковник Канторджиев, наречен Кръв, в два часа след полунощ. Вън валеше. Дъждовната вода се стичаше по стъклото на мансардата, зад което луната висеше като нахапан камамбер над тъмната начупената линия на парижките покриви. Гласът на дебелия телохранил на генерал Раков извади от вцепенение бившия агент на българските тайни служби. Предлагаха му работа. Две тела. Още сега! Веднага!

Дебелият му изпръхтя адрес и му загатна същината на мисията, като не пропусна да му напомни какво го чака, ако сбърка конците. Държеше се арогантно, сякаш даваше заповеди на последния просяк, а не на елитен убиец от кариерата. После затвори, без да му остави време да зададе въпрос.

Кръв, или както му викаха още Кантор, погледна часовника си. До първия полет за Виена оставаха пет часа и половина, но ако тръгне с кола, за същото време щеше да пристигне на уреченото място. Това означава да шофира 1000 километра със средна скорост 200 км в час, но му спестява поне два часа. Пътуването щеше да го зареди с енергия, да му даде тласък... Чакаха го две тела.

Той седна в кревата, в който допреди малко дремеше с дрехите, и механично огледа голата стая, в която масата и стола допълваха оскъдната мебелировка. Извади дълъг автоматичен нож и го закрепил с гривни на лявата си ръка. После напусна квартирата. Вратата се хлопна силно зад гърба му, докато полковник Кръв потъваше надолу в тъмното умирисано на пържени чушки и чесън стълбище, в което негърска музика гърмеше дори в този час на нощта.

Сивото порше отвори очи и изрева. Светлинните му снопове пронизаха плющящите струи на дъжда, колелата му се завъртяха и го понесоха. Кръв прекоси затънтения край на 18-и район на френската столица, в който живееше, зави надясно по улица „Кардине“, изскочи на булевард „Де Курсел“ и за броени минути достигна подножието на Триумфалната арка. Не можеше да устои на изкушението да напусне

Париж през оста на Слънцето. Бордовият компютър вече му даваше информация за предстоящата мисия. Той достигна площад „Етоал“, на който се издигаше Арката — врата към Отвъдния свят. Последната врата на Запада, както още я наричаха. Дванадесет булеварда тръгваха от този площад във формата на звезда и на всеки един от тях отговаряше по едно божество. Но Кръв имаше нужда от тринадесетото.

Въпреки проливния дъжд и късния час, около Триумфалната арка препускаше поток от коли. Бившият агент нахлу в металния водовъртеж с много газ, направи почти пълен кръг и зави по „Елисейските полета“. Най-известното авеню на света носеше едно от имената на Ада. Там, където Кръв отдавна се готвеше да попадне. Адът на героите, тези, които бяха заслужили да бродят в най-реномираното поле на Хадес, след като се бяха простили геройски с живота си по бойните полета на славата. Ирония на съдбата. Днес тук, на земята, в столицата на Европа, „Елисейските полета“ се бяха превърнали в Рай за най-богатите тумбащи на планетата. Новите герои на нашето време.

Кръв се засили на светофара пред Гран Пале, профуча на червено и наду към площад „Конкорд“, в чийто център стърчешеobeliskът на Рамзес Втори, като шиш на гигантски слънчев часовник. Сивото порше зави надясно и се гмурна в тунела, който извеждаше на крайбрежната магистрала. Вляво оставаха градините на Тюйлери, мрачният силует на Лувъра с настръхналите си монументални комини. Къщата на Хермафродит. Всички детайли от загадката на човешкия живот бяха неразривно свързани в Париж, но връзките ставаха ясни само за посветените. Градът, построен по образ и подобие на Небесния Йерусалим, пазеше ревниво своите тайни от профаните. Кръв смяташе, че е проникнал в някои от тях, въпреки че не беше посветен. Не беше посветен само в общоприетия смисъл на думата. Не принадлежеше към никое тайно общество, но беше открил път към своя Бог и редовно му принасяше жертви. Човешки жертви. Той се усмихна в мрака. Какво не би дал, за да види отново лицето на бившия си психоаналитик Зилби. Две тела го чакаха в едно подземие на 1000 км оттук. Две тела, които щяха да му позволят да се докосне до андрогинната енергия. Той настъпи докрай педала на газта и сивото

порше като истински звяр загълта километрите на изток по магистрала А4.

Седем часа по-късно Кръв спря спортния си автомобил до запустял склад на 20 км от Виена, на брега на Дунав, и слезе от колата. Дебелият телохранилел на Раков му беше съобщил, че две тела го чакат на обичайното място в подвала. Тлъстакът добави, че му принадлежат изцяло, и смътно му нахвърли проблем с „някаква статуетка“. Жалък неграмотник! Докато си припомняше гевезливия му глас, Кантор се запита дали някога ще му падне случай да разфасова задника на това хюмне.

Някогашният изпълнител на специални поръчки на българските служби за сигурност се плъзна покрай стената на склада и достигна малка желязна врата, която отключи. Спусна се по бетонните стъпала в подземиеото. Движеше се безпогрешно в мрака. Тежките му обувки скърцаха по бетонната настилка на коридора. Агентът отвори втора метална врата и веднага усети миризмата. Вонеше на уплашена до смърт жена. Той различи две сгърчени тела на пода. Жената се размърда. Далеч в мозъка на Кантор прескочи искра. Нищо не му доставяше по-силно удоволствие от страха, който изпитваха. Страхът и вкусът на кръв. Ужасът им бе признание за работата му. Преклонение пред чудовището, в което се беше превърнал, за да ги смрази. Кантор обичаше негативните чувства поради простата причина че не бе в състояние да изпитва други. Емоционалният му апарат бе закърнял и само голяма доза отрицателна енергия го възбуждаше. За него страхът бе доказателство за обич. Единственото доказателство, че съществува, че е жив човек.

Той доближи двете тела на пода и впи очи в тях. Лежаха един до друг, сякаш за да си шепнат в тъмното. Какво имаха да си кажат толкова? Мъжът почувства присъствието му и вдигна глава. Излъчваше остра агресивна миризма. Кантор го ритна с тежката си обувка. Мъжът изпусна глух стон. Кантор коленичи и се отпусна върху жената. Тя се замята, но той не бързаше. Щом забиеше зъби в плътта ѝ, щеше да я укроти. Мъжът хриптеше ужасно и Кантор изпита удоволствие, че ще изсмуче кръвта на жена му в негово присъствие. Той потърка тялото си в нейното, но не изпита наслада. Страхът, който се излъчваше от всяка нейна пора, го опияняваше.

Той притисна главата ѝ и захапа устните ѝ. Жената се мятеше, виеше като животно, но воят звучеше като райска музика в ушите на Кантор. Кръвта, която се процеждаше в устата му, имаше вкус на скъпо вино. Ако живееше в свят на вампири, той сигурно щеше да се издигне като личен дегустатор на вампирския монарх. Но той живееше в общество на прости кръвопийци и нямаше кой да оцени извънредния му талант. Кръвта беше книгата на вековете. Кръвта носеше информация за минали събития, като разшифроваше нейните кодове, той можеше да научи тайните на жертвата си.

Той изгриза устните на жената и ги сдъвка, за да увеличи притока на кръв в устата си. Техниката му на смукане бе бавна, но смяташе за по-изискано да разкъса устните, отколкото да смуче направо от аортата като трансилвански селяндур. Предсмъртната целувка подготвяше жертвата за далечното ѝ пътешествие в отвъдното.

Жената утихна. Кантор разкъса със зъби кожата на врата ѝ и се гмурна в мислите ѝ. Трябваше да приключи бързо с нея, за да се занимае с мъжа ѝ, миризливеца. Всичко, което научи опираше до две неща: едно момче и един бог в града на Андрогина.

3

РАЗДЯЛАТА

— Каквото и да се случи, дръж се мъжки — каза баща му на заминаване.

Иван Наумов гледаше сина си в очите. Имаше втрещен син поглед, способен да изрита мумия от гроба. Кой знае защо, Давид си помисли, че ги грози опасност. Баща му никога не му говореше по този начин. Момчето поиска да го прегърне. Археологът притисна главата на сина си до своята. Давид почувства как го обля гореща вълна. Искаше да извика, че ще се справи като истински древен войн, но майка му на свой ред го грабна в прегръдките си. Ухаеше прелестно и момчето се притисна към нея, за да скрие вълнението си. Тя го целуна. Давид никога нямаше да забрави тази целувка, защото никой повече нямаше да го целуне така.

Покрай тях мина силно гримирана жена, която живееше на ъгъла. Викаха ѝ Мара Петолевката, квартална курва и майка на Кастрака. Синчето ѝ беше истинска напаст, страшилище в уличните побоища. Проститутката размени няколко думи с Иван Наумов, който я шляпна по задника. Мара смигна на Тереза, размаха лакирани нокти и се отдалечи, като клатеше бедра.

Денят беше пролетен, а смяната на сезона главозамайваща. Давид запази спомен за цвят, зеленина, а топлият вятър го караше да крещи от възбуда. Едно раздрънкано такси спря отпред, за да ги откара. Баща му носеше широкопола шапка, а майка му приличаше на кинозвезда. Изглеждаха красиви и Давид се пръскаше от гордост, че неговите родители са най-големите сладури на света. Майка му едва сдържаше сълзите си, опитваше се да бъде храбра. Баща му му намигна окуражаващо.

Давид беше само тринайсетгодишен, но знаеше, че от всичко най-важно е да бъде мъж. Стоеше на тротоара и зяпаше подир отдалечаващото се такси. От къщата се появи Гергана Михайлова и понечи да го утеши, но той ѝ обърна гръб. Не понасяше да го успокояват. Гергана Михайлова беше майка на баща му и негова баба.

Старата го дразнеше ужасно, но Давид бе така погълнат от думите на баща си, че забрави да я прати по дяволите.

Какво означава това драматично прощаване? — питаше се момчето. Родителите му заминават за две седмици до Виена, а не на пътешествие отвъд полярния кръг. Защо майка му плачеше?

4

БАЩА И СИН

С баща си Давид имаше привилегировани отношения. Някои ще кажат, че е било просто силна обич, обожание и други такива, но момчето беше убедено, че изпитва към баща си чувства много по-велики от каквито и да било обяснения.

Когато баща му се връщаше след работа, Давид се промъкваше в кабинета му, който се помещаваше в старата кухня. Тя бе затрупана с книги до тавана. Приличаше на музеен склад, скулптурно ателие и алхимична лаборатория. В свободното си време археологът Иван Наумов правеше скулптури на голи жени и мъже от сива глина. Ваеше статуи на чудовища с уродливи лица и красиви, мускулести тела. После ги изписваше с бои като живи и слагаше торсовете им да съхнат в отвора на камината.

Давид отваряше внимателно вратата на Старата кухня и виждаше баща си да седи във високия стол зад отрупаната с ръкописи маса. Цигарата му димеше в светлинния сноп на настолната лампа. След работа археологът се лекуваше с водка и четеше пресата. Няколко мига свобода, докато Тереза, майката на Давид, и Гергана Михайлова приготвяха вечерята. Двете жени нямаха право да влизат в кабинета на археолога, нито да го подреждат, нито да го чистят, нито дори да изхвърлят угарките от пепелника. Всяко тяхно несръчно движение рискуваше да наруши свещения хаос, в който баща му царуваше — единствен Бог.

Докато момчето напредваше между купчините с книги, баща му не сваляше поглед от четивото си. Чак когато приближеше, той вдигаше очи и се усмихваше.

— Какво ново в училище? — попита той.

— Направих по рисуване статуята на Прометей, разпънат на скалата, с онази орлица, дето му кълве дроба, а пък Петрова каза, че нямам право да вая голи хора.

Археологът изръмжа недоволно. Момчето обясни, че орлицата била сирена с доста големи цици. Нали Прометей го разпънали на

Елбрус, а пък в Кавказките приказки често се появяват тези полудемони, полужени.

— Е, и?

— Ти ми каза, че можем да правим каквото си искаме, щом се касае до изкуство!

Археологът кимна.

— Обаче Петрова твърди, че това било порнография!

Баща му хвърли вестника и присви очи.

— Писна ми от тези плебеи! — извика той. — Писна ми от тази държава, управлявана от курви и от гладиатори!

— Хвана се на Прометей за фалоса, представи си. Бях го оформил също както в митологията, която ти ми подари... и после сирената с големите цици. Нали разбираш?

Бащата поиска да види шедьовъра на сина си. Давид му обясни, че Петрова извикала Цено Ракията, който натрошил скулптурата пред всички! Крещял му, че бил малък развратник и разни от сорта... Иван Наумов избухна, че вече не знае какво да прави с тези колоси на глупостта. Дори след сто хиляди години пак ще си останат в каменната ера!

Той стана и закрачи из стаята.

— Обясних им — продължи Давид, — че в изкуството имаме право да изразяваме нашите чувства и мисли.

— Какво искат сега?

— Да се явиш утре в училище!

Изведнъж баща му се ядоса и започна да ругае проклетите хтонични божества. Тези „титани на мрака“, които въпреки „бунта на светлината“ не искаха да изпуснат властта над душите на хората.

— Както виждаш, не всичко, което ти казвам, върши работа — добави археологът. — Ще трябва да разчиташ на собствената си интуиция!

Давид го попита какво е това интуиция, но обяснението на Иван Наумов звучеше твърде заплетено и той не го разбра. Запомни само, че е нещо като богиня, която те съветва в труден момент. Атина Палада, да речем, която нашепва на Ахил, за да смири гнева му.

— Хайде да вечеряме! — добави археологът. — Гергана Михайлова вече вдига пара!

Давид поиска да знае кога баща му ще го посвети за рицар и Иван Наумов му обеща това да стане, щом се върнат от пътешествието по реката.

Археологът разказваше на сина си древни истории. Давид обожаваше да слуша за подвизите на героите, борбата им с богове и митични чудовища. Тези легенди омайваха момчето. Вярваше, че действително са се случили някога. Особено го впечатли историята за Персей, който отрязал главата на Медуза. Струваше му се дяволски трудно да приближиш спящата Горгона и да я обезглавиш, докато следиш отражението на главата ѝ в огледалния си щит. Той се упражняваше в стаята си с една голяма сребърна тава и сабята на дядо си.

Давид си втълпи, че трябва да подражава на тези древни герои. Науми си, както често правят някои твърдоглави момчета, че за да стане истински мъж, трябва да извърши една камара подвизи. Да обезглави чудовище, да съсече огнедишащ дракон или да размаже гадна вещица! Всички тези героични подвизи са все още възможни. Искаше да се озове там, където истинските мъже извършват предопределеното им от съдбата.

ГЛАВАТА НА СМЪРТТА

Тереза, цигуларката, беше единствената жена, която можеше да се влюби в луда глава като Иван Наумов. Тя свиреше до припадък, когато Давид бе на училище. На концертите, които изнасяше, майка му носеше черни деколтирани рокли до земята, в които изглеждаше като истинска принцеса. Мразеше да излиза нощем сама на двора и Давид я следваше с една от сабите на дядо си в ръка, докато тя простираше дантеленото си бельо. Когато момчето искаше да придружи баща си на разкопки, археологът му обясняваше, че трябва да остане вкъщи, за да пази майка си. За него това беше известно утешение, че поема мъжката работа в отсъствието на баща си.

Една нощ археологът бе заминал. Момчето и майката се събудиха от тропот по тавана. Нощта беше ветровита, дъждът плющеше упорито и двамата, свити в леглото, чуха стъпките. Не, не беше котка! Стъпваше тежко като пиян злосторник. Вятърът виеше, клоните на дърветата в градината шибеха в прозорците и топуркането продължаваше. Електричеството бе прекъснато поради бурята и Тереза запали свещ. Хванати за ръка, двамата заизкачваха стълбата към тавана. Момчето вървеше напред със сабята, майка му го следваше със свещта. Щом отвориха вратата на таванското помещение, непознатият изникна пред очите им с нахлупена червена полицейска шапка на глава. Давид замахна със сабята и му отсече главата. Червената полицейска шапка се търкулна по пода. Момчето изкрещя и се строполи в прегръдките на майка си. После разбра, че е съсякъл едно карнавално чучело, захвърлено на тавана. От страх беше помислил, че е жив човек. А тракането идваше от гигантската кайсия в двора, която в бурната нощ биеше клони в керемидите. Цяла нощ Давид сънува отрязани глави. Издигаше ги за косите и ги показваше на баща си.

6

МОМЧЕШКИ МЕЧТИ

Когато родителите на Давид заминаха за Виена с парахода, момчето изпадна в еуфория. Търчеше нагоре-надолу, обличаше новите си дрехи и се оглеждаше в голямото огледало в коридора. Искаше да стане мъж час по-скоро. Изпробва вратовръзки на баща си и някои сака на дядо си. Умираще да се маскира, да играе различни роли. Дори се пъкна в една от роклите на Тереза, за да провери ефекта. Допирът с коприната го наелектризира. Женските дрехи криеха особена притегателна сила и Давид си каза, че прилича на Ахил в двореца на цар Ликомед.

— Не искам да ровиш из гардеробите! — заплаши го Гергана Михайлова. — Иначе ще те накажа!

И му показа костеливата си лапа. Това го вбеси.

Гергана Михайлова беше по-отровна от Лернейската хидра и Горгоната Медуза, взети заедно. Имаше дълги жълти зъби и дръглива снага. Големият ѝ нос всяваше страх. За нея дресировката с ръжена си оставаше най-доброто възпитателно средство за дебели глави. Давид игнорираше Старата, погълнат от голямата авантюра, която му предстои. Майка му и баща му отпътуваха с параход до Виена по таен бизнес. Това му беше ясно! Щяха да направят пачка със статуетките! После ще го отведат в далечна страна, където има истински приключения.

Всеки ден момчето отбелязваше на картата докъде са стигнали по реката. В училище го разпитваха какво ще му донесат от чужбина и той взе да раздува, че родителите му заминали да търсят скрито съкровище. Съучениците му знаеха, че баща му е археолог, и бързо налапаха въдицата. Това вдъхнови Давид да измисля нови истории, в които така се вживя, че започна да си вярва.

Един ден след училище Мария, с която се сваляха, го помоли да ѝ реши домашното по математика и Давид я покани вкъщи. Проявяваше нечувана дързост, защото Гергана Михайлова не понасяше

тия малки „змии“. Наричаше ги още ония „нито мъже, нито жени“, които трябвало да се церят с камшик...

Мария беше прелестно момиченце с черни очи и дълги до дупето рижи коси. Препускаше като бясна из двора на училището и се зъбеше на момчетата. Носеше карирани ризи, запасани в дънкови поли и обожаваше каубойските истории.

Давид я заведе в стаята си, за да ѝ покаже сабите, почерпи я с вишновката на Гергана Михайлова и плъзна ръка под полата ѝ.

— За бога. Деви, баба ти!... — кикотеше се Мария и спираше ръката му.

Двамата седяха върху леглото му, сърбаха вишновка и се целуваха в полумрака. Давид тъкмо се готвеше да провери какво има под розовите гащички на съученичката си, когато вратата се отвори и Гергана Михайлова нахлу в стаята. Приличаше на истинска вещица с помътнели от омраза очи.

Давид скочи от леглото и вдигна кавалерийската сабя на дядо си, за да ѝ препречи пътя. Старицата крещеше като побесняла, че няма да позволи разврат в къщата си. Острието на сабята я накара да затвори вратата зад гърба си. Тази безкръвна победа окуражи Давид. Повече нямаше да позволи да му дават тон в живота. Чакаха го нови подвизи. Искеше да смае всички! Да им покаже кой е всъщност.

Той имитира почерка на майка си и изфабрикува писмо, в което тя уж му разказваше за опасните им прекеждия нагоре по реката. Как в горното си течение Дунавът бил още замръзнал и се наложило да правят дупки в леда, за да търсят злато. Но ги нападнали бандити и се завързал бой, в който баща му се проявил като герой. А местните власти го наградил и обявил родителите на Давид за почетни граждани на град еди-кой си... Момчето избра един град на картата и поръси писмото с няколко капки вода, уж че майка му е плакала от вълнение.

Четенето на писмото пред класа му донесе овации. В междучасието мълвата плъзна из училището. Любопитни идваха да го разпитват за подробности. Учителите също проявиха интерес. Окуражен, Давид зафабрикува подобни писма всеки ден. Съчиняваше нови прекеждия и ги четеше на съучениците си. Тези епистоларни трилъри го направиха герой на деня. Само класният му наставник, Димитров, по прякор Ракията, го гледаше с подозрение.

Всичко свърши в деня, в който родителите му трябваше да се върнат. Давид и Гергана Михайлова отидоха да ги посрещнат на пристанището в уречения час.

РЕАЛНОСТТА НА РЕАЛНОСТТА

Аркадите на градското пристанище напомняха антична базилика. Чакалнята с гишетата изглеждаше плачевно запусната, от другата се вееха шарените покривки на кръчмата „Касапска среща“.

Беше топла привечер и здрачът бързо се сгъстяваше над реката. На големия понтон за приставане гъмжеше от посрещачи. Давид забеляза Кастрака да пуши нехайно до перилата. Сякаш възрастните наоколо изобщо не го бъркаха. Давид също би запалил, ако Дъртата не му висеше на главата... Това го раздражни. Кастрака разполагаше с неограничена свобода. Той беше тартор на хулиганите в квартала, бандит и трафикант на дрога. Кастрака нямаше баща, брат му Родолфо Качамаков-Кач беше шантав, а майка му, Петолевката, печелеше на тротоара. Давид изпита смътна тревога, че Родолфо бе заминал с родителите му. Какво общо можеше да има с тях този трафикант на ценни предмети? Кастрака явно чакаше брат си. Давид извърна глава, за да не гледа нахалния хулиган, който затъмняваше славата му на герой на деня. За да го игнорира напълно, опита да си представи подаръците, чиито разноцветни опаковки само след миг щеше да разкъса.

В този миг пасажерът „Поборник“ изскочи зад завоя на Дунава и тържествено измуча. По кея хората заръкопляскаха. Параходът — копие на някогашен легендарен пасажер, напредваше с пълна пара към пристанището. Многоетажната му светеща грамада пореше черната, проблясваща от отраженията вода. По леерите на борда пушеха мъже. Давид затърси баща си измежду тях, но не го откри и това го разтревожи. Очите му блуждаеха от носа до кърмата и обратно, но без резултат. От взирането му се зави свят. Обземаше го трескаво безпокойство, страх. Кой знае защо, момчето реши, че баща му и майка му не са вече на борда. Представи си ужасни неща.

Осветеният корпус на парахода се приближи с грохот към понтона, който се разлиля под краката на посрещачите. Старомодните гребни колела на чудовището тракаха оглушително, червените му

комини бълваха пара... Корабът заприлича на Давид на траурно осветена плаваща гробница. Заби камбана. Котвената верига изтрещя. Давид не успя да отпъди черните мисли, които се трупаха в главата му.

Корабът акостира. Моряците хвърлиха въжета и спуснаха трапа. Пътниците започнаха да слизат един подир друг с куфарите и с дежурните усмивки на уста. Посрещачите се спуснаха с радостни възгласи към тях. Цветя, целувки. Водата се плискаше между борда и стената на кея, двигателите на парахода бумтяха, а от родителите на Давид нямаше следа. Сърцето на момчето се сви. Гергана Михайлова се въртеше нервно, налегната от собствени страхове. Давид отново забеляза Кастрака, забил очи в парахода. Явно чакаше брат си, Родолфо Кач... Нима шантавият трафикант на ценни предмети бе изчезнал с родителите му?

Последните пътници напуснаха пасажера. Един униформен си проправи път към момчето и възрастната жена. Той се спря и направи знак на Гергана Михайлова да приближи. Давид видя, че дъртата стои като попарена, и наостри уши.

— Приберете се вкъщи — чу да казва униформеният.

Изведнъж Гергана Михайлова се разкрещя като ухапана от бесни кучета. Корабният служител сви устни, докато старата жена бълваше отгоре му змии и гущери. Давид си помисли, че дъртата ще го зашлеви. Тя млъкна неочаквано, направи кръгом и повлече Давид. Долу понтонът опустя. Остана само Кастрака, спотаен до трапа — малка черна сянка, впила очи в кораба.

Внезапно от борда на „Поборник“ отекна нечовешки крясък. Две униформени ченгета блъскаха мъж с белезници. Давид позна брата на Кастрака, смахнатия Родолфо Качамаков. Дългите му коси и брада се вееха от вятъра и му придаваха вид на щипнал от лудницата. Родолфо ревеше да го пуснат и страшно се заканваше. Нещо бяло изпадна от дрехите на шантавия и изчезна в сянката на понтона. Давид се огледа за Кастрака, но от него нямаше и следа. Сякаш бе потънал в бързата пролетна вода на Дунава.

Тогава забеляза мъжа, застинал до перилата на бака. Непознатият носеше филцова шапка и следеше беззвучно сцената с ареста. Силуетът му се очерта като тъмна изрезка на фона на още тлеещото вечерно небе. Качамаков се заканваше именно на тази безмълвна фигура. Давид почувства силната ненавист между двамата мъже.

Представи си ги вкопчени в смъртна хватка. Гергана Михайлова го теглеше и това го разяри. Родителите му бяха изчезнали. Ужасната мисъл го прониза. Бяха ги очисти! Качамака ги беше прецакал заради статуетките и затова го бяха арестували! Черната сянка на бака изникна отново пред очите му. Бяха ги очисти заради проклетите статуетки!

Момчето се изтръгна от ръката на старицата и побягна в нощта. Тя извика подире му, но Давид бързо се скри между сивите сгради. Бягаше напосоки и в главата му пулсираше мисълта, че никога повече няма да ги види! Затова ли баща му го предупреди да се държи като мъж? Давид се озова на ръба на стръмната кейова стена. Долу реката влачеше кална вода по течението. Мисълта за студената й, мазна прегръдка го накара да потрепери. Извърна глава. На двеста метра от него параходът „Поборник“ сияеше в мрака като гигантска коледна елха. Давид тръгна обратно към пристана. Когато стигна до сградата на митницата, чу шум и спря. Полицаяте тъкмо натикваха брата на Кастрака в полицейски джип. Непознатият мъж с шапка, който приличаше на черна сянка, също се качи. Джипът потегли и червените му светлини изчезнаха зад завоя.

По обратния път към дома Гергана Михайлова непрекъснато се обръщаше назад. Когато влезе вкъщи, тя пусна резето, дръпна завесите и чак тогава запали лампата. Изглеждаше като побъркана. Известно време тя крачи из всекидневната като вълк в клетка. После сграбчи телефонната слушалка и набра номера на единствената си приятелка Ребека — Перлата.

— Ало, Перла! — каза глухо Гергана Михайлова, когато от другата страна се обади удивително мелодичен женски глас. — Перла, те не се върнаха! Чуваш ли?

— Не може да бъде! — избухна Перла.

— Но е голата истина! — сопна се Гергана Михайлова. — Малкото изчадие се пръждоса...

— Идвам веднага!

— Обаждам ти се за друго... — изръмжа Гергана Михайлова. От мълчанието на Перлата струеше любопитство.

— Видях да водят смахнатия Качамаков. Там стоеше и един цивилен в черно...

Перлата я помоли да не предприема нищо. Тя щяла да се обади където трябва. Гургана Михайлова постави обратно слушалката. Глуха тревога кълтеше в душата ѝ. Може би вече подслушваха телефона ѝ. Тя остана така, без да мърда. После отиде в хола, наля си чаша коняк и я изпи на един дъх.

ПОЛИЦЕЙСКИ УЧАСТЪК

Джипът отведе трафиканта на антични предмети Качамаков в полицейското управление. Докато двамата униформени влачеха арестанта към единичните килии в подвала, непознатият цивилен с черната шапка отиде при дежурния офицер. Дебелият майор се надигна иззад бюрото си и отдаде чест на гола глава. Мъжът с шапката му махна небрежно.

— Свободно, Кочев! — каза той. — Докарах ти един следствен. Извършил е убийство на пасажера „Поборник“! Приложи му пълна терапия, на разсъмване аз ще го довърша... Цигара искаш ли?

Той предложи Марлборо на майора, който прие охотно. Двата запушиха. Човекът с шапката продължи:

— Искам го омекнал, но не скапан! Схващаш ли? Охотно предразположен към коопериране! ОК?

Другият кимна.

Непознатият напусна дежурната стая. Униформеният майор направи гримаса зад гърба му, за да облекчи ужаса, сковал сфинктера му. Големи тежкари се пишеха тези от специалните служби, реши той с досада, за да омаловажи страха си. Правеха се на американски ченгета... Лайнарите му с лайнари! Какво диреше тук този главорез? Задържан убиец? Миришеше на инсценировка. Въпросите напиреха един през друг в главата на майора. Появата на специалния агент му действаше като кошмарно видение от миналото.

Кочев смукна отново от „Борото“ и погледна димящата вносна цигара между пръстите си. Ако имаше начин да заебе заповедите на този копой, би го направил на драго сърце. Той почувства неприятно свиване в стомаха при мисълта, че онзи може да му извие врата. Беше чувал отвратителни истории за този тип. Бил хладнокръвен, безпощаден убиец... По-лош от гангстер! В първия миг Кочев не го позна, макар че зловещото лице на това цивилно ченге го поразил веднага. След това си припомни — беше невъзможно да забрави тази мъртвешка физиономия дори след сто години. Навремето разправяха,

че заради извращения го изпратили в чужбина, докато се размине. Там, на запад, той изпълнявал екзекуции за секретните служби на страните от лагера... Но за какъв дявол се беше завърнал сега? За да изтръгне показания от един дребен убиец? Какво се криеше зад всичко това?

Той стана, отиде до хладилника и извади едно умряло от студ „Шуменско пиво“. Дръпна халката и запрати половината от съдържанието на бутилката в гърлото си. Студената бира проясни мислите му.

Майор Кочев допускаше за кого работи едно такова суперченге... Не знаеше как да го нарече. Сигурно беше полковник. Но чинът тук не играе роля. Този тип принадлежи към някоя от онези всемогъщи групировки, създадени за подривна дейност на запад още в началото на 80-те.

Макар и свързан с местния полулегален синдикат от бивши ченгета, Кочев изпита страх. Тази законспирирана в чужбина мафия управляваше понастоящем страната и той нямаше никакво желание да се изпречва на пътя на този бивш екзекутор. Чак съжали, че се наложи да приеме арестувания именно по време на дежурството си. Но какво можеше да направи?

Той разтри плешивото си теме.

Утре цялото районно ще се върти на пети пред този палач! Утре, когато шефът на местната Сигурност се разпореде, нека правят каквото щат със задържания. Сега майорът не искаше да има нищо общо с тази работа. И без това беше затънал до гуша с местните мафиоти. Той беше пазител на реда, а не палач... Да си ебат майката! За да си „измие ръцете“, майорът все пак трябваше да разпита задържания. Но първо реши да вечеря. Имаше цяла нощ на разположение.

Час по-късно той привършваше свинската пържола и допиваше втора бутилка „Шуменско пиво“, когато постовият сержант му докладва, че по служба го търси една докторица.

— Май е от лудницата, шефе — обясни сержанта. — Една линейка спря отвън.

Луди за връзване върлуваха из града, помисли с досада дежурният майор и кимна на постовия да въведе психиатърката. След миг в дежурната стая нахлу працияща от енергия млада жена със стегнат бюст и възхитително стройни крака.

— Здравейте, Кочев! — развика се тя от вратата. — Вардят ви като спящата красавица!

При вида ѝ Кочев се надигна неволно от стола, защото на такава първокласна дама не можеше да не стане на крака. Тази доктор Зумпалова беше истинска секс бомба и той отдавна ѝ беше хвърлил око. Случваше се да се срещат при съдебни експертизи. И колчем се сетеше за твърдите ѝ като стомана гърди, майорът завличаше дебелата крава, за която беше женен, право в кревата. След което се чувстваше като ударник в млеконадоя!

Той стисна ръка на психиатърката и я огледа сладно. Тя му намигна и премина на въпроса без заобикалки:

— Кочев, наш пациент пак е попаднал във вашата клиника за радикални терапии. Ето заповед на прокурора да се възстанови по местоживееене! Къде е загубената ми душка?

— Няма ли да пиете една бира, доктор Зумпалова? Има студена.

— Кочев, на главата си имам една камара буйни! Ако не откача до края на това дежурство, утре ще мина да ви взема за по една в Гранд Хотел Риц! Става ли така? Към осем и половина!

— Става и още как! — в главата на полицая се завъртяха вихрени картини.

Психиатърката се изсмя и раздруса с пръсти напращялата му от сланина буза.

— Къде е този Качамаков, давайте го!

— Ама той ли е... — инстинктът на ченге изсвири тревога. — Не мога да го освободя!

— Защо бе, Мечо Пух?

— Убил е човек! Получих инструкции да...

— Този шизофреник не е от вашата компетентност, майоре! Четете заповедта на прокурора!

Кочев хвърли око на заповедта. Изведнъж лицето му се проясни при мисълта каква мутра ще направи онзи копой, като види утре клетката празна, а пиленцето отлетяло. Той изръмжа на сержанта.

— Твоите юнаци да го закарат в линейката — изчурулика жената, — оттам нататък санитарите ще го поемат! Хайде, чао!

— Утре в осем и половина, нали — припомни Кочев.

— Пригответи се да черпиш, малкия!

Тя излезе. Кочев се обади да изведат арестанта, наля си още една бира от хладилника и потъна в мечти. Какво не би дал, за да ѝ го отпере... на тая доктор Зумпалова! Още утре, в осем и половина!

ШОКОВА ТЕРАПИЯ

Докато майор Кочев се отдаваше на сладострастни мечти за среднощна езда, двамата едри санитарни натикаха задържания в болничната камионетка. Нахлузиха му усмирителна риза, въпреки че пациентът буйстваше, бълваше мръсотии и налиташе. Накрая единият от санитарите, с бръсната глава и дебел врат, го удари силно с лакът в тила, след което двамата дружно го засилиха по голия под на камионетката и захлопнаха вратата.

— Ама че гадно копеле! — каза бръснатата глава.

Другият, който имаше дебели черни вежди, изсумтя и избърса разкъравените си устни. На две крачки от тях стоеше дежурната психоложка и ги наблюдаваше.

— Готово, доктор Зумпалова — рече бръснатата глава. — Птичката е в кафеза. Да знаете, ще берем ядове.

— Защо, Мечо Пух?

За Зина Зумпалова мъжете се деляха на потенциални мечоци и потенциални пухльовци. Зависи как ги дресиращ. Тя впи в санитаря зелените си очи.

— Защо бе, Пух, не разбрах? — попита властно тя.

— Лудницата пак ще стане тясна за всички.

— Заклучете го в изолатора при буйните. Утре ще излезе по-мек от памук.

— Сякаш не знаете как стават тия работи, продължи да мрънка бръснатата глава. — Утре доктор Хамамов ще го пусне...

Тя го отрязва, че не са тук, за да обсъждат терапията на пациентите. Да пали и да потегля! Санитарите отвориха вратите на камионетката. Бръснатата глава се настани зад волана. Другият, с мъхнатите вежди, предложи на Зумпалова да седне между двамата, но тя отказа под предлог за клаустрофобия.

Потегляха, когато Качамаков даде първия тласък, придружен с рев, който ги стресна. Беше стар негов номер да се блъска като див звяр в клетка. Доставяше му удоволствие да бие глава в тапицираните

стени на линейката. Ето пак! Камионетката чак занасяше от мощните му бичи тласъци. Каросерията дрънчеше, сякаш старата браква всеки миг ще се разпадне по шевовете.

— Газ! — изсъска Зумпалова. — Аз ще му дам да се разбере!

Бръснатата глава се подчини неохотно. Санитарите имаха усещането, че Качамаков ще разбие преградата, която ги разделя, ще нахлуе в кабината и ще ги размаже. Прекалено много американски филми за невменяеми бяха зяпали.

— Газ ти казах, Гологлавко! — изрева Зумпалова.

Камионетката се понесе като ръждив снаряд из тъмните улици на града.

— Ако строши ключалката, ще си изпатим, доктор Зумпалова — изплака бръснатата глава.

Но тя му изсъска да си затваря миризливата уста.

Те летяха като във филм на ужасите. Психиатърката им извика да се държат, дръпна ремъка в преградната стена и настъпи спирачката. Гумите изпищяха. Автомобилът се завъртя. Едрото тяло на Кач се блъсна тежко в преградата. Голата глава овладя волана и линейката спря наред платното.

Зумпалова отвори вратичката и скочи на асфалта.

— Гологлавов — извика тя на шофьора. — Качвам се отзад, ти карай право в лудницата. Ясно?

Тя затръшна вратата, заобиколи и се качи отзад при невменяемия. Двамата санитарни размениха кисели усмивки. Бръснатата глава почука с пръст слепоочието си.

— Газ! — изкрещя Зумпалова и удари с юмрук по преградката.

Амбулаторната кола се понесе в нощта. Психиатърката откри неподвижното тяло на Кач, опаковано в усмирителна риза като голям вързоп. Беше загубил съзнание от удара в преградната стена, чиято тапицерия отдавна бе свалена и на нейно място бяха пригостили шаячно одеяло, което се вдигаше с ремък. Психиатърката лично внедри тази рационализация за усмиряване на „буйните младежи“, които при внезапно спиране забиваха глава в ръждивата ламарина на каросерията.

Главата на Кач лепнеше от кръв. Ако си беше разбил проклетия неандерталски череп, още по-добре, реши тя. Но дори мъртъв, Зина знаеше, че определена част от тялото на Родолфо Кач ще живее вечно.

Истинска жива легенда в спомените на съвременничките му. Онези нещастни щастливки, които доброволно или доброзорно бяха легнали под безпощадния кол на изнасилвача. Но сега изнасиленият ще бъде той. Този похотлив мизерник, който третираше нежния пол като пъдар на едър рогат добитък. Щеше да ѝ плати, кучият му син!

Зина бръкна под усмирителната риза и напипа онова, за което се носеха легенди. Размерите му, големият диаметър, спонтанното раздвижване на този твърд, но иначе гъвкав и космат накрайник я накараха да задиша учестено и замъглиха разума ѝ. Изведнъж тя престана да е доктор Зумпалова, зам.-директор на местната лудница и се превърна в Зина Нимфоманката, жадна за оргазми самка.

Линейката летеше в мрака, тялото на Кач лежеше като мумия върху голите дюшемета с надървен жезъл. Зина го прекрачи и го яхна като бик на родео. Още по-бързо и още по-бясно! И всеки път, когато той се свестяваше, за да изругае, тя забиваше юмрук в ченето му.

— На ти, гадно копеле! На ти!

И с всеки юмрук тя отмъщаваше на всички подли изнасилвачи по света, на всички гадни, похотливи мачо, които само търсеха как да го вкарат на бедните безпомощни жени, за да задоволяват долните си инстинкти.

ПСИХОЛОГИЯТА НА УБИЕЦА

Специалният агент Канторджиев напусна Районното управление на полицията и тръгна през централния площад на града. Околните сгради наистина напомняха парижката османовска архитектура. В дясно оставаше голяма градина с фонтани, в която се виждаха черни конуси на подстригани по френски маниер елхи. Високо горе върху гранитния си обелиск стърчеше черна статуя на Свободата. Леката нощна мъгла я забулваше, а насочените към нея прожектори засилваха илюзията за сфумато на живо. Кръв не я погледна, но знаеше как изглежда. Черен ангел в женски дрехи и меч в лявата ръка. Мечът заместваше фалоса. Той спря пред светецото табло за туристи, на което беше изобразен градският план с основните архитектурни забележителности. Също като в Париж, помисли си отново. Бордовият компютър на поршето го беше информирал за удивителната прилика между двата града. След освобождението на България от турците градските първенци, повечето членове на тайни общества, бяха поръчали на италиански архитекти да построят техния град по подобие на френската столица. Ето сега се увери с очите си. Основните забележителности бяха на лице: Опера, Хали, Пантеон..., магазин Лафайет, хотел Риц и кабаре Мулен Руж, за къде без него! Той се изплю, не понасяше курвите. Главната артерия разсичаше града от изток на запад като ос на слънцето и най-важното, броят на улиците, които тръгваха от главния площад, беше знаменателен. Той ги преброи. Наистина бяха 13. Конвулсия разтърси жилавото му тяло. Тринадесетата енергия. Смъртта. Струваше му се невероятно, че масоните са си позволили подобна наглост... Струваше му се невероятно, че ключът на загадката се намираще на 2500 км от мястото, където той в продължение на 20 години бе обърнал всички възможни архиви, за да се докопа до него. Връщаше се там, откъдето беше започнал. Кръгът се затваряше. Змията беше налапала опашката си. Може би оттук започва неговото пътешествие в отвъдното.

Той обърна гръб, без да гледа към статуята горе на пиедестала и се спусна по стръмна улица към пристанището. 13-ата улица. Олющени къщи, прикрити от клонести дървета, се издигаха от двете страни на разнебитени тротоари.

Специалният агент Канторджиев, по прякор Кръв, крачеше, без да се обръща. Той знаеше наизуст пътя, макар че от години не беше стъпвал в този град, в който бе роден според новата си биография. Вероятно имаше още роднини, може би майка му беше жива, разсъждаваше убиецът с фалшиво лицемерие. Той отдавна бе ампутирал съзнанието си от сантиментална зависимост. Емоциите вредяха в опасната му работа на ексекютор. Но ето че странното стечение на обстоятелствата го принуди да се върне обратно.

От реката духаше топъл вятър и той жадно го подуши. Носеше миризма на тиня, на масла и кръвопиецът си помисли, че нищо не напомня по-силно вкуса на кръв от вкуса на дунавската вода. Почувства се едва ли не у дома си. Представи си новите жертви, които го чакат със свити сърца в самотните си кревати. Нещастници, които сънуват как им изпива кръвта. Кантор почувства спонтанна ерекция и завъртя слюнка в пресъхналата си уста.

Достигна ръждива желязна порта с ковани цветя, отключи дебел катинар и проникна в запуснат двор. Дървета и храсти бяха избуяли като в джунгла. Проби си път през клоните до къщата, отвори входната врата и влезе.

В коридора миришеше на застояло. Той не запали лампата. През прозорците откъм двора се процеждаше светлина. Холът се оказа полупразен, но в единия ъгъл, до стената, имаше кушетка, която щеше да му свърши работа. Не смяташе да остава тук повече от две денонощия. Още тази нощ ще изстиска необходимата информация от задържания, дори ако трябва със средновековни мъчения. Знаеше, че онзи е свил статуетката или поне знае къде се намира. Кач щеше да му изпее скривалището ѝ, за да спаси кожата си.

Застанал в средата на стаята, агентът затвори очи и си представи Ребис на пиедестал. Благородният жълт метал блести в отблясъците на огньовете... Така може би са се чувствали онези рицари пред златната чаша. Не обичаше да мечтае. Дори когато обектът на мечтата имаше такова решаващо значение за по-нататъшното му съществуване. Именно затова!

За миг агентът се поколеба дали да не се върне веднага в участъка, за да разпита задържания. Не обичаше да отлага, особено в неясната политическа обстановка, която цареше в страната.

Още веднъж той си представи андрогинната статуетка, която смущаваше нощите му. Не можеше да повярва, че го натовариха с издирването ѝ. Провидение на съдбата или клопка? Питаше се дали муцуните с Раков начело, си даваха сметка за силата ѝ. Той си спомни отново мъжа и жената, които беше довършил в подземие.

Беше се спуснал по бетонните стъпала. Нямахше за къде да бърза. Движеше се безпогрешно в мрака, големите му тежки обуца отекваха по коридора. Той отвори металната врата и веднага почувства миризмата на жена. Изплашена до смърт жена. Миризмата на страха вонеше по-силно от тази на кръвта, засъхнала по лицето ѝ. Усещането бе толкова мощно, че в роботизирания мозък на Кантор избухна искра. Нищо не можеше да му достави по-голямо удоволствие от ужаса, който предизвикваше у жена. Ужасът им бе като признание за това, в което се бе превърнал, за да им хареса. Той отново изпита съжаление, че не успя да изсмуче до капка първокласната кръв на тази хубавица. Кръвта на мъжа ѝ му се стори непоносима като долнопробен алкохол след отлежало вино. Но от нейната кръв той проникна в тайните ѝ, научи факти, които му бяха необходими. Едно хлапе и един бог. Той потръпна и се оригна. Какво хлапе по дяволите?

Кантор не понасяше децата. Изпълваха го със суеверен страх. Като същество, изличило всякакъв спомен за собственото си детство, той възприемаше децата като извънземните. Още по-страшни, непроницаеми чудовища, ето кое го ужасяваше. Имаше и друга причина и тя беше пряко свързана с отвратителния му порок. Две неща втрисаха вампира, когато се касаеше за кръв. Червеният цвят го влудяваше. Метаморфозата на червеното в черно при съсирвано го караше да губи сваят. Вкусът на детската кръв го съсипваше окончателно. Няколко пъти му се случи да изтърбуши деца, с чиято кръв се насмука безогледно. Умираще за нежния ѝ аромат. Но не я усвояваше органически. Разболяваше го като лудо вино. Хващаше го кървав дрисък, червата му се преобръщаха наопаки. Главата го цепеше, седмици наред не можеше да дойде на себе си. Затова Кантор бягаше от децата като дявол от тамян. Като всяко чудовище, той имаше слаби места, които се мъчеше да скрие. Но ето че сега го чакаше работа с

хлапе. И той се чудеше как да избегне опасността. Трябваше да се помоли. Като всеки атеист-материалист, Кръв си имаше своите божества. Страшни идоли, които се къпеха в кръвта на жертвите си.

Той се приближи до кушетката и свали шлифера си. Трябваше да се свърже с Раков, преди да предприеме каквото и да било. През главата му отново мина, че го изпратиха нарочно, за да се отърват от него веднъж завинаги. Нямаше случайни съвпадения на този свят. Той извади мобилен телефон, чиято клавиатура засия в полумрака, и набра номер от задгранична линия. Телефонът на Раков даваше заето. Можеше да почака.

Кантор откачи от врата си медальон с формата на звезда и коленичи направо върху голите дъски на пода. Постава медальона като реликва върху дървената табуретка до стената и му се поклони. В центъра на десетсантиметровата рубиненочервена звезда сияеха символите на разрушената пролетарска империя: сърп и чук. Изпълни го трепет.

Милиони низвергнати в продължение на 70 години се бяха отъждествявали с този троен символ, който окриляше черноработната им същност на плебеи и им бе давал енергия, която разтърси света из основи. Никой от тези парии не си бе давал сметка какво се крие зад чука и сърпа, заключени в звезда. Самият Кантор дълго време беше смятал, че това са просто най-типичните сечива на работническо-селската класа. Сега знаеше за скритата енергия на тройния символ. Побиха го тръпки на благоговение, като си спомни за вулканичната сила, която този герб бе упражнявал над масите, за милионите мъртъвци, за стотиците тонове пролята кръв. Представяше си го като безбрежно червено море, около чийто брегове се редяха сенките на умрелите, за да се напият с алената течност. Безплътните им фигури се движеха като холограми, а устните им блестяха от изпитата кръв.

Той се съсредоточи върху сърпа и чука. Сърпът символизираше женското начало, а чукът мъжкото, Ин и Ян. Двата, слети неразривно заедно, символизираха хармоничното равенство между двата пола. Включени в едно общо начало, а именно червената звезда, която не беше друго, освен Великата Майка, или с други думи казано, Партията с голямо П. Същата тази нелегална организация, която бе завладяла и властвала над половината свят, а сега бе предадена от собствените си чеда, отново трябваше да излезе в нелегалност.

Кантор се помоли горещо на троичния символ да му даде сили да продължи. Да му помогне да изкопчи истината от онзи жалък сатир Кач, да се сдобие със статуетката на Андрогина. Нямахше търпение да узнае как изглежда потомството на сърпа и чука, внучето на звездата, което щеше да им върне властта. Техният нов бог.

Той отново се запита дали Раков има представа за какво могъщо оръжие става дума. Познаваше Раков от годините, в които той беше яростен рицар на Партията. За съжаление единственото, което интересуваше понастоящем бившия политкомисар на концлагера в Ловеч, беше как да си натъпче търбуха. Той отдавна бе загърбил идеите за равенство и братство и се бе превърнал в гаден капиталист. И той, полковник Кръв, служеше на тази измет. Но такава беше съдбата на всеки герой.

* * *

Историята на полковник Канторджиев бе трагична като историята на всеки мъж, опълчил се срещу човешката несправедливост с нечовешки средства. Канторджиев не беше истинското му име, но никой не подозираше, че се крие зад фалшива самоличност. Викаха му Кантор за по-кратко и той беше приел този прякор.

Кантор беше „чистач“. Също като някои извънредно ефикасни препарати за премахване на лекета от снежнобели ризи, той нямаше съзнание за своите качества. Като поръчков убиец, той отдавна се беше изпразнил от същността си. Душата и чувствата са несъвместими с оцеляването в този тип професии. Беше се превърнал в телесна обложка, която се напълваше със съдържание при всяка нова мисия. Всяко ново убийство осмисляше отново неговото съществуване.

През дългата си професионална кариера Кантор се превъплъщава в многобройни и разнообразни личности. Беше запаметявал различни биографии, после насилствено ги беше изтривал от паметта си. До такава степен, че в действителност беше забравил кой е всъщност. При всяка мисия той си избираше нова биография. Изглеждаше идиотско всеки път да ставаш друг човек, но Кантор всеки път започваше нов живот. И сега услужливата му памет бръкна в

картотеките на съзнанието му и извади подходящо за случая досие. Кантор го знаеше наизуст. Харесваше му тази версия за неговото въображаемо минало, беше я запомнил и си я повтаряше, за да има поне някакво доказателство, че е още жив. Ето тази версия:

Кантор беше роден в града, в който се развиваха настоящите събития. Баща му беше адвокат и герой от войната, раняван многократно. Викаха му куция адвокат. Куция беше ексцентрична личност и като всеки мъж, убивал хора на бойното поле, мирният живот му понасяше зле. Жена му, майката на Кантор, беше нахакана балканджийка, която не си поплюваше. Беше прогресивна, бореше се за правата на бедните и устата ѝ не спираше да лае срещу капитала. Липсата на емоции накараха Куция да се ангажира с анархистична група и да изповядва тероризма като средство за борба със закостенялото общество на буржоата. Той стана предпочитан адвокат на всички македонски бомбаджии и ги отърваваше от бесилката. Обичаше да предизвиква високопоставените задници по приеми и веселби. Но беше гуляйджия и въпреки скандалите, го канеха навсякъде. Когато му намекваха, че житейската му позиция е лишена от морал, той им напомняше за Завоя на Черна, за Дойран, където беше бранил с кръвта си тази държава, докато те се бяха държали за фустите на жените си. Куция беше по принцип против всичко и смяташе, че така изпълнява гражданския си дълг. Той беше пламенен родолюбец, готов да даде живота си за България, и вярваше, че това му дава право да си позволява всичко. Синът му го боготвореше. Беше романтичен младеж, който обожаваше Рицарите на Кръглата маса и беше готов да се бие за своя Бог и за своя Крал. Младият Кантор мечтаеше за кариерата на царски офицер в армията на Негово Величество. Баща му смяташе този избор за глупост. Да си чупи дебелата глава, казваше той.

Когато обаче комунистите взеха властта, адвокатът анархист сериозно се замисли. Колкото и шантав да беше, той имаше достатъчно ум в главата, за да си даде сметка какво го чака, ако продължи да плямпа. Или трябва да се спасява, или да играе по гайдата на новоизлюпените правници. Повечето бяха бивши терористи и криминални престъпници, поставени да управляват от съветската военна машина. Той знаеше какво става в руските лагери и не си правеше илюзии какво чака бедната му родина. Но понеже не обичаше да отстъпва пред когото и да било, реши да влезе в бой. Но не в

срещен, защото щяха да го пометат, него и целия му род. Затова старият анархист реши да ги удари в тил. Той се преобоядиса, заряза черния цвят, стана комунист и обясни на сина си, че трябва да направи същото. По дяволите, тия помяри! Кантор би предпочел баща му да му заповяда да ликвидира първия секретар на тази партия, отколкото да се записва в нея, но Куция бързо му обясни пъкления си план.

Куция стана прокурор на републиката и започна да съди за „народния съд“. Идеята му беше да се превърне в ангел унищожител. Хем да спаси колкото се може повече противници на режима, хем да прати колкото се може повече заподозрени другари на гилотината. Беше нечовешка задача да се завреш до дъно в мръсотията, но Куция беше окрилен от мисията си и си носеше кръста като медал за храброст. Кантор завърши военно училище и избра тайните служби. След обучение го изпратиха в чужбина, като представител на търговска фирма. Баща и син играеха с неподозиран успех двойната си игра.

И тогава, някъде в края на 50-те години, Куция внезапно умря. Не можа да понесе да изпрати в лагер бившия си ротен старшина, Игнат, който му бе спасил живота при Дойран. Куция умря от разрыв на сърцето на заседание в съда. В деня, в който Кантор научи за смъртта му, се закле, че ще мъсти до последен дъх на убийците на баща си. Не можеше да чака, искаше да си отмъсти веднага, да пролива кръв.

Той се върна от чужбина и стана политкомисар на един от големите лагери в Ловеч. Така започна една от най-кървавите страници в историята на този лагер на смъртта. Кантор се вживя дотам в новата си роля, че се ожени за дъщерята на директора на лагера. Влюби се до уши в тази развратна истеричка, която от скука лягаше с рецидивистите. Истинска долнопробна кучка, която го побърка. Разведе се с дамгосаната блудница и замина за чужбина, за да стане палач на режима. Той прегърна комунизма и се венча за Партията. Полковник Кръв стана легендарен убиец в черните саги на тайните служби. Върлува из Капиталистическия запад близо 30 години. Оттогава не беше се връщал.

СТАРИ ПРИЯТЕЛКИ

Малко преди полунощ на входната врата се позвъни и резкият звън накара Гергана Михайлова да подскочи като ужилена. Тя хвърли кос поглед към никелирания будилник на масата и се втурна да отвори.

— Кой е? — попита за всеки случай.

— Бостънският удушвач, да те вземат мътните — отвърна ѝ познат глас, придружен с кикот.

Гергана Михайлова отвори широко вратата. На прага Перлата се пулеше с лъскавите си очи на котка. Стара и дебела котка. Беше само по пенъоар, но огромните ѝ гърди издуваха сатена на цветя като платната на китайска джонка.

— Ти ли си? — каза с фалшиво разочарование Гергана Михайлова.

— Няма ли го още сладурчето?

— Не виждаш ли, треперя от нерви!

Двете жени влязоха във всекидневната, която служеше и за спалня на Гергана Михайлова. Представляваше голяма стая с излинял син тапет и опушен таван. Няколко живописни произведения на стопанката висяха по стените. По средата на стаята имаше голяма маса с четири виенски стола, а в дъното — легло с дърворезба. Черен бюфет с посуда стърчеше към тавана като гигантски олтар.

Двете жени застанаха до масата. Познаваха се повече от петдесет години и бяха истински приятелки, доколкото това е възможно между две жени. Бяха преживели една война. Бяха се омъжили, бяха отгледали децата си и овдовели заедно... Бяха си помагали в критични ситуации и ги свързваше нещо по-силно от обикновено житейско съучастничество.

— Нещо за пийване — попита подкупващо Перлата. Тя тръсна дебелия си задник на единия от виенските столове.

— Коняк — сопна се Гергана Михайлова, сякаш ѝ искаха твърде много.

Тя измъкна от бюфета с размерите на олтар бутилка „Плиска“ с две тумбести чаши и ги постави с професионални движения на масата. Перлата ѝ кимна, когато Гургана Михайлова я попита с очи докъде да напълни чашата. Двете размениха погледи и отпиха. Гургана Михайлова разказа тревогите си. Перлата махна пренебрежително с ръка.

— Страхувам се, Перла! — избухна Старата. — Страхувам се, че ги е сполетяло най-лошото.

— Защо мислиш така?

— Цигуларката пишеше на малкото си изчадие всеки ден. Последната картичка получихме от Виена преди пет дни. Прочетох я, макар че той ги крие от мен. Въобще не ми хареса погребалния тон на онази милослива глупачка.

— От Тереза беше значи?

— Питам се какво намери сина ми в тази префърцунена... Цигуларка! Боже опази!

— Карай по-нататък.

— Като не получи повече писма, изчадието взе да ги съчинява. Нали знаеш какви щуротии му се въртят в главата. Само за убийства ставаше дума. Сякаш предчувстваше, малкият му обесник!

— Какво да предчувства, дявол да те вземе! — избухна Перлата.

— Светили са им маслото заради онази статуетка. Казах му на Иван да не се забърква с онзи бандит Качамаков. Като не слуша майка си, да върви на майната си...

— Откачаш!

— Знаеш, че съм стара хрътка, подушвам смъртта от километри. Не ми е за сефте да затриват някого от семейството ми. И всеки път изпитвах едно и също... Изчадието подуши тази пущина и избяга.

Перлата протегна малката си, отрупана със злато пухкава ръчичка и хвана кокалестата, изпъстрена с изпъкнали сини вени ръка на Гургана Михайлова. Гургана Михайлова я изгледа разсеяно, изстреля съдържанието на чашата си в гърлото и пак си наля.

— Аз мога да ти кажа какво ще стане сега — изхърка тя.

— Първо се успокой. Прекалено паникьосана си за такъв стар боен кон като тебе.

Перлата извади пакет „Камел“, пхна цигара между начервените си устни и я запали с нескрито удоволствие.

— Сама съм с едно дете, Перла. Ако са очистили майка му и баща му, убийците няма да закъснеят да ни посетят.

— Престани. Скоро ще получите нова картичка, от която ще разбереш, че тревогите ти са напразни.

Перлата смучеше цигарата си като наркоманка. Гергана Михайлова пиеше мрачно от чашата си, сякаш беше последната в живота ѝ.

— Аз знам какво ще направи малкото изчадие — обяви тя. — Чувствам го с кожата си.

— Какво? — попита примирително Перлата.

— Ще опита да си отмъсти! — отвърна Гергана Михайлова и очите ѝ налудничаво заблестяха. — На негово място щях да направя същото.

Перлата сподави недоверчива усмивка.

— Той обожаваше родителите си — настоя ревниво Гергана Михайлова. — Ще си отмъсти, повярвай ми.

Тя отново пресуши чашата си и пак си наля.

— Не виждам как ще си отмъсти един десетгодишен хлапак — опонира Перлата.

Гергана Михайлова я поправи, че Давид скоро ще навърши тринайсет, а бил развит, да не ѝ обяснявала как. Перлата отвърна скептично, че дори на петнадесет, едно момче трудно ще се реши да убива. Но Гергана Михайлова настоя, че не си дава сметка с кого си има работа.

— И после — добави тя шепнешком, — забравяш идола.

Перлата я стрелна въпросително с очи. Гергана Михайлова ѝ обясни, че синът ѝ открил необикновена статуетка. Представлявала божество с мъжки и женски полови органи. Такава гадост, изпръхтя тя. Обаче Иван твърдял, че това е божеството на града, понеже го открил на място, където според неговите пресмятания трябвало да се намира храмът на античния град.

— Чувала ли си, че легионът, който превзел Йерусалим и разрушил Храма на Соломон, бил разквартируван именно на това място. Легионерите до един били мръднали, но донесли със себе си статуята на нов бог, която задигнали от Храма. Статуята на Хермафродит. Тази статуетка притежавала магическа сила.

Тя изгледа Перлата изпитателно и продължи.

— Иван твърдеше, че ставало дума за елинистична интерпретация на звездата на Давид.

— Ако питаш Карата, ще ти каже, че всички травестити днес са като самоходни еврейски звезди. Какво ли няма да чуем още.

Но Гергана Михайлова опонира, че не е сведуща по еврейските проблеми. Само че главата на хлапето гъмжала от рицарски щуротии. Баща му го научил да стреля с лък и да хвърля нож в мишена. И тя шепнешком ѝ сподели, че виждала шантавия си син да върши ужасни неща с момчето. Някакви дивашки инициации долу в мазата. Ритуали. Гадни магии. Детето виело като вълче. Сигурна била, че баща му собственоръчно го обрязал, там в мрака, следвайки древните предписания на традицията. Перлата изцъка недоверчиво. Гергана Михайлова въртеше празната чаша в ръцете си, сякаш се чудеше дали да не я запокити в стената. Перлата се съгласи, че хлапакът като нищо може да направи някоя щуротия.

— Ще го затрият като мръсно коте, това ти го гарантирам — констатира Гергана Михайлова.

Перлата димеше активно с цигарата.

— Качамаков е свързан с мафията — продължаваше като в транс Гергана Михайлова. — А мафията е на власт, Перла. Людоедите, които опропастиха живота ни, не само още управляват, но бяха избрани чрез легални избори. Или ще се оставиш да ти замажат очите с някаква демократична бутафория.

Тя скочи на крака и тръгна като смахната из стаята.

— Не виждам връзката — каза сухо Перлата.

— Иван се опита да измъкне статуетката на Хермафродит зад граница. Понеже се мисли за много хитър и не слуша майка си, а онази кучка. Башовете го подушиха и му видяха сметката.

— Защо ще убият детето, ако са взели статуетката?

— Защото ще стане мъж, а статуетката е страшно оръжие! Или забрави с кого имаш работа?

Гергана Михайлова опря жилестите си ръце на масата и впи очи в приятелката си.

— Нищо не съм забравила — каза мрачно Перлата. Тя установи, че уплахата на Гергана Михайлова я завладява. Страхът беше като зарязан наркотик, който зациркулира в кръвта ѝ и я накара да се почувства млада. Приятелката ѝ нареждаше запъхтяно, че лудият

Качамаков крещял като невменяем по трапа. На мостика стоял тип в черен шлифер и го наблюдавал. Не можела да сбърка такава мъртвешка мутра! Разбираш ли? Страшен урод!

Перлата предложи да сигнализира сина си доктор Хамамов.

— Да го скрие в лудницата, поне ще съм спокойна.

— Доведи хлапака вкъщи. Кажу му, че Папи ще му покаже рицарската стая.

— Бедният му баща го учеше само на щуротии — продължи Гергана Михайлова. — Как младите спартанци се усамотявали преди битка, как асасините се готвели да обезглавят първата си жертва, как зелотите се молели Бог да ги направи непобедими... — тя се заплака.

— Мъже... — въздъхна Перлата.

— Заради тях ядохме калая на войната, скъпа. Те пукнаха и ние още сърбаме попарата на идиотщините им. Стари, грозни и изкуфели... Да бях умряла преди моя мил, ах, майко, защо ме наказваш!

— Животът продължава, старо чучело! Стегни се!

— Черна мутра — повтори тихо Гергана Михайлова, — не мога да го сбъркам.

Перлата прегърна поривисто приятелката си. После я пусна и пресуши чашата си.

— Тръгвам — обяви тя. — Доведи ми утре героя, ще говоря с Папи още тази вечер.

Гергана Михайлова дебнеше като войник в засада в тъмната стая. Тя знаеше какво ще се случи, но искаше да предотврати съдбата. Гергана Михайлова познаваше мъжката психика, защото цял живот се беше занимавала с укротяване на мъже, както някои се забавляват да обуздават диви коне. Брат ѝ беше съдебен лекар и един престъпник го застреля с пушка в съда. Мъжът ѝ плетеше конспирации, заради които собствените му сподвижници го затриха. Заради дебелиите си глави, синовете ѝ станаха жертви на тоталитарния режим. От цялата фамилия на Гергана Михайлова остана само това хлапе — Давид. Този малък обесник се готви да отрови старините ѝ. Ако не му попречи, той ще побърка всички наоколо и ще се изложи на ужасен риск. Старите палачи, които управляваха, щяха да го очистят! Трябваше да го спаси!

Нещо издраска вѣн и Гергана Михайлова наостри уши. Някой скочи в двора. Тя стана от стола и се приближи до прозореца. Не забелязваше нищо в сянката на дърветата, но не искаше да издаде присъствието си. Ако се провали, замисълът ѝ щеше да се обърне срещу нея с всички последствия. Тя огледа още веднѣж приготовленията си. Всичко изглеждаше замаскирано в мрака. Опънатото вѣже не се забелязваше. В същия миг една рошава детска глава щръкна над перваза на прозореца. Гергана Михайлова затаи дѣх и вкопчи прѣсти в тежката родопска завивка.

* * *

Кѣщата тѣнеше в мрак. Давид прескочи стобора и се приближи на прѣсти към отворения прозорец на стаята си. Не гореше от желание за сблъсък със старата, но ако го предизвика, ще ѝ покаже кой е господарят в тази кѣща. При всичката привързаност, която изпитваше към родителите си, Гергана Михайлова го изпълваше с погнуса. Тя стърчеше като дивашки идол в класически пантеон на домашни божества. По-зла от хтонична богиня, тя бъркаше черни магии и баеше истории за мъртъвци. Гергана Михайлова беше чалната вещица. Истинска беззѣба Парка. Предизвикваше съдбата, плетеше интриги и наричаше хората малоумни хибриди. Преди за най-малкото провинение тя налагаше Давид с рѣжена и го лишаваше от храна. Но сега той смяташе да промени всичко това.

Вмѣкна се в стаята си през прозореца и стѣпи внимателно на пода. Вѣв витрината отдясно кристалните чаши издрѣнчаха. Давид направи крачка в тѣмното. Нещо го спѣна и той падна по очи. Тежка завивка го похлупи, но той я отметна и скочи. Костеливото тяло на Гергана Михайлова се строполи до него на пода. Момчето избяга към прозореца.

— Върни се, ще те убият! — изграчи тя подире му.

Давид вече тичаше в тѣмната улица. Без малко не попадна в клопката на старата. Никога вече нямаше да я остави да го изненада. Каза си, че ако дѣртата има някаква вина за смъртта на родителите му, лично ще я обезглави. Започна да си фантазира, че тя е забъркана с гангстерите. Опитва се да го манипулира. Още утре той ще вдигне

тревога в училище. Ще предупреди полицията, че Гергана Михайлова служи на злото. Тази Медуза заслужава само едно: да ѝ отреже главата и толкова.

ПСИХОЛОЖКАТА И ЧЕНГЕТО

На следващата сутрин, точно в седем и половина, Зина Зумпалова сдаде нощното дежурство в лудницата, скочи в огненочервения си голф и отпраши към града. Шофираше спортно, с много газ и спирачка. Градът още спеше, а тя отиваше на среща с едрокалибрено ченге. Не й пукаше от нищо.

Зина зави при Пантеона на червено, профуча край Халите и наду по правата към кея. Минута по-късно тя закова на паркинга на хотел „Риц“ и изключи мотора. Остана няколко мига на седалката, втрещена към белите перила на кея. Слънцето изгря и хвърли розови отблясъци по гладката повърхност на голямата река. Зина изпита спешна нужда от гореща вана и чаша джин, в която парчета лед да звънкат закачливо. Чувстваше се мръсна, гадна и изтощена. Същевременно дяволски доволна и уверена в себе си.

Цяла нощ тя разпитва Родолфо Кач като палач жертвата си. Терапията, започнала в амбулаторната камионетка, продължи в отделението за буйни „Изолятора“, където психиатърката приложи на болника цял арсенал от позволени и непозволени средства, с които разполагаше. След сексуалния харазъм, тя го натъпка с дрога. Забърка му някакъв взривен коктейл собствено производство, с който да му развърже езика. Какво, по дяволите, стана със статуетката? Къде я скри? Но не успя да изкопчи нищо. Кач мучеше и се кикотеше като ненормален. Все пак тя накара това животно да се изпразни десетина пъти с надеждата да го омаломощи. Да го лиши от онова чисто мъжко чувство на превъзходство, върху което се крепеше егото на този първобитен звяр. Но дори лишен от семенните си запаси, легендарният член на Кач стърчеше като лъскав паметник върху обрасъл с трева терен. Сякаш фалосът водеше свой живот, независимо от плачевното състояние на господаря си.

Зина Зумпалова се измъкна лениво от колата, разкърши се и запали цигара. После извади мобилния си телефон и набра номера на майор Кочев.

— Как си, Мечо Пух? — измърка тя и без да чака отговор, заповяда — В „Риц“ съм. Качи се направо на 13-ия етаж в стая 1302. Побързай!

Тя затвори и тръгна към централния вход на хотела.

Докато ѝ подаваше ключа, момчето на рецепцията ѝ намигна. Доктор Зумпалова беше чест и тачен гост на хотела. Тя наемаше винаги една и съща стая на последния етаж с изглед към Дунава.

Докато летеше с асансьора, Зина си мислеше, че трябва на всяка цена да спечели Кочев за каузата си. Ако Кач ѝ беше признал местонахождението на статуетката, тя изобщо не би се занимавала с това ченге. Но Кач се оказа дебела тиква. От какво се страхуваше толкова този катил?... Още днес в играта щяха да влязат основните антагонисти. Директорът на лудницата, доктор Хамамов, оставаше нейна грижа. Майор Кочев трябваше да елиминира по някакъв начин онзи задграничен агент. Вероятно той смразяваше кръвта на Качамаков и го караше да мълчи като риба. Този тип ѝ навяваше нещо познато. Зумпалова започна да рови назад в миналото си. Беше ли лягала някога с този гранясал сухар?

В общата си класификация за мъжете, Зина ги делеше на две категории: такива, с които е лягала, и други, с които още не е. Но тъй като не водеше строга отчетност за похожденията си, по някой път се случваше съвсем искрено да си зададе въпроса: „Чукала ли съм го този или пък не?“ За Зина сексът беше като дишането, като пиенето на вода или ходенето по нужда. Прещракаше ли я между краката, тя трябваше да си го получи веднага и в големи количества. За нея сексът беше като дрога, от която нямаше отърване, а с годините ставаше по-зависима.

Стая 1302 бе отключена. Зина влезе, но само притвори вратата. Съблече се в движение и се пъкна под душа. Минути по-късно, тя попиваше нежно с хавлията водните капки по тялото си. После се излегна в широкото легло, набра номера на рум сервис и поръча бутилка Гилби'с, Швепс и кофичка с лед. Пиеше ли джин това ченге? Ако не, толкова по-зле.

Тя още веднъж си представи напращелия врат на Кочев и издутия от конски тестиси шлиц на униформения му панталон. Имаше нюх за тези неща. Всяка част от човешкото тяло говореше с най-малки подробности за това, какво може да очаква от собственика ѝ. Е, Кочев нямаше да е като Кач, това е ясно. Кач е чудовище от супер класа.

Истински гаден сперматозавър, записан във всички червени книги на изчезналите видове... Само при мисълта за бясната среднощна езда и за многобройните оргазми, които това диво животно я накара да изпита, Зина почувства влага между бедрата и плъзна натам ръка, за да се погали.

Изведнъж тя загрея защо Кач бе толкова potentен снощи. Дължеше се на Хермафродита. Готова беше да се хване на бас. Това копеле бе държало твърде дълго статуетката под възглавницата си! Тя потръпна. Възможно ли бе да смуче директно енергия от Идола? Възможно ли е статуетката да служи като проводник на Архетипна сила?

На вратата се почука. Тя извика да оставят подноса в преддверието и с известно съжаление извади пръсти от влагалището си. Всеки момент Кочев можеше да дебаркира. Не трябваше да го плаши още от самото начало. Ако Кач беше вълк единак, с когото всичко бе позволено, Кочев си оставаше едно добре дресирано полицейско куче. Не така спонтанно любвеобилен, но с доста потиснати неща, складирани в задния двор на подсъзнанието. Ако тя успееше да ги отприщи и да го насъска по следата, той би могъл да се окаже по-ефикасен любовник и от Кач.

Зина наметна хавлията и внесе подноса с пиенето в стаята. Забърка джин с тоник, с повече джин, с по-малко лед и лимон, и го обърна на един дъх. Млясна с добре оформените си тънки устни и впи зелени очи в огледалото. Беше съблазнителна. По това спор нямаше. Красива, умна и сексапилна. Кучка и половина! Ето това беше тя.

Зина разтвори леко пеньоара и огледа перфектното си тяло. Големите ѝ тежки гърди, заобленият изпъкнал ханш, мускулестите бедра... Само едно нещо липсваше в тази картинка, за да стане истински неотразима. Една малка розова пишка щеше да я превърне в непобедима богиня в този гаден мъжки свят. На вратата се почука пак. Този път можеше да е само Кочев.

Майор Кочев сдаде нощното дежурство и напусна централното градско управление на полицията с облекчение. Той прекоси бързо паркинга пред сградата, облицована с пожълтял камък, отключи старото си черно БМВ и вече потъваше вътре, когато забележа суперченгето от предната вечер да се насочва стремително към

централния вход. Кочев изруга, сниши се и задържа ръка на стартера, да не би онзи да се обърне, чувайки ръмженето на мотора.

Когато агентът от сигурността затвори вратата зад гърба си, майорът бързо даде контакт и понечи да потегли, но в същия миг мобилният му започна да ръмжи. С разтреперани пръсти Кочев го поднесе към ухото си, в което Зина вече редеше заповедите си. В следващия миг той с ужас забеляза, че вратата на главния вход се отвори отново и супер ченгето подаде обратно навън глава, сякаш бе чул извънпяването на нокиата. Кочев потегли както можа. Едва не оплете ръце, докато Зина Зумпалова сладко му шушнеше по телефона с грапавия си глас. БМВ-то пропълзя през паркинга и се вля успешно в рехавото улично движение.

Като мъж, приближаващ петдесетте, майор Кочев имаше една камара проблеми. Страшни, неразрешими проблеми. Проблеми с работата, проблеми със семейството, проблеми с личния живот.

Само преди шест-седем години всичко изглеждаше толкова просто, елементарно, здраво и непоклатимо. Толкова хармонично и неизменно вечно, че когато Кочев си спомни за тези времена на блажено безделие, струваше му се, че е преживял някакъв райски сън. Гадната годинка, която преобърна всичко с краката наопаки, беше осемдесет и девета. До този момент животът на Кочев течеше безметежно, а бъдещето му изглеждаше предначертано, като че ли от самата божия ръка, която по онова време се наричаше по друг начин. След като завърши школата в Симеоново, го назначиха на работа и той започна да пълзи нагоре в служебната йерархия. Като повечето ченгета от онази епоха, Кочев беше романтична свиня. Романтиката беше свързана с твърдото убеждение, че служи на някаква велика идея. А свинщината се състоеше във факта, че тази велика идея не беше нищо друго, освен една тиранична доктрина. Но за Кочев естествено беше далеч по-изгодно да си затваря очите за второто. Той си гледеше службата и толкова. Когато обаче наяве излязоха всички кирливи ризи на „великата идея“ и светът от лъжи и насилие се сгромоляса, за всички стана ясно, че Кочев, както и много други като него, не е рицар на правата вяра, ами най-обикновен пазвантин на тъп малограмотен диктатор и неговата торбаланска свита. Но как беше възможно той, майор Кочев, да сложи току-така кръст на миналото си и да признае, че всъщност съвсем целенасочено се е залъгвал. И то само за да си пълни

джоба. Защото е имал кротка службица и дебела заплата и заради готовността си да бъхти недоволните си съграждани по главата. Ето как Кочев се озова пред неразрешима дилема, с която живееше оттогава. Така той се превърна в една от многото романтични свинюги, населяващи обширните пространства от Елба до Японско море. Тези индивиди станаха известни в анализите на тайните служби като ХСС (хибриди със смесено самочувствие), които Гергана Михайлова, без да знае тази подробност, проклинаше с удоволствие.

От онзи превратен момент в осемдесет и девета изминаха седем години и за това време Кочев се промени. И то по много особен начин, защото именно романтичната му част стана свинска, а свинската — романтична. Преди Кочев беше неподкупен, верен като псе служител на един репресивен режим. Сега той беше станал обикновено корумпирано ченге на третокласна скапана демокрация. Свинското му самозалъгване отпреди се беше изродило в някаква носталгия по доброто старо време, по отминалите дни на чест и слава, когато той още наивно вярваше, че е мъж на място. И дори нещо повече — „рицар на доброто“! Понастоящем той беше тотално разкапан; взимаше рушвети, пълнеше гуша от връзки с мафията, която се управляваше от бивши негови колеги, но пък култивираше угризения и все търсеше да изкупи свинщините си с някое и друго добро дело. Същото беше и в личния му живот. Жена му отдавна се беше превърнала в дойна крава, свиня за разплод, боже опази!... Всеки път, като събореше в кревата тази цоцолана, Кочев отдаваше дължимото на свинската си същност. Но грухтенето на дванайсеткинята само го отвращаваше.

И сега, докато летеше като луд към хотел „Риц“, на чийто последен етаж го очакваше една супермацка със супер гъз и цици, майор Кочев се почувства отново романтичен рицар. Нещо като посткомунистически Джеймс Бонд в атака.

За сексуалната кариера на Кочев Зина Зумпалова беше като шестица от ТОГО-то. Дори не бе мечтал да го огрее такова чудо. Зина принадлежеше на друг свят, свят, който караше Кочев да се изприщва. Той тръпнеше при мисълта, че само след минути ще ѝ го отпере между напращелите бедра. Топките му се бяха подули като циците на бременна жена. Нямахше търпение да се освободи от натрупания семенен товар.

Полицаят паркира, измъкна се от автомобила и заклати задник към входа на хотел „Риц“. Асансьорът го пое нагоре към райското гнезденце. На тринадесетия етаж по червената плюшена пътека в коридора стигна до стая 1302.

Вратата стоеше полуоткрехната. Кочев понечи да почука галантно, но рефлексът му на ченге го спря. Какво, по дяволите, означаваше тази полуотворена врата? Той запрехвърля през главата си кой би могъл да му погоди мръсен номер. Като всяко ченге, забъркано в нечисти афери, Кочев имаше врагове. Снощи, той си спечели още един: специалният агент Канторджиев. Полицаят потръпна при мисълта за този кървав езекутор. На всичкото отгоре Зумпалова му отмъкна жертвата под носа.

Кочев бутна вратата и проникна безшумно в коридора към стаята. Очите му бързо свикнаха с полумрака. На пода се въргаляха дамски обувки и разхвърляно дантелено бельо. От тези възбуждащи аксесоари му се зави свят. Ами ако я бяха очистили и му лепнеха убийството? Той се вцепени, че ей сега ще види бялото тяло с прекършен врат на земята. Кочев извади патлака си и направи още една крачка.

Силен удар в глезена го спъна. Той полетя и се просна по очи, пистолетът отхвъркна от ръката му. Макар и затлъстял, Кочев пазеше нещо от някогашната си гъвкавост на шампион по жиу-жицу на випуска си от школата за ченгета. Той се извърна по гръб и направи подсечка с крак. Едно голо парфюмирано тяло падна в прегръдките му и един дрезгав познат глас му нареди.

— Сграбчи ме здраво, Мечо Пух!

В следващия миг Кочев се озова право в мечтаното отворение. Проникна навътре като банан в рог на изобилието, на сантиметри от седмото небе. Преживяването му надмина всички очаквания. В продължение на два часа майорът се изпразни три пъти сред крясъци, дращени и бясна езда. Трябваше му още половин час, за да дойде на себе си след последния залп и за да разбере, че е още жив. Все още тук, на тази грешна земя. Изпълваше го усещането, че е свиня и рицар едновременно. Рицар на прекрасна дама и нейна вярна, влюбена до уши разплодна свиня.

Когато грухтенето на Кочев затихна, Зина вече водеше с няколко оргазма и беше твърде напред с материала, за да го спира. Разбира се,

тя можеше да притисне члена му и да прекъсне семеизпразването, но предпочиташе да принесе жертва на Богинята. Великата Майка беше жадна за всяка бяла капка. С всяко мъжко изпразване тя ставаше още по-могъща и увеличаваше своята благосклонност към вярната си жрица. Нали затова в сублимния момент всички крещяха: хвърли всичко вътре, избамкай докрай пюрето, дай ми млекцето, опръскай ме цялата! Психоложката почувства изтичането на спермата в презерватива и моментално го сравни със снощните гейзерни изблици на Кач. Не беше същото, разбира се. Но за такъв шопар като Кочев хич не беше зле.

— Ще ми го направиш ли пак, Свинчо? — прошепна тя с мъркащия си глас, като продължаваше да го милва.

Кочев отвори очи и се усмихна признателно. Имаше гладка, лъскава като сатен кожа и почти никакви косми. „В него има нещо женско“ — помисли си психоложката. Точно това я привличаше в тази свиня. Сигурно приличаше на майка си, тя беше готова да се закълне в това. Мъже, които приличаха на бащите си, бяха непоносими, гадни изнасилвачи. Това животно Кач например!

— Страхотна фигура имаш — изфъфли замечтано Кочев с усещането, че прави първокласен комплимент.

— Обожавам мъже, които се чукат като за последен път — призна тя.

— Кой, аз ли? — искрено се учуди полицаят. Пулсациите на влагалището ѝ възраждаха омекналия му член за нов живот. Това го изпълни с гордост.

— Трябва задник, за да се опълчиш на такава мъртвешка муцуна заради едно ебане. Как се справи с него сутринта?

Въпросът ѝ го вледени. Зумпалова протегна ръка към цигарите на нощното шкафче и запали една. Светлината на огънчето ѝ позволи да следи изражението на този похотлив прасок. Тя отново го попита за мъртвешката глава.

— Каза, че ще ви посети в психото — изломоти Кочев.

Лъже, помисли си психоложката.

— На твое място бих се страхувала още повече — добави подмолно тя.

Кочев я попита защо, но с мъка контролираше гласа си.

— Този тип е убиец, Мечо Пух. Опасен, безскрупулен психопат, а ти ми помогна да му измъкна плячката под носа. Искаш ли джин?

Полицаят кимна автоматично. Както го беше яхнала, Зумпалова правеше леки въртеливи движения от кръста. Тя лапна цигарата, наля джин с тоник, добави лед в чашата и му я подаде. Той отпи с доволно ръмжене. Психоложката му обясни, че нищо не побърква повече една жена от мъж, който нехае за смъртта. Не велики фрази или героични постъпки, а просто несъкрушимо безгрижие.

— Ти си мъртвец в проект, майор Кочев — изсъска тя, — а аз съм може би последната жена, с която се чукаш.

Кочев без малко не се напика при тези думи. Побиха го тръпки, които се превърнаха в буен тласък в слабините.

— Знаеш ли поне кой е Кантор, като говориш? — изхриптя той, докато набираше скорост.

— Достатъчно е да видя фациеса му на изкормвач. Много хора лежат на съвестта му, това е ясно.

Кочев запелтечи, че полковник Григор Канторджиев е бивша ръка на режима на Живков. Чистач класа, прякорът му е полковник Кръв. Руснаците му викали Гриша Вампира. Смятало се, че именно той е ликвидирал Георги Марков по лична заръка на Тата. Ах, страхотна фига имаш! Центрофугата на Перла-6 ряпа да яде. Тя изхлипа окуражена и завъртя още по-бясно гореспоменатата. Запита го на пресекулки за какъв дявол това супер ченге ще се занимава с шизофреника Качамаков?

— За Раков чувала ли си? — попита полицаят.

Тя поклати неопределено глава. Знаеше много добре кой е Раков, но остави Кочев да се прави на мъж, като ѝ обяснява неща, от които нямаше понятие. Финансовата империя Раков беше икономическото пипало на Партията, свързано с руската мафия. Тази мощна полулегална структура се интересуваше от някаква статуетка, открадната от Качамаков. Кръв изпълняваше тяхна поръчка. Естествено, глупак такъв! Удивително, колко бързо летеше слухът все пак, реши Зина. Кочев ѝ сподели, че полицейското управление е на нокти. И всичко рискувало да се стовари на неговата глава.

— Не трябва в никой случай да бъркаш в тази игра, Мечо Пух — предупреди го тя. — Не, задръж така! Чакай! Не мърдай, за бога!

Зина заби нокти в гърдите му и се изпъна цялата.

— Поведе ли ти по точки, загубен си! — хлипаше тя. Кочев само измуча въпросително.

Психоложката му нареди да направи пълна справка за Кантор. Ако се окажеше психиатричен контингент, вързан им е в кърпа. Тя изкрещя: „Пълен напред!“, завъртя таз и даде воля на гласа си.

УЧИЛИЩНИ ВРАГОВЕ

Към десет часа сутринта извикаха Давид при директора на училището. Когато влезе в кабинета му, окичен с портрети, двамата мъже вътре го измериха с очи. Директорът Иванов седеше зад бюрото си, а до него стърчеше Цено Ракията, класен на Давид и учител по музика. Наричаха го така заради слабостта му към алкохола. Той приближи Давид, като се тупаше с барабанна палка по бедрото. Използваше палката като диригентска пръчица, с която брулеше ушите на непослушните.

Вратата, която водеше към „отпочивалнята“ на директора стоеше открената и момчето изпита неприятно чувство, че оттам някой го следи. Мразеше полуотворените врати.

— Това е ученикът, другарю директор — каза неприязнено Ракията. С обръщението „другарю“ той подчертаваше партийното си съучастие с директора.

Учителят по музика имаше нервен тик. Палката потупваше бедрото му като нагайка. Директорът Иванов, чийто ляв мустак растеше по-дълъг поради брадавица в ъгъла на горната устна, спря върху Давид черните си като дула на пушка очи.

— Значи това е нередовният елемент — изсумтя той и се надигна, за да го огледа. — Как се казваш?

— Говори, измамник такъв! Какво чакаш, да ти дам тон за песен ли? — изръмжа Ракията като куче, изгарящо от нетърпение да му сръфа задника, за да се хареса на господаря си.

Давид му отвърна, че не разбира за какво става дума и Ракията се разкрещя, че ще му избие всички престъпни ангели от главата. Директорът обяви, че ако ученикът направи признания за откраднатата от родителите му статуетка, училищното ръководство ще го приеме като облекчаващо вината обстоятелство.

По дяволите, значи се отнасяше за статуетките... — стресна се Давид. Той стисна зъби и реши да мълчи.

— Ако ги криеш — натърти директорът, — пише ти се на задника!

Той направи тежка пауза и добави.

— Мълчиш, така ли?

Внезапно Ракията сграбчи Давид за китките. Директорът заобиколи бюрото и обрули такъв шамар на ученика, че очите му хвърлиха искри като в комикс. Момчето извика на мъчителя си, че няма право да го докосва, защото не му е баща. Но онзи му изкрещя, че ще му ебе майката, и го удари пак.

— За научни експедиции ще ми гъгне, пенеше се Ракията — златни съкровища щели да откриват. А те мръсниците правили трафик на злато през граница. Малък извратен лъжец!

Давид му отвърна, че не са го учили да лъже, и Ракията изпадна в сляп бяс от това „вродено нахалство“. Но директорът Иванов го прекъсна и обяви, че Давид трябва да забрави родителите си, тъй като те вече са зачеркнати от списъка на порядъчните граждани. Той го попита дали има представа къде се намират, но Давид му отговори непринудено, че вероятно продължават експедицията си по реката. Тази версия вбеси Ракията и той го разтърси. Крещеше му, че ще го изключат, ако не иска да сътрудничи. После внезапно омекна.

— Ако ни кажеш къде е статуетката — рече той мазно, — това ще ги принуди да се върнат!

— Помисли си — добави с бащинска загриженост директорът, — за теб е по-важно те да са тук, нали?

В първия миг Давид не разбра в какво се състои предложението им. Стоеше замаян от страх и през главата му мина, че ако се съгласи, ще сложи край на един кошмар. След това съобрази какво искаха от него и се изпълни с възмущение. Баща му го предупреди да се държи като мъж, а всеки дрисльо знае, че един мъж не може да стане предател. Но Ракията нямаше откъде да научи тези неща. Той беше просто един кучи син и искаше и Давид да стане от неговата порода. Може би с един по-малък кучи син до хълбока си той щеше да се чувства по-малко кучи син или по-малко самотен на света. Давид му каза, че не става за тази работа, и Ракията го шибна с палката, за да усети по-ясно разликата между двамата. После го изрита от кабинета.

Щом двамата мъже останаха сами, те се погледнаха съзаклятнически в очите. Директорът запали цигара и предложи на

Ракията, който прие с чиновничество.

— Ще си имаме неприятности с това рядкото — каза учителят по музика.

— Заемете се с тази работа, Димитров — заповяда директорът. — Познавахте ли родителите му?

— Майката. В музикалната гимназия никой не смееше да я припари. Адски надута! Мрете селяндури, аз не съм за тука!

— Била известна цигуларка, пише тука. — Директорът консултираше някакви бумажки през очилата си. Ракията го погледна накриво.

— Всички бяхме добри... — избухна той. — Тя имаше гръб, това е!

— Бащата ритал срещу нашата власт, голям демократ се пишел! — директорът пробута очилата на носа си и изгледа Ракията.

Онзи сбърчи нос с отвращение и сви рамене.

— Познавах дъртия Наумов, съдията — добави Иванов, — беше голям звяр! Обаче му видяха сметката.

Директорът многозначително се покашля. Музикалният педагог мълчеше упорито.

— Значи не знаеш нищо за бащата? Археолог бил!

— Лайно... — процеди през зъби Ракията. — От ония, дето мислят, че всичко им е позволено.

— Все едно! Събери сведения от ученика. Знае ли нещо за тази статуетка, кой друг е в играта?

— Разбрано, шефе — кимна учителят. Той изгаси цигарата в чугунения пепелник върху бюрото и се изправи.

— И още нещо, Димитров... — спря го директорът. — Седни де, къде си се разбързал!

Ракията се подчини. Директорът отиде до барчето на стандартната библиотека и извади бутилка „Грантс“ с две чаши. Той постави чашите на бюрото и наля от уискито. Дватама се чукнаха. Ракията отпи плахо, но директорът му заповяда да не се прави на госпожица, и онзи погълна алкохола на един дъх.

— Слушай сега... Оттатък в кабинета те чака един другар. Директорът посочи с палец зад гърба си полуоткрехнатата врата на отпочивалнята си, която тънеше в мрак.

— Така ли!? — Ракията искрено се учуди.

— Дръж се сериозно, Димитров! Като си пил, това не значи, че трябва да се лигавиш! Другарят е от службите. Внимавай!

Директорът го тласна към вратата. Пребледнял, Ракията пристъпи едва. Рой мисли се въртяха из главата му без изход.

Изведнъж той се озова в полутъмната стая. Директорът захлопна вратата зад гърба му. Няколко секунди трябваха на учителя по музика, за да различи човешки силует в креслото до прозореца. Завесите бяха спуснати. Непознатият пушеше цигара.

— Сядай — рече сухо той.

Нещо в гласа на тази сянка накара Ракията да замръзне от уплаха. Той протътри крака и се отпусна като парцал на стола.

— Ти ли си алкохолика с обратната резба? — изсъска онзи в мрака.

Ракията едва не колабира. Този тип знаеше всичко, щом веднага го третираше за алкохолик, а и за „обратната“.

— Извинете?

Непознатият скочи и го сграбчи за яката.

— Затварял си ги в музикалната стая, пъхал си им палката в ануса!

— Лъжа! — запъхтя се Ракията.

Той с ужас почувства железните пръсти на тайното ченге да мачкат тестисите му. Учителят направи опит да се съпротивлява, но оня така го награби през панталона, че нещастникът усети, че се подмокря.

— Ако отричаш, ще те хвърля в следственото да ти нацепят циганите задника! — съскаше цивилният, с лице, скрито под мека шапка. — Питам те, вярно ли е, че си содомизирал ученици?

Ракията изхленчи признанията си и изпита мазохистично удоволствие от акта си.

— С палката в ануса? Говори!

Садистичният тип отново заби пръсти в окаменелите му тестиси, а с другата ръка го стисна за гърлото до асфиксия. Ракията вече не се съпротивляваше, само се изпусна леко в гащите. Стана му някак драго.

— Говори, животно, или ще ти изтръгна детеродните органи!

Откровенията на Ракията рухнаха като порой:

— Ще ти призная всичко, шефе... — пелтечеше учителят. — Жежена ми е урод, чу-чудовище! — той чак хлипаше. — Като

волнонаемна в химически войски се подложи на едни опити за пари и страшни изменения настъпиха в тялото ѝ. Ако ти кажа, че ѝ поникнаха косми...

— Не ме интересуват сексуалните ти проблеми, говно! Ако искаш да отървеш сфинктера, ще трябва да си напрегнеш мозъка. Разбра ли?

— Абсолютно! Форте, алегро, модерато!

— Ако си всеотдаен, ще затворя очи за безобразията ти.

Ченгето пусна ташаците на Ракията и го тупна аверски по задника.

— Много ме привличат тия малки дяволчета, шефе... — призна срамежливо педофилът. — Неистово! Но всичко остава в рамките на взаимното съгласие, нали така?

— Педал! Притисни малкия Наумов! Прави каквото щещ, но разбери къде са скрили статуетката на Хермафродит!

— Хер-хер... ама наистина ли мога да го... — Ракията губеше ума и дума от неочаквания обрат на събитията.

Ченгето се усмихна демонично и извади на показ заострените си, раздалечени зъби.

— Направиш ли го твой любовник, малкият ще ти изпее майчиното си мляко. Разбра ли, или да ти го нарисувам?

Ракията закима утвърдително. Устата му беше пресъхнала. Онзи го блъсна обратно към вратата. След три дена щеше да го потърси, за да му докладва какво е свършил. Музикантът мина на пръсти през кабинета, където директорът се направи, че не го вижда, забил очи в чашата с уиски.

БОЙ С ЮМРУЦИ

Когато в голямото междучасие Давид излезе на двора, той още не бе дошъл на себе си от саморазправата в кабинета на директора. В главата му се въртяха мисли за разплата. Вървеше като замаян, неспособен да си събере ума.

Дворът представляваше бетонен плац, който гъмжеше от крещящи ученици. Единственото спокойно място се намиреше в дъното, под акациите, където големите ученици пушеха цигари. Там се разпореждаше Кастрака, тартор в рекета, в чиито лапи никой не желаше да попада. Давид вървеше право към празното място под акациите. Движеше се като замаян между групите от ученици, които го зяпаха сякаш е прокажен или болен от СПИН.

Отнякъде изскочи Мария.

— За бога, Дейвид — извика тя, — изглеждаш адски зле! Да не са те били?

Тя пак си пъхаше носа там, където не трябва. Това го раздразни. Давид вървеше, без да й обръща внимание.

— Не отивай в пушалнята! — предупреди го момичето. — Кастрака каза, че ще ти строши главата, задето ни баламосваше с пътешествия цяла седмица!

Мони Плъха, един натегач от горните класове, им препречи пътя. Мони доносничеше на даскалите и слугуваше на Кастрака. Като видя подутата от шамари буза на Давид, Плъха се разписка, че ей сега ще му издуе и другата за симетрия.

Около тях кръгът от ученици започна да се затваря. Зяпачите насъскваха Мони да строши главата на това лъжливо еврейско лайно. Двамата противници вече се обикаляха и Плъха блъскаше по-малкото момче, настъпваше го и го заплашваше. Давид го предупреди, че ще си изпати, но онзи ставаше все по-нагъл.

Внезапно го нападна. Давид му светна един юмрук в брадата и с още един го повали на земята. Плъха запищя, а от носа му кръвта

шурна като от разбита чешма. Давид го предизвика да се изправи, ако е мъж, не беше на себе си от кръвта.

Силен удар изневиделица го светна в ухото и го отхвърли настрана. Огнени кръгове се завъртяха пред очите му. Кастрака налетя и го удари още веднъж в челюстта. Давид блокира удара колкото можа и направи крачка назад. Мария се приближи и започна да бърше с кърпичка кръвта от лицето му.

— Изчезвай! — изсъска през зъби Кастрака. — Ти и малката ти пръдла.

Около тях сеирджиите ревяха. В другия край на двора Ракията крачеше с дълга пръчка в ръка. Въртеше глава като перископ на подводница, за да разбере откъде идва патърдията. Давид вдигна юмруци, за да приеме боя. Кастрака го изгледа, сякаш преценяваше дали да му строши главата, или тая работа може да почака. Двамата се сблъскаха. Наоколо тълпата полудя. Кастрака се готвеше да го смели, когато Мария извика да се спасяват. В следващия миг Ракията се втурна в кръга от ученици с голяма сопа в ръка и двете момчета офейкаха.

15 СПАЛНЯТА

Вкъщи Давид изфуча по стълбите и се заключи в банята. В огледалото лицето му изглеждаше жестоко пострадало. Хареса му тази нова физиономия. Дълго се гледа, сякаш най-последно бе открил истинското си лице. Точно такъв искаше да бъде — истински мъж, покрит с белези! Но сега трябваше да прикрие следите от побоя, ако не иска Гергана Михайлова да прибави някоя друга червена ивица към индианската му маскировка.

Той се съблече и се пхна под душа, за да измие кръвта. Състоянието на гърба му не беше от най-розовите, но следите от палката на Ракията не личаха под дрехите. Момчето остана известно време под ледената вода, като преповтаряше мислено сблъсъците за деня. Един ден ще си отмъсти. Ще скалпира Ракията и ще разполови черепа на Кастрака. Рано или късно ще им го върне с лихвите.

Давид приключи с миенето, наметна голяма, шарена хавлия на цветя. Намаза синините си с паста за зъби, за да ретушира кръвоизливите по лицето и излезе от банята. Вървеше на пръсти към стаята си, като се заслушваше, но от Гергана Михайлова нямаше и следа. Сякаш бе потънала вдън земя.

Той мина покрай спалнята на майка си и баща си, но нещо го спря. Хрумна му, че може да са скрили тайно послание за него, за да го предпазят от опасността! Оръжие, с което да се пребори с враговете си. Статуетката? Нали това търсеха онези дебили. Знаеше, че тя е в дъното на всичко. Момчето си спомни как баща му му я показа първия път! Предложи му една игра. Опитваха да си представят разни неща, докато я държаха в ръка. Беше го предупредил, че не трябва никому да споменава за нея. Даскалите го разпитваха като престъпник. Ченгетата няма да закъснеят да направят същото. Ако имаше някакви следи, той трябваше да ги прикрие, и то веднага! Той се послуша пак за старата, но не долови шум и реши, че е излязла. Бутна вратата и се вмъкна в спалнята на родителите си.

Обширната полутъмна спалня го стъписа. Едната стена беше изцяло с книги. В дъното се различаваха гардероб и двойно легло със завеса против комари. На единствената гола стена висеше огромна картина, изобразяваща морска битка. Завесите на прозорците висяха спуснати. Момчето тръгна в полумрака, който още ухаеше на парфюма на майка му. Стана му мъчно. Спомни си как идваше да го буди в неделните утрини. Леглото им, в което толкова бяха играли някога, сега бе застлано с черна лъскава кувертюра. Като надгробна плоча. Те нямаше да се върнат. В гърлото на момчето заседна буца. Искаше да заплаче, но стисна зъби. Бе обещал на баща си да се държи мъжки.

Нещо мръдна до стената и сърцето му се преобърна. Той различи отражението си в овалното огледало и се ядоса, че се плаши от сянката си. Къде биха могли да скрият статуетката?

Отвори гардероба. Вътре висяха рокли и костюми. Парфюмът на майка му се засили, сякаш се беше скрила между роклите си. Ето тук някъде, долу, тя криеше разни неща. В дъното, под тези кутии... Роклите му пречеха и той запокити няколко на леглото, за да разчисти терена. Почти веднага откри това, което търсеше: малка бяла кутия. Отвори я. Вътре лежеше статуетката. Той я сграбчи в ръка. Почувства лекотата на гипсовата отливка между пръстите си и въздъхна облекчено. Държеше копието. Въпреки това в полумрака статуетката толкова приличаше на оригинала, че го побиха тръпки. Лукавият бог държеше назидателно вдигнатия си към небето показалец на свитата в лакътя дясна ръка. С лявата стискаше дългия си фалос, чийто размери биха възмутили учителката му по изящни изкуства. Но най-поразително от всичко оставаше лицето му. Безсрамно ухиленото лице на Харпо Маркс. Стоеше гол, с дълга къдрава коса, с вечната си патешка усмивка и подигравателно оцъклени очи. Какво искаше да му каже този даймун? Смътно осъзнато чувство за опасност го накара да скрие всичко обратно и да се разкара от стаята.

Започна да окача обратно вечерните тоалети на майка си, когато попадна на черната, полупрозрачна рокля за концерти на цигуларката, и спря. Изведнъж му хрумна да се преоблече като жена. Ще заблуди враговете си под маскировката и ще си отмъсти! Той пусна халата на пода и се гмурна в прозрачните воали на роклята. Обожаваше да се маскира. Когато затвори ципа, се почувства щастлив. Самият допир с

фината материя го окрили. Оставаше да скрие евентуално кинжала във воланите или нещо от сорта.

Той се огледа и отражението му в огледалото го поразил. Сякаш с роклята наистина се превръщаше в жена. От тайната игра му спря дъхът. Знаеше, че трябва да я прекрати, да се махне веднага. Давид и друг път беше обличал женски дрехи, но за карнавални цели или заради ония детски приумици да разсмива възрастните. Когато играеше героите на Омир например, слагаше нощница на Тереза, вместо хитон... Нали и Ахил беше живял преоблечен като момиче в двореца на цар Ликомед? Нали там го беше скрила майка му, за да избегне смъртта пред стените на Троя. И той се запита защо неговата майка го бе изоставила? С какво се бе провинил пред нея? С какво?

Бяха убили майка му и баща му. Може би той също имаше вина за смъртта им. Беше разправял, че са тръгнали да откриват златен град, беше съчинявал лъжливи писма от тяхно име. Беше се държал недостойно и боговете се бяха разгневили.

Той чу шум от стъпки и свали роклята, когато вратата се отвори с трясък. Гергана Михайлова нахлу в спалнята.

— Какво търсиш тук? — извика тя.

Размахваше заплашително ръжен и ревеше, че цялата къща е наводнена от мокрите му копита. Момчето ѝ отвърна неучтиво. Той метна хавлията през рамо, грабна статуетката от леглото и хукна към вратата. Удар с ръжен през ръката го накара да изтърве бурнуса. Старата налетя отново и той парира втората атака със статуетката. Кованото желязо я раздробил на парчета и поразил кокалчетата му. Момчето изкрещя от болка и побягна. Старата беше откачила. Той дори не успя да изпита гняв от унищожаването на Андрогина. Изпитваше ужас. Сякаш не беше вече предрешен отмъстител, а обикновено циврецо момиче.

Дъртата крещеше подире му, че ще му избие всички романтични ангели от главата. Тя го подгони по-свирепа от Горгона Медуза, но Давид избяга на тавана и успя да залости вратата под носа ѝ. Старата вещица задумка с ръжена. Заканваше се, че ще го одере жив. Накрая ѝ омръзна и спря.

— Мри на студа! — процеди тя и се спусна обратно по стълбата.

16 УБЕЖИЩЕ

Таванът представляваше помещение от сто и петдесет квадрата. Напомняше корабен трюм, задръстен с разнообразна стока. Стари мебели, сандъци и етажерки с прашни, обвити в паяжини книги. Беше идеално място за игра и притежаваше чар на разбойническо свърталище.

Давид се барикадира до капандурата, откъдето можеше да се измъкне при нужда. Той отвори стари сандъци с дрехи и измъкна пожълтяло бельо. Навлече панталон и сако, които смърдяха на нафталин, и се огледа в прашното огледало. Оставаше му да обзаведе новото си убежище.

Намери талашитени плоскости и ги закова с големи пирони в напречните греди. Образуваха се преградни стени. Остави тясна пролука за врата и тапицира стените със стари черги и килими. Вътрешността на бърлогата заприлича на проядена от молци ориенталска шатра. Давид сглоби стар железен креват, инсталира два стола и една скърцаща от дървояд маса. Отгоре ѝ постави свещник с преполовена червена свещ. Като начало му хареса. Изглеждаше уютно, истинска бандитска дупка. Оставаше да се справи със студа. В един сандък откри стари шинели, които станаха одеяла. Запали свещта и се излегна в кревата. Изпитваше глад, но не това бе най-важното. Чувстваше се доволен и учудващо спокоен за пръв път от изчезването на родителите си. Бе успял да си създаде убежище. Истински замък, който му принадлежи. Лежеше неподвижен в прашния, смърдящ на стари книги мрак. Постепенно си даваше сметка, че е готов на всичко, за да запази своя нов дом.

Същата нощ Давид се спусна на пръсти в старата кухня и я прерови до основи. Баща му беше заповядал да се държи като мъж, каквото и да се случи. Ако археологът е допускарал трагична развръзка, той би оставил на сина си секретни инструкции как да се измъкне от тази каша.

Давид прегледа камарите с ръкописи, отвори всички книги, обърна маски и картини по стените и провери в каниите на кинжалите. Нищо. Вече се отчайваше, когато си припомни думите на баща си, че най-добрият начин да скриеш нещо е да го оставиш наяве. Обходи с очи стаята. На едната стена се издигаше библиотеката. На срещуположната стояха лавиците с археологични находки: фрагменти от статуи, бронзови върхове на стрели, глинени кухненски съдове. До прозореца беше масата, затрупана с ръкописи. Зад нея зееше камината за алхимични опити, сега запълнена с глинени фигури. Те приличаха на оцветената със златен бронз гипсова статуетка! Той онемя. Гадните лъжци, обвиняваха родителите му в кражба. Но баща му собственоръчно ги бе изработил една по една.

Давид ги разгледа внимателно. От една година баща му майстореше тези статуетки, за които твърдеше, че ще завладеят света. Заради тях той се свърза с шантавия Родолфо Качамаков, който правеше трафик на ценни предмети. Този мошеник подлъга майка му и баща му да заминат. Давид преглътна надигащата се в гърлото му буца и впери отново очи в скулптурите.

Повечето имитираха древни оригинали. Внимателното вглеждане обаче натрапваше прилика. Някои от персонажите бяха въоръжени с двуостри брадви, други носеха сърпове. Най-смешно от всичко му се стори, че жените приличаха на мъже, а мъжете на жени! Ето например тази брадата Афродита имаше фалос, а този Дионисос — хубави малки гърди... И всички, абсолютно всички напомняха Харпо Маркс! Ето тук се виждаха Гручо и Чико, както и техни братовчеди или братовчедки, втори, трети и дори девети. Но всички до една бяха копия, от оригиналната статуетка нямаше следа.

Момчето се ухили. Докато ровеше преди малко из записките на баща си, той се натъкна на подобни гравюри. Изображения на голи фигури с корони на главата. „Тези нито мъже, нито жени...“ — изскочи в мозъка му дежурната фраза на Гергана Михайлова. Той се върна обратно към работната маса. Прерови отново записките на баща си и откри пожълтелите гравюри. Имаше нещо отблъскващо в тези изображения на затлъстели крале и кралици, увенчани с корони, държачи слънца и луни и обградени от ангели, дяволи и митични птици. Някои въртяха любов най-безсрамно в тъмни пещери. Виждаха се и зловещи змии, налапали опашките си до такава степен, че очите

им щяха да изскочат от орбитите. Двуглави чудовища стискаха в ръцете си прави ъгли и пергели, сякаш ходеха в специализирано училище за изроди. Всички гравюри бяха осеяни с надписи на латински, неразбираеми за Давид. Най-често от всички се срещаше наименованието *Rebis*. Той го преписа и реши да провери значението му в речника. Нещо го караше да мисли, че отговорът на загадката се крие именно в тази дума. Ребис-Хермафродит това беше името на статуетката, заради която родителите му бяха изчезнали.

НОЩНО РАЗСЛЕДВАНЕ

На другия ден Давид хукна към пристанището. Обиколи доковете, гледаше пристигащите и заминаващи кораби, опитваше се да научи нещо за родителите си. Разпита моряци, но непознатите мъже свиваха рамене. С Гергана Михайлова бяха във война.

Давид се страхуваше от смъртта нощем, когато лежеше сам горе на тавана. От двете страни на кревата той прикрепил яки мрежи, за да го пазят от плъхове. Отгоре спусна балдахин от старо корабно платно, за да спре достъпа на паяци в завивките си. Сега креватът приличаше на летящ сандък за сънища. От огромните му очукани, покрити с рисунки табли се усмихваха момчета и момичета в холандски костюми. Момчетата пушеха лули, облепени на разноцветни лодки, а момичетата се изправяха на пръсти в дървените си обувки, за да ги целунат. Давид сънуваше кошмари. Хранеше едни малки лешояди. Растяха му черни криле, с които летеше, после пропадеше с викове и се събуждаше от силния удар в дървения матрак на леглото. Сънуваше, че построява лодка и тръгва с нея нагоре по течението, за да открие майка си и баща си. Междувременно те се завръщат. Гергана Михайлова го натопява, че не я слуша, и те пак изчезват. Сякаш имаше някакво значение дали е слушал старата вещица или не. Въпреки това родителите му изчезваха и тяхното поведение ужасяваше, защото нямаше обяснение.

За да ги умилостиви, той направи две малки фигурки от глина и ги сложи на малкия сандък до леглото си, който му служеше за нощно шкафче. Всяка нощ той се молеше на тези две фигурки да се върнат и плачеше в мрака.

Два дни по-късно, докато се моташе из пристанището, Давид се натъкна на бай Илия Карата, бивш кук на презокеански лайнер. Карата разхождаше западни туристи по реката с моторната си лодка „Аргонавти“. Старият кук беше нещо като доайен на пристанището и знаеше всички клюки. Той беше също любовник на Ребека Перлата, дебелата приятелка на Гергана Михайлова. Момчето му зададе

въпроси за съдбата на родителите си. Не знае ли за една статуетка, скрита на борда на „Поборник“? Бай Илия му отвърна уклончиво и Давид схвана, че старият морски вълк се страхува.

— Искрено съжалявам за моруците ти, малкия — рече той накрая, — бяха чудесни хора.

Двамата крачеха покрай складовете. Когато минаха покрай прохода на понтон номер 3, където лепяха некролозите на удавените, Давид видя, че бяха сложили некролог и за майка му и баща му. Направи се, че не го забелязва, и се помъчи да преглътне сълзите си. Тогава, уж между другото, Карата му спомена, че след онова убийство на борда и изчезването на двамата съпрузи, параходът „Поборник“ бил изваден за ремонт на дока. Това старо корито било скапано от допотопна ръжда. Щели да го оставят да доизгние в лимана, за да го превърнат в музей на безплодните усилия на родното корабостроене да изгради плаващо съоръжение. Единствената надежда била, че шефът на местната лудница, Доктор Хамамов, ще го пребоядиса жълт, за да отпътува с лудите нагоре по реката. И той му намигна, че го знае от сигурно място.

— Има нещо друго — добави бай Илия, докато смучеше замислено приличната си на овъглен пън крива лула. — Моряците от екипажа на тази плаваща гробница не искаха повече да рискуват при тия опасни за живота условия. Особено след последното плаване плъзна слух, че параходът е обречен и тежко и горко на оня, който се осмели да излиза с него в Дунава.

Давид попита възможно ли е моряците да вярват още в суеверия и Карата се изсмя прегракнало, че още е много зелен, за да му разбира главата. Човек бил убит на борда, ако това нещо му говори! Момчето се поинтересува дали причината за убийството не е онази статуетка на баща му, но Карата отвърна, че не е в течение. Убийство на борда било страшно проклятие за един кораб. Екипажът щял да мълчи като риба, иначе прокобата ще легне на гърба му. Карата притискаше с палец отворстието на лулата си, за да подсили тлеенето на тютюна. Момчето настоя, че са очистили родителите му заради идола. Искаше да разбере кой го е направил.

— Ако искаш да разследваш случая — подхвърли готвачът, — върви в лимана. Старото корито стои закотвено под римската кула.

Момчето изкрещя, че щом са арестували Кач, следователно той е убиецът. Стариат кук сви апатично рамене. Добави само, че убиецът сигурно търси същото... Да внимава! Той му обърна гръб и заслиза по стъпалата на кея към лодката си „Аргонавти“, която се поклащаше в мътната вода.

Давид хукна към лимана. Нямаше време за губене. При всяко закъснение Дъртата заплашваше да алармира ченгетата. Въпреки че се барикадира в тавана, беше невъзможно да воюва с нея непрекъснато. Дори да ѝ отреже главата, с нищо няма да подобри участието си. Ще му натътрузят някой идиот за наставник или ще го засилят в ония трудововъзпитателни заведения, където основното ядене е неокастрирана тояга три пъти дневно. Засега дъртата му беше необходима жива. А с живите винаги трябва да се съобразяваш, дявол да го вземе!

Лиманът представляваше естествен залив, в който някога римляните държали дромоните си. Сега там вадеха корабите за ремонт. Каменен вълнолом заграждаше лимана откъм Дунава и го защитаваше от течението и от поривите на вятъра. В залива течението се обръщаше и повърхността на водата стоеше гладка като огледало. Върху носа на вълнолома стърчеше кула с фар, който палеха при мъгла и буря. По брега наоколо се издигаха черните стрели на винчове, неподвижни в този час на деня.

Давид хвана покрай опушени складове, които се редяха по брега. До стената на кея стояха закотвени бракувани стари корита. Шлепове, парни гемии, влекачи... Беше тихо. Не се виждаше жива душа. Миришеше на тиня, на масла и на ръждива железария. Когато Давид откри „Поборник“ в подножието на старата римска кула, вече се стъмваше.

Дори да има пазач, винаги ще го метне, че ще пише реферат за отвличането на „Поборник“ от бунтовниците. Щом се приближи, Давид видя, че са махнали трапа. Две обли греди подпиреха парахода в носа и кърмата, за да не се бие в кея. Корпусът му се стори по-мрачен от онази нощ, когато Давид чакаше родителите си. Стоеше закотвен — неподвижен, сляп и ням. Мисълта да се качи на борда го разтрепера. Но сирената със златни гърди на носа му вдъхна кураж.

Давид премина храбро по носовата греда. Едва ли щеше да е трудно, ако не беше тъмнината и гадно поплискващата отдолу вода, в която луната плуваше като труп на удавена чайка. Когато момчето

скочи на борда, железната палуба изкълтя и той остана известно време клекнал до лебедката на котвата. След това се плъзна през бака и достигна каюткомпанията.

Вратата зееше отворена, но това не го обезпокои. Той прекоси помещението и стигна трапа, който водеше надолу към втора класа. Спря и се огледа. През прозорците се виждаха светлините на пристанището. За част от секундата му се стори, че някой премина въвън по кея, успоредно на кораба. Изчака неподвижно, после се спусна внимателно по трапа. Обгърна го мрак. Призрачната обстановка го караше да настръхва. Долу в канижела въздухът бе застоял. Миризма на лакирано дърво и урина се бореха за надмощие. Значи и други бяха идвали!

Давид тръгна по коридора, като отваряше пипнешком вратите на каютите по левия борд. Успя да разгледа набързо кабините. Приличаха на спални купета и толкова. Нямаше представа коя кабина са заемали родителите му.

Изведнъж в съзнанието му изплува спомен. Майка му и баща му разговаряха в спалнята си в трескавата нощ преди заминаването. „Знаеш ли, мили, казваше майка му, че нашият номер е десети? Това число ще ни донесе щастие, защото...“ Но Давид не успя да чуе понататък. Може би майка му каза всичко това в съвсем друга връзка. Нищо не му костваше да го провери веднага.

Той се вмъкна в 10-а кабина, когато долови стъпки по палубата. В началото му се стори, че идват от палубата. Някой се изкачи бързо по трапа към трета класа и тръгна по коридора право към издйнически отворената врата на каютата, където Давид се спотайваше. Ако затвори, ще се издаде. Момчето се огледа диво с надежда за спасение. Кабината беше гола. Под масата срещу койките забеляза желязна табуретка, която можеше да му послужи. Той я сграбчи и се скри в гардероба, през чийто отдушници ще наблюдава. Стъпките спряха пред кабината.

Вратата се разтвори с трясък. Черна фигура нахлу в тясното помещение, стигна люка и надникна през него. Лунната светлина залепна като сребърна маска върху лицето на непознатия. Давид едва не извика. Пред него стоеше Кастрака, новият му враг. Кастрака стискаше малък пакет под мишница и очите му проблясваха в мрака. Той се завъртя из кабината и се измъкна обратно през отворената

врата. Стъпките му се отдалечиха по коридора. Давид го чу да се изкачва към палубата и се втурна подире му.

Викът на Кастрака го спря в подножието на трапа. Едра черна сянка се метна отгоре му. Хулиганът отскочи и побягна. Без да мисли, Давид хукна обратно към вътрешността на кораба. Кастрака препускаше като обезумял зад гърба му. В дъното на канижела Давид зави, но набраната плюшена пътека го спъна и той полетя надолу в машинното. Приземи се върху метална площадка, направи салто през парапета и се просна по очи върху пътека, която разсичаше машинното по дължина. Падането го зашемети. Червени кръгове се въртяха пред очите му. Горе се отвори врата и светлинен лъч преряза мрака.

Тъмната фигура на преследвача размаха прожектор и освети машинното отделение. Светлият сноп пролази по двигателите „Перкинс“, отскочи към тавана, после рязко се гмурна надолу. Давид замръзна на мястото си. Непознатият завъртя още веднъж прожектора и се спусна по трапа за по-обстойна проверка. В същия миг горе на палубата нещо думна тежко и Давид разбра, че Кастрака напуска като плъх кораба. Това го спаси. Непознатият се обърна рязко и хукна нагоре по стълбите. Прожекторът само за миг освети лицето му, но момчето видя... Не беше лице, а застинала мъртвешка маска.

Час по-късно Кастрака се прибираше вкъщи доволен след успешния набег на кораба „Поборник“. Справи се като бог със задачата, която брат му постави. Измъкна статуетката под носа на тези задници и я скри на сигурно място. Малкият негодник потръпна при спомена за ужасната бяла маска, която го гони на кораба. Питаше се кой ли е този тъп клоун? Ченге? Хулиганът се огледа инстинктивно. Но ако е полицай, защо ще се маскира тогава? Мутра? Не се връзваше с начина му на действие. Смърдеше на курва. Напомняше му ония извратени катили, които си падаха по малки розови задници. В последно време се въдеха всякакви педали, педофили и путкофоби, които само търсеха детско дупе, за да го онодят.

Кастрака приближи оградата на коптора, в който живееха под наем с Аврора, и пак се огледа. Двамата делеяха две мизерни стаи. Но това съжителство нямаше да продължи безкрайно. Щом Родолфо Кач се чупи от лудницата, двамата щяха да духнат през граница и край на тъпите местни фиести. Чакаха ги екзотични страни, в които ще живеят като истински баровци.

Кастрака се втренчи в желязната ограда пред дома им, но зад металните шишове не забеляза нищо подозрително. Прекоси малкия двор, затрупан от всевъзможни боклуци. Извади ключ, за да отвори, но чуждо присъствие го накара да хукне обратно. Една ръка го сграбчи, преди да успее да прескочи оградата. Кастрака усети как шиповете се впиват в плътта му.

— Мирен или ще те изкормя! — заповяда му дрезгав глас.

Кастрака се вцепени.

— Статуетката? — попита гласът.

Кастрака измуча нечленоразделно. Ръката го притисна грубо към железните шипове. Момчето усети остриетата в тялото си и започна да вие, че нищо не знае. Хулиганът разбра почти веднага, че има работа с ченге. Но това ченге бе по-лошо от гангстер, способно на всички видове гадости, за да му изкопчи признания. За да го заблуди, изписка, че ако някой знае нещо за тази статуетка, това е синът на археолога, онзи розов задник Давид.

Непознатият го притисна още по-силно към шиповете. Кастрака се загърчи, но с първично упорство продължи да лъже. Силен тласък го залюля като кукла и блъсна главата му в решетката. От лицето на момчето шурна кръв. В следващия миг почувства остри зъби в устните си. Светът пред очите му се завъртя. Живият скелет го отдръпна рязко и го стовари на земята. Облиза се. Устните му блестяха на лунната светлина. Носеше металносива шапка и Кастрака позна агента, който арестува брат му Родолфо.

— Говори, плазмодий! — изсъска вампирът и го разтърси отново. — Или искаш да те одера?

Кастрака заклати отрицателно глава, сякаш умираше от страх, а вътрешно псуваше ченгето на майка. Онзи му заповяда да открие Давид и да узнае скривалището на статуетката. Нехранимайкото обеща. Знаеше как да постигне това. Но за работата трябва пари, заяви той нахално. За миг се уплаши, че изродът насреща му ще го изпепели с очи. Вместо това усети как му напъха банкнота в устата с вмирисаните си на тютюн пръсти.

— Три дни! — изсъска мъртвешката муцуна.

Той го захвърли като дрипа върху купчината с боклуци и изчезна в нощта.

* * *

Кастрака извади банкнотата от устата си, огледа я и пъкна петдесетолевката в джинсите си. Смрадта на гниещата смет му се стори непоносима. Той стана и се отърси от мазните хартии. Въпреки кратката си кариера на уличник Кастрака разполагаше с богат житейски опит. С майка курва и баща убиец не можеше да бъде иначе. Детството му премина между затвора, в който ходеха на свиждане на дъртия, и малките шибани градчета, където въдворяваха Мара, за да я превъзпитават. Още от малък той научи три неща: първо, че управляващите заслужават тесла във врата, второ — на никого да не разчита и трето — падне ли ти, дръж! Диктаторският режим преследваше проституцията като социална болест и третираше всеки опит за свободен комерс като углавно престъпление. После вятърът на промените духна и точно когато старият излезе за пореден път от затвора, режимът взе, че се сгромоляса. Семейство Качамакови успя най-после да се завърне в родния си град. Мара подхвана с пълна пара старата си професия на пристанището. Дъртият крадеше оттук-оттам, бяхтеше жена си, както подобава, и ѝ прибираше парите. По същото време от лудницата излезе Родолфо Кач, доведен брат на Кастрака, и старият Качамаков го взе да живее при тях. Кач бързо стана кумир за малкия, с когото не се бяха виждали от години, но се помнеха с добри чувства. Дъртият ходеше да краде с един голям кухненски нож в джоба. Беше се превърнал в същинска напаст, истински пладнешки хайдук по пътищата. Излизаше по магистралата за София и нападаше колите, които имаха глупостта да спрат. Правеше се, че му е прилошало, и ги обираше с кинжала. Кач пък захвана трафик с антични предмети! И тримата печелеха добре. Когато дъртият го нямаше, а той отсъстваше с дни по задачи, Кач се пренасяше на широкото легло в спалнята на Мара. Първият път тя му спретна ужасна сцена, че си има мъж и че няма намерение да ляга с доведеника си, дори и да ѝ плаща в брой. Кач обаче я преби от бой и я изнасили по възможно най-гадния начин, така че няколко дни тя остана да лежи подута в кревата. Когато Дъртия се върна, Мара се оплака, но мъжът ѝ взе страната на сина си. Двамата се напиха като скотове и я опънаха по ред на номерата, като ѝ приложиха всички бойни салтанати. „Ще

ковлади, майка й тъпа!“ — ревеше възмутено старият. Оставиха я да лежи несвятна и се развилняха, че няма на кого да си го изкарат. Тогава Кач довлече Кастрака. Напиха момчето и го хвърлиха върху майка му, „да се учи от малък“. Кастрака не знаеше чие е голото дупе в кревата. През къщата ежедневно минаваха какви ли не уличници и момчето опъна дебелия задник под чаршафа, докато брат му и баща му държаха „старата кобила“ да не ритат. От този миг нататък Кастрака се издигна в очите на двамата бандити като „с’ебал майката“. Не след дълго обаче ченгетата спипаха дъртия и го претрепаха в Старата централа. Кач обвини Мара, че е изпортила баща му и я заплаши, че ще й отреже главата. Но проститутката, на която бе писнал домашния терор, се оплака в полицията. Със заповед на прокурора затвориха Кач обратно в лудницата. Кастрака никога не прости на Мара, че така се разправи с неговите идоли. Той не я възприемаше като майка. За него тя си беше курва, а курвите, както всички знаят, трябва да вдигат краката, да носят пари и да си затварят човката.

Кастрака запали цигара и прокара език по сцепената си устна. Това гнусно ченге му изкара ума. Ще го смуче, гадният му педал! Трябваше да извести Родолфо за този катил. За целта трябваше да се завлече до лудницата и да действа според указанията на брат си в бележката. Той потръпна при спомена за психиатричната клиника и за онази гадна Зумпалова, в чиито лапи попадна веднъж. Трябваше извънредно много да внимава, за да не се озове зад високите стени на този затвор. А на главата му висеше и скелетообразният вампир. Разполагаше с три дни.

Кастрака отключи вратата на къщата и като хвърли бърз поглед зад гърба си, потъна в мрачния вмирисан на манджи и пране коридор.

„ШЕЙСЕТТЕ КОРАБА“

Психиатричната клиника „Шейсетте кораба“ се помещаваше в бившия френски манастир на кармелитките „Нотр Дам де Сион“, кацнал на отвесния скален бряг на Дунава. Когато червените фуражки заграбиха властта през 46-а година, те изгониха монахините и превърнаха манастира в концентрационен лагер. Там прекара последните си дни старият генерал Хамамов, герой от Балканската война и баща на настоящия директор, доктор Панайот Хамамов. Когато болшевиките обезвредиха напълно противниците на режима, лагерът бе превърнат в психиатрична клиника за особено опасни случаи. До последните демократични промени в страната едно от крилата, наречено „Изолятора“, поддържаше режим на строг тъмничен затвор. По този повод директорът на лудницата, доктор Панайот Хамамов, казваше през смях, че кръстоската между манастир и затвор неизбежно води до лудница! По някаква ирония на съдбата лудите я нарекоха „Шейсетте кораба“.

Кабинетът на доктор Хамамов беше просторен като пристанище. Усецането за безкрайност се засилваше от високите френски прозорци, които гледаха към живописен завой на Дунава. От паркета до гредите на тавана се издигаха лавици с книги. Дебели, подвързани с кожа фолианти, титулувани със златни щампи. По стените висяха портрети на светила в световната психиатрия. Глави на антични божества се пъчеха върху пиедалите си, а един корабен далекоглед сочеше към реката. Доктор Хамамов работеше в полутъмен ъгъл зад бюро, чийто мраморен плот блестеше гол от бумага. Лудите наричаха директора на клиниката доктор Хама.

Срещу бюрото, в неуточнен стил, имаше голям кожен диван. Разноцветен килим лежеше на пода. В кабинета цареше спокойствие. Омайваща атмосфера предразполагаше пациентите да споделят най-съкровени си тайни. Доктор Хама седеше зад бюрото си и разлистваше досието на „Аргонавти 3000“. Работен проект, по който чакаше всеки момент да му преведат средства от Европейския съюз.

Зад гърба му, между лавиците с книги, висяха портретите на Карл Густав и на чичо Зигмунд. Тези двама именити съперници бяха като двете лица на съвременната психиатрия и затова директорът на лудницата ги уважаваше по равно. Психиатърът опита да се съсредоточи върху плана на кораба, който трябваше да екипира за пътешествието. Според чертежа разполагаше с двеста легла, но в действителност можеше да натовари поне още сто души по палубата и в трюмовете... Камбузът изглеждаше достатъчно обширен, за да натоварят цялото продоволствие още тук, за да не се налага да плащат във валута нагоре по Дунава. Психиатърът потърка голата си глава и разкопча сакото си, което го стягаше на корема. После запали цигара и натисна звънеца да му донесат кафе.

Доктор Хама имаше бомбастично шкембе и плешив череп, снабден с орлов нос и изпъкнали като на пекинез очи. Психиатърът се славеше като човек на живота, а на тази географска ширина това означаваше — на жените и на водката. Тези му слабости представляваха само едната страна на медала на личността му. Доктор Хама заемаше директорското кресло на едно от най-екстравагантните психиатрични заведения на Балканите. Екипът му беше в течение на всички световни новости, отнасящи се до експресното лекуване на психоболните. Прилагаха се модерни терапии и се пипаше здраво там, където трябва... И всичко това доктор Хама го беше постигнал сам, и то в един шизофреничен свят, в който психопатите управляваха, а нормалните хора за една погрешна дума отиваха зад решетките.

Доктор Хама стигна до гениалната мисъл, в която между впрочем нямаше нищо ново, че най-добрият начин да излекуваш управляващите луди, е да ги правиш още по-луди. С други думи, за да ограничиш безобразията, причинени от налудничавите им хрумвания, трябва да ги изпреварваш с още по-налудничави инициативи по скалата на реално отсъстваща стойностна система. Но тези бели кахъри принадлежаха на миналото. Сега доктор Хама беше погълнат от други наболели проблеми. Налагаше се да екипира за плаване годен за моргата кораб. За целта трябваше да намери пари, трябваше да убеждава идиоти.

Той бутна настрана досието на „Аргонавти 3000“ и се захвана с дневната поща. Един дебел кафяв плик, отрупан със западни марки привлече вниманието му. Той разпозна почерка на доктор Зилберщайн

от Париж и разкъса плика. „Психопатия криминалис“. За миг чудесната книга, изпъстрена с илюстрации и снимки на убийци, го откъсна от действителността. Пустият му Зилби! Този шедьовър ще попълни колекцията му, посветена на серийните, индивидуални и масови асасини през вековете. Страстта да сравнява физиономии на подобен род индивиди беше за психиатъра нещо повече от хоби. Фациесът на убиец го караше да фантазира! Формата на очите, носът, ушите, устата, зъбите, кожата... Не, не Ломброзо, нещо много повече! Всички тези антропологични белези, както и общото излъчване на персонажа, зафиксирани върху снимката, възбуждаше аналогии, натрапваше класификации, реализираше мечти. Разбира се, доктор Хама никога не би се повлиял от подобен род чисто артистични забавления в сериозната си и извънредно отговорна клинична работа. В никакъв случай!

Ето например тази малка еретична книжка, издадена от някакво френско самиздат. В нея авторите си позволяваха свободни тълкувания на исторически личности и издигаха храбрата хипотеза, че отличителна черта на древните герои била вкусът им към детеубийство. По съвременните закони за подобни прояви тези недостойни бащи отдавна щяха да гният в затвора. Разбира се, в митологията можеха да се посочат сума крещящи примери на детеубийци. Херкулес например! — сети се веднага той. Обаче фактът, че в пристъп на безумие древногръцкият герой беше избил собствените си деца, не му беше попречило да се класира в Олимпийския рай. Нито да стане бог, чиито светилища почитали от Колхида до Херкулесовите стълбове. Ами Тезей и Хиполит? Ами чичо Авраам и малкият Исаак... Ами турските султани, ами руските царе...

Доктор Хама си помисли не без ирония, че ако бащите очистваха децата си навремето, сега идваше ред на децата да покажат на какво са способни. Все повече зачестяваха случаи на насилие от малолетни. Безпричинни убийства се ширеха, отвратителни изнасилвания и гаври между бездомни момчета... Ако в България политическата и икономическа ситуация беше от времето на „Клетниците“ на Виктор Юго, то какво да кажат за свое оправдание такива „цивилизовани“ страни като САЩ, Англия и Франция, където съученици разчистваха сметки с пушки, ножове и брадви!

Психиатърът си каза, че може би точно сега има възможност да разреши този парадокс благодарение на статуетката на андрогинния бог. Да намери ваксина срещу синдрома на Каин! Ето това беше мечтата на живота му.

Той погледна часовника. Всеки миг доктор Зумпалова щеше да му докладва новините по случая Качамаков. Ако проклетникът признае къде е скрил статуетката, всичко се подрежда с магическа пръчка. Психиатърът забеляза, че пликът съдържа дебело тесте от листа, изписани със ситния клинообразен почерк на Зилби. Почти всеки месец двамата си разменяха описания на клинични случаи и по такъв начин се консултираха взаимно. Но сега... Той хвърли разсеян поглед върху текста на французина. Имал нов пациент българин, бивш шпионин, настоящ безработен, извънредно интересен екземпляр, извънредно опасен убиец... Доктор Хама не успяваше да се съсредоточи. Реши утре след обед да се занимае с проблемите на Зилби.

Той напъха обратно листата и книгата в плика и се замисли за решителната крачка, която му предстои да направи. Ако наистина успее да се снабди с тази невероятна статуетка, ще екипира парахода и тогава... Нямахме смисъл да мечтае. Просто много внимателно трябва да изслуша Зина. Неговата заместничка, освен психолог, беше истинска вещица. Тя открито претендираше, че лекува чрез магии, и колкото да беше луда, постигаше поразителни резултати с трансфера, особено с мъжката пациентела.

На вратата на кабинета се почука. Без да вдига глава, доктор Хама позна по начина, по който се отвори и затвори вратата и по енергичното тракане на точета, че е доктор Зумпалова. Неговата лява ръка. Той вдигна очи. Не искаше да пропусне как се приближава към бюрото му. Гънеше се като змия в тясна пола и разкопчана блуза, под която стегнатите ѝ гърди тактуваха като маракаси ритъма на самба. Директорът я огледа като стар факир млада кобра.

— Здравсти, Папа — каза непринудено психоложката. — Всеки път, като влизам в кабинета ти, имам чувството, че нахълтвам в Бъкингамския дворец.

— И се чувстваш като Оливър Кромвел в служба на крал Чарлз, така ли?

— И Робеспьер не би обезглавил дебелия Луи, ако онзи имаше акъл да го направи министър — отвърна тя зяядливо.

Явно беше в настроение да хвърчат глави.

— Приемам го като комплимент за личната ми далновидност — каза доктор Хама, за да успокои топката. Той се усмихна и я попита какви са настроенията сред паството.

— Извънредно лоши — избухна Зина. — Не трябваше да освобождаваш Кач от Изолатора.

Тя бурно му обясни, че ако проваля начинанията ѝ, ще отидат по дяволите. Присъствието на Кач разбунваше духовете в клиниката. В „Изолатора“, където затваряха буйните луди и някои дементни рецидивисти, пазачите се брояха на пръсти. Надзирателите бяха уволнени поради липса на средства и убийците надигаха глава. Заплашваха с гладна стачка, с бунт и искаха самоуправление в духа на новите демократични промени. Кач им действаше като искра в барутен погреб. Говореше им, че е крайно време да вземат съдбата си в свои ръце и че те не са по-луди от комсомолците, които ги управляваха и които с щуротиите си докараха държавата до разруха.

— Кач твърди, че си ги излъгал, Папа! — каза сухо тя. — Обещавал си им корсарско-мисионерски набези нагоре по Дунава, а после си предал „бреговото братство на неогностиците“. Те искали масова изява на неподчинение, налудничав експанзия, износ на отлежала българска невменяемост и призоваване на всички европейски откачалки към единение за създаване на ново паралелно общество на мръдналите. Световен интернационал на кукунделите с девиз: „Шантавели от всички страни, съединявайте се!“...

Доктор Хама махна с ръка раздразнено.

— Те не си дават сметка на какъв огън се пека — избухна той разпалено, сякаш се оправдаваше пред невидим трибунал. — Ако отгоре продължават да ни опропастяват така, лудите скоро няма да има какво да вечерят, а те искат да екипирам кораб за пътешествие!

— Брожението в клиниката не е най-голямата ни грижа в момента, Папа. Заплашва ни друго, далеч по-страшно и то идва отвън!

— Какво каза онзи психопат за статуетката?

— Приоритетът на тази заплаха е императивен, Папа!

Доктор Хама се заинтересува какво, по дяволите, ги заплашва толкова. Психоложката обясни, че чувства напрежение в полицията и в

прокуратурата по определени горещи точки. Нещо виси във въздуха и според нея то не е случайно, а целенасочено действие, дирижирано отгоре.

— Защо мислиш така?

— Измъкнахме плячката под носа на екзекутор. Очаквай визита.

Психиатърът измърмори, че и други са опитвали навремето, но свършили зле.

— Става дума за извършител на специални поръчки. Прякорът му е Кръв! Полковник Кръв.

Доктор Хама мислеше напрегнато.

— Какво иска?

— Теб, Папа! — Зина се разсмя. — Нима ще пропуснеш златния случай, за да им продадеш скъпо кожата си?

— Не ме разсмивай, моля те!

— Разследването около Кач е само претекст! Повярвай ми!

Директорът поиска да знае какво я кара да мисли така.

— Интуиция! — отвърна Зина.

За част от секундата доктор Хама реши, че неговата заместничка играе двойна игра. Но веднага отхвърли тази възможност. Доктор Зумпалова е прекалено забъркана в проектите на „Шейсетте кораба“, за да... „И какво от това! — изкрещя един глас в мозъка му. — Именно защото е забъркана, тя ще направи всичко възможно, за да откупи кожата си, продавайки на търг своята!“

Той я погледна с изпъкналите си кафяви очи на пекинез. Жената насреща изглеждаше свършено спокойна. Имаше зелен втрещен поглед на красиво влечуго и добре оформена, силно начервена уста. Кожата ѝ беше загоряла и лъскава. Гърбавият ѝ нос издуваше ноздри. Стоеше изправена, но не вдървена, а гъвкава. Доктор Хама помисли, че в нея има нещо от древна амазонка. Напомняше кръвожадна жена-воин, полулесбийка-полуменада. Тази представа го възбуди. Трябваше да изпита тази змия. Той стана, заобиколи бюрото си и се настани на канапето до нея.

— Не мисли, че играя някаква роля, Папа — каза Зина с дълбокия си гърлен глас. — Просто съм адски разтревожена.

— Страхуваш се, че ще тикнат Кач в затвора ли? Какво ти каза той за статуетката?

— Приложих му пълна терапия. Отрича — тя се поколеба. — Има прекалено много неясни неща.

Доктор Хама вдигна въпросително вежди и неволно плъзна ръка в цепката на полата на своята заместничка. Досега се правеше, че не обръща внимание на опитите ѝ да заобикаля въпросите му. Щеше да ѝ измъкне информацията по друг начин, стигаше да я помилва между краката.

— Ние все още не сме разбрали защо той е убил този мъж на кораба — каза доктор Зумпалова натъртено.

— Какво не си разбрала!? Сбили се, ударил го по брадата, онзи паднал и умрял. Случват се такива работи.

Доктор Хама прокара ръката си нагоре по бедрата на младата жена и усети как кожата ѝ настръхва. Правеше го съвсем приятелски, все едно че я милва по ръката, но знаеше какъв ефект ще възпроизведе върху нея.

— Качамаков замина с Иван и Тереза Наумови да правят трафик със статуетки във Виена — каза лениво тя. — Между античните имитации имало една оригинална статуетка, заради която злощастният археолог и цигуларката изчезнаха.

Известно време двамата събеседници се гледаха втренчено.

— Мафията? — попита тихо доктор Хама.

— Кач твърди, че са ги очистили. Агентът Кръв иска от Кач тяхната тайна. Тайната на изчезналата статуетка.

Доктор Хама издърпа ръката си, стана и закрачи между коженото канапе и бюрото. После спря и извърна глава.

— Знае ли този копой за какъв тип статуетки става дума? — попита бързо той.

Психоложката обясни, че ако може да се вярва на Родолфо, ставало дума за копия от късната империя, едновременно снабдени с мъжки и женски полови органи. Седемдесет сантиметрови андрогинни статуетки с фалоси и гърди на травестити от пийпшоу във всякакви безсрамни пози. Явно ѝ доставяше удоволствие да обяснява тези подробности.

— Знае, че са хермафродити, така ли? — заключи доктор Хама.

— Имали фациес на имбецили и магарешки полови органи, истински антични извращения — тя едва забележимо потръпна.

Намекът за перверзна уродливост можеше до го накара да разкрие картите.

— Хермафродит е бог на плодовитостта — реагира остро доктор Хама, — а перверзия е плод на профанско неразбиране на символа.

— Става дума за Ребис, доктор Хама! — изкрещя тя.

— Владетелят на Света!

Шефът ѝ се хвана на въдицата, тя вътрешно се поздрави. Археологичната стойност на статуетката бе нищо в сравнение с езотеричната ѝ власт над хората, която възбуждаше страшни апетити, жертва на които бяха станали съпрузите Наумови.

— Кръв търси архетипа на Бог — констатира доктор Хама.

Той гледеше втренчено заместничката си.

— Няма смисъл да те убеждавам — продължи тя, — че тези, които управляваха живота ни в продължение на 50 години, пак се опитват да го правят, само че с други средства.

— Няма нищо вечно — отбеляза директорът на лудницата.

— Те търсят нов символ, за да си върнат старата власт над хората.

— Хермафродит? — попита доктор Хама.

— В продължение на 70 години те черпиха енергия от непознат Архетип, докато знаковото му съдържание се изхаби поради вулгарна концепция в матрицата.

Доктор Хама направи отегчена физиономия.

— Допускам — каза той, — че въпросната статуетка може да се окаже надежден проводник към Андрогинния архетип и този, който знае как да отправя молитвите си към него, ще успее да извлече страхотни дивиденди. Но... има едно „но“...

Тук той спря, за да обмисли нещо. Всъщност това беше смисълът на всички антични статуи — те представляваха тайни врати за проникване в архетипите. Затова тоталитарните религии и тоталитарните режими ги разрушаваха или ги опошляваха. Първо, защото не знаеха как да си служат с тях, второ, за да препятстват достъпа до тези енергийни източници на противници на тоталитарната им доктрина.

— Но — продължи той мисълта си — че всичко това е ясно на шепа хора е толкова очевидно, колкото е абсолютно неразбираемо за останалите. Тук не става дума за рационално осъзнаване на принцип, а

за емоционалното му възприемане, психотехника, на която са способни само посветен, дете или луд.

— Стремежът на профаните да експлоатират духовни символи за материалистични цели не е от вчера, Папа. Тази страст лежи в основата на всяко зло. Те ще се опитат да завладеят Андрогина, независимо от невъзможността им да си служат със статуетката. Дори ако щещ, за да попречат някой друг да си послужи с нея.

Доктор Хама я погледна в очите.

— И ти смяташ, че са изпратили убиец, който се кани да ни извие врата, тъй като сме му измъкнали плячката под носа?

— Задаваш ли си въпроса, какво означава чук и сърп, заключени в звезда?

Доктор Хама се усмихна с бащинско превъзходство.

— Андрогин в утробата на Жестоката Майка.

— Наистина изглежда така. Но само на пръв поглед.

Зина извади бележник с червени корици от чантата си, отвори го и нарисова сърпа и чука.

— Кои божества се крият зад двата символа? — попита тя и побърза сама да отговори. — Зад сърпа стои богинята на лова Артемида, девствената лесбийка, войнстваща феминистка и мъжегубка. Зад чука е Хефест ковачът — един фрустриран и уродлив рогоносец. Вечен онанист, чието единствено спасение е в пълна трансформация на либидото в умопомрачителни занаятчийски произведения. Това е един невъзможен брак, Папа. Но той е бил осъществен. Ние самите сме доказателството. Въпросът е кога и как?

Доктор Хама се засмя, за да прикрие удоволствието си. Обожаваше предизвикателствата на тази жена. Обожаваше непрекъснатия ѝ стремеж да го постави натясно, да му докаже, че е информирана, по-оригинална, по-силна.

— Опитай в огледалния свят! — подхвърли наслуки той.

Тя не го разбра и пребледня. Беше искала да го смае, а се получаваше обратното. Объркването ѝ се усили още повече поради прекалено силното ѝ желание да го доминира на всяка цена и това за малко не я блокира.

— Колко съм тъпа! — извика тя. — Прерових всички книги за половите сношения между боговете и за всевъзможните им потомства, а не се сетих да погледна захвърлените им изчадия в Тартара.

— Изродчето сърпчук е затворено в недрата на земята. Олимпийските богове живеят на върха на светлината, отвратителните чудовища са запокитени в мрака на Ада.

— Но ако Артемида е била дефлорирана от Хефест, не биха я почитали като желязна девственица...

— Възстановяването на химена е елементарна операция за една олимпийка — рече мързеливо доктор Хама. — Хера и Афродита са го практикували толкова често, че Артемида сигурно е знаела за свещеното поточе, в което да потопи осквернената си вулва, за да я извади оттам още по-росна от преди. Хефест ковачът изнасилвил ловджийката посредством онези златни капани, които обожавал да майстори, за да се забавлява със своите надути братя и сестри. Чудовището, което се пръкнало от тази вулканична езда, било толкова гадно, че никой не смеел да отвори дума за него. Зевс веднага го хвърлил в Тартара и всички забравили за неприятния инцидент, което е в нравите на олимпийците.

— Защо никога не си ми разказвал тази история? — попита Зина с ревност в гласа.

Доктор Хама се опита да ѝ обясни, че току-що я е съчинил, и то благодарение на нея, но видя недоверието в очите ѝ и предпочете да замълчи.

Зина с усилие прикри възбудата си. От няколко години се мъчеше да формулира тази хипотеза, която шефът ѝ налучка за някакви си пет минути. И за капак нямаше вид да си дава сметка какво откритие е направил. Или хитро по еврейски го прикриваше. „Внимавай, Зина! — прошепна един глас в главата ѝ. — Внимавай с тоя чифутин!“

Излизате, че освен известните на бял свят Архетипни енергии, има други подземни комбинации, тъмни, негативни... Изглеждаше толкова очевидно. Силите на злото. Не някакви там дяволи, вампири или демони, формулирани от самото добро. А страшни чудовища, за които никой никога не е чувал. Защото истинското зло е именно това, за което никой нищо не знае, защото то не подлежи на описание. Тя потръпна от удоволствие. Империята на злото. Дали някой действително си бе давал сметка, преди да я окачестви като такава.

— Хеф-артеמיד — доктор Хама дори лепна име на хибрида от антагонистичната връзка между Хефест и Артемида — е извънредно опасен. Заключен вдън Мрачния Тартар, той се хранил в продължение

на хилядолетия с всички негативни, грозни мисли, които хората не искали да приемат и потискали в подсъзнанието си. Този непознат негативен извор на енергия се превърнал в страшен, разрушителен архетип, колос на мрака, спящ вулкан... Шантави интелектуалци го отпусиха и изгоряха в пламъците, а нищите духом го използваха за разрушителните си цели в продължение на близо едно столетие. Опитвам се да си представя как изглежда физически този дебил... Той трябва да е точно обратното на рафинирания Хермафродит.

— Сетих се! — почти изкрещя психоложката — Не с фалос, а мъж с вагина. Какъв ужас, Папа, същество, което за нищо не става. Някакъв гаден културист, въоръжен с тежък чук и огромна мускулеца вулва между краката. Вагина дентата!

И тя възбудено започна да обяснява, че малките зъбци на сърпа недвусмислено символизират наличието на чене в половия орган на чудовището.

— Така ли изглеждаше статуетката, която прати Наумови в гроба? — попита психиатърът.

Зина сви рамене.

— Знам само, че полковник Кръв, бивша ръка на партията, пристигна в града, за да арестува Кач. Той ще поиска да се срещне с теб, тъй като жертвата му се намира зад стените на твоето болнично заведение.

Доктор Хама промърмори, че и други са се опитвали. Зина мислеше за предупрежденията на Кочев.

— Искам само да ти кажа, че връзките ти в полицията могат да се окажат недостатъчно дебели, за да спрат този легендарен палач.

— Кръв търси новия аватар на Бога! — констатира невъзмутимо доктор Хама. Изведнъж той си даде сметка за опасността. — Трябва да го изпреварим, Зина. Побързай да изповядаш Кач, за бога!

Тя се извини, че едва ли би постигнала повече от направеното.

— Вкарай го отново в Изолатора! Направи нещо! Използвай всички средства, аз ще се заема с копия.

Тя кимна. Устата ѝ остана полуотворена. Значи директорът знаеше за силата на Ребис. Не беше лесно да се заблуди старата лисица!... Той се усмихна снизходително и наклони глава, сякаш да пробие през баража на очите в мислите ѝ.

— Внимавай с агент Кръв! — тя се изправи и леко изпъчи гърди.
— Чух, че пиел кръвта на жертвите си.

Тя му махна с лакираните си нокти и тръгна към вратата. Докато се отдалечаваше, дупето ѝ пулсираше незабравимо във впитата ѝ пола и доктор Хама реши, че тази менада имаше прекалено перверзни изблици за неговите класически вкусове на Дон Жуан. Тя притежаваше темперамент на ненаситна ламя. Живееше безогледно като жадна за секс акула, която ако не получи дневната си мръвка, става опасна, способна да те разкъса. Психиатърът отново се замисли дали тази хубостница не беше способна да го предаде.

Тя беше негова дългогодишна пациентка и доктор Хама познаваше най-отдалечените кътчета на подсъзнанието ѝ! Изнасилена от баща си в пубертета, Зина беше споделила със своя лекуващ психиатър всички произтекли от този кръвосмесителен експеримент фантазии. Тя не беше просто нимфоманка. За нея сексът представляваше допинг, дрога, доказателство, че съществува. Изпаднеше ли в липса, тя можеше да легне с първия срещнат, да го направи с куче или да мастурбира с дръжка на метла в тоалетната. Разправяха, че като я „ударел хормонът“, съблазнявала рецидивистите в „Изолятора“. Събличала се гола пред решетките на килиите им. Предизвиквала ги, докато я сграбчели. После ги карала по ред на номерата. Това се казваше не кратка, а мълниеносна терапия. Трансфер от голям мащаб.

Тези легенди, разбира се, не бяха повече от клюки и част от болничната митология. Въпреки всичките си изпълнения, доктор Зумпалова допаднаше на директора на лудницата. Тя притежаваше чар на опасна жена. От нея можеше да излезе убийца. Тази вещица притежаваше мъжка самоувереност. Беше умна, амбициозна и безскрупулна. Доставяше му физическо удоволствие да разговаря с нея. Държеше го нащрек. Тя представляваше опасно изключение в професионалната му практика и той знаеше, че трябва да внимава с нея.

Психиатърът се изправи и започна да крачи из стаята. Той стигна до бюстовете на седемте основни Архетипа, наредени до високите френски прозорци. Седем от дванайсетте олимпийски божества отговаряха на седемте планети от слънчевата система в античността. **Меркурий** — покровителят на *Комуникациите*, **Венера** — *Любовта*,

Земя — *Великата Майка* и нейната *Луна*, *Девствената Артемида*, **Марс** — вдъхновителят на *Войните*, **Юпитер** — *Цар* на боговете, **Сатурн** — господарят на *Времето*. Доктор Хама си помисли с огорчение, че живее във време на неуки говеда, които отдавна бяха забравили как да черпят енергия от основните архетипни сили.

През цялата си кариера доктор Хама зависеше от хора, които заслужаваха презрение. За съжаление, той нямаше друг избор. Ако искаше да реализира професионалните си мечти, трябваше да направи компромис, иначе щеше да се превърне в изкупителна жертва върху олтара на човешката жестокост. Сатрапите, от които зависеше просперитетът на повереното му болнично заведение, а и собствената му съдба между впрочем, бяха кръвожадни олигофрени. Обаче в името на великата идея, която изповядваше, психиатърът се научи да ги води за носа. Ако някой ден си разменят ролите, първата му работа ще бъде да ги затвори в лудница и да ги подложи на трудова терапия от сутрин до мрак. Той с удоволствие би ги освежил и с електрошокове, както и с цялата гама от радикални оздравяващи средства... И това ни най-малко нямаше да граничи с отмъщение, защото доктор Хама отдавна се бе научил да дресираща разрушителните си пориви.

Той сложи ръка върху студения каменен врат на Кронос и се замисли дали е възможно това ченге, по прякор *Кръв*, да идва за неговата собствена глава.

Опасната игра с „Проект Z“ започна още през 60-те години с въдворяване в лудницата на някои политически неудобни за властта личности. Когато разбра, че не може да се противопостави на тази проскрипция, доктор Хама реши да я превърне в бонификация за преследваните. Той рискува. И успя! Щом тоталитарната система искаше да се освободи от противниците си, като ги затвори в лудница, то най-сигурният начин да бъдат спасени тези редки екземпляри бе да се скрият в същата тази лудница. Така те ставаха недосегаеми за системата.

С течение на времето доктор Хама започна да приютява и някои криминални престъпници. Заклети убийци, които подлагаше на превъзпитание. Така той спасяваше обществото от убийците, а тях самите от затвора. Така и вълкът бе сит, и агнето цяло. Това абсолютно решение плашеше доктор Хама, защото на този свят не съществуваше вечен паритет. Един ден този малък негов рай щеше да се сгромоляса и

тогава... някой щеше да плати за цялата бъркотия. Но всичко се случи не така, както го очакваше.

Наистина, Берлинската стена рухна, Горби обяви края на патернализма и тоталитарната система се разпадна на съставните си части като по поръчка. Резерватът, в който доктор Хама криеше „черните си овци“, изведнъж загуби смисъл. Тези, които не бяха луди, го напуснаха и се разбягаха по света. Зад решетките останаха само лудите убийци. Но „Проект Z“ вече беше набрал скорост и доктор Хама не беше в състояние да го спре.

Той свали ръка от врата на Бога Детеубиец и продължи да крачи из стаята. От години психиатърът робуваше на една гностична мечта. Как да трансформира поривите на злото в добро? Как да превърне тези жадни за кръв психопати в средно нормални същества, без да ги ампутира душевно. Той извърши множество експерименти, приложи най-различни техники, групови и индивидуални терапии, психодрама, арттерапия и прочее. Лекуваше пациентите си, а в главата му зрееха еретични мисли. Психиатърът се бореше с шизофренията, с така нареченото раздвоение на индивида. Но какво би станало, ако го превърнат в норма!? Двойствената същност на нещата не беше изключение в природата. Светлината и мрака, доброто и злото, мъжът и жената. Неслучайно физиците интерпретираха светлината като вълна и като корпускула. Отново двойственост! Като голям почитател на Юнг, психиатърът стигна съвсем естествено до идеята за двуполовия бог. Архетипът на Хермафродит отговаряше на душевните отклонения на обществото. Той щеше да бъде новият месия. Веднъж възцарен, Андрогинът щеше да елиминира криминогенния синдром на Каин, защото хората нямаше да се плашат повече от своите различия. Щяха да бъдат еднакви. Нямаше да има мъже и жени. Войната между двата пола ще изчезне завинаги. Именно под егидата на Андрогинния бог хората ще престанат да се превръщат в чудовища. Това беше храбра хипотеза, но си струваше да се направи този опит.

Доктор Хама потръпна благоговейно при мисълта да извърши най-грандиозния експеримент в световната психиатрия. Стига само да се добере до Андрогинния бог! Архетипът на Новата епоха.

* * *

Зина Зумпалова напусна кабинета на доктор Хамамов като бясна. Не понасяше да я опипват. Още повече такива стари похотливи сатири като директора на лудницата. Напомняха ѝ за баща ѝ — полковника. Този дърт мръсник я изнасили едва тринайсетгодишна по време на учения на Варшавския договор в Сараево. Напраска ѝ го в походната кухня върху една омазнена маса до баките с чая... Докато малката Зина ревеше като заклана под напора на безмилостния бащин атрибут, полковникът удряше по капаците на баките, за да заглуши крясъците ѝ. Оттогава не можеше да понася да я опипват. Изпълваше я налудничав страх, започваше да трепери от глава до пети. Идеше ѝ да вие и да се въргала по земята. Имаше само един лек за това невротично състояние и този лек се наричаше мълниеносна пенетрация. Тя не можеше повече да чака.

Психоложката хукна запъхтяна към Изолатора, но по пътя съобрази, че дежурството ѝ е изтекло и там сега се мотаеха доктор Бонев и една камара изветрели кози, които щяха да ѝ попречат да си поиграе с лудите. Почувства, че се задушаваше. Опита напразно да сподави желанието си, което я разкъсваше като мечка, когато внезапно се сети за Кач, и краката ѝ се подкосиха. По гърдите ѝ изби пот от усилието да се контролира, краката ѝ вече вървяха сами към бърлогата на трафиканта. Доктор Хама го беше освободил и след снощната терапия в камионетката Кач сигурно гореше от нетърпение да си отмъсти. Да я накаже, както той си знае. Доктор Зумпалова знаеше, че Родолфо не бива да се закача, когато го прихванат братята. Особено след снощния тотален харазъм, покоят беше за предпочитане. Но за Зина Нимфоманката единствен смисъл притежаваше първичната сила на оргазма.

Всъщност тя прилагаше една старозаветна техника, която съвременната психиатрия смяташе за официално неприемлива поради някакво деантологично лицемерие. За да бъде ефикасна една терапия, е необходимо пациентът да направи трансфер с психиатъра. Или иначе казано, да си втълпи, че лекуващият лекар символизира собствения му родител от срещуположния пол. Такива трансфери хората правят често, дори във всекидневието. Когато проблемите са породени от Едипов комплекс, нищо не ги разрешава по-ефикасно от консумацията на инцеста с имагинерния родител. Но и нищо не е по-рисковано от

това да ги направи тотално неразрешими. Зависи от късмета. За Зина единствено важно бе да държи пациентите в подчинение.

Зина навлезе в дивата част на парка — „Немейска горичка“, която ограждаше психиатричната клиника, когато пред очите ѝ изскочи Кач и я завлече в храстите като див звяр жертвата си.

Кач отдавна прилагаше тази сатирска техника за прелъстяване в „Немейската горичка“. Разтакаваше се гол, по една ковашка престилка, и дебнеше женската пациентела, търсеца усамотение из глухите пътеки. Според кентавърската терминология на контрабандиста, тези градски нимфи плачеха само за едно, също като някои весели вдовици.

Но сега Родолфо Кач имаше вид на обхванат от бесен страх, а не на освирепял за секс sameц. Само че Зина погрешно изтълкува тази очаквано-неочаквана агресия и краката ѝ сладостно се подкосиха.

— Налапа ли въдицата старата хиена? — попита с пресипнал глас шантавият.

Зина го изгледа с разширени очи и с размазан поглед, запъхтяна, неразбираща. Кач, който познаваше този тип погледи като първите си уроци по „креватна езда“, се вбеси още повече.

— Стига свинщини! Говори! Повярва ли ти на номера с пребиването и останалите лъжи?

Зина му отвърна грубо и го отблъсна, за да разпали желанието му. Той я държеше здраво през кръста.

— Ще те очистя, ако ме хвърли в лапите на онова ченге, за да си откупи гъза!

Зина му подхвърли злъчно, че ако продължава да крие статуетката, ще трябва да се погрижи за своя ректум. Тази фраза извади Качамаков от равновесие, той сграбчи психоложката за гърлото. Крещеше ѝ, че е продажна кучка, че мисли само как да манипулира хората. Обвиняваше я, че доносници на ченгетата. Че е готова на всичко, за да се добере до статуетката, но ще я види на куково лято.

Последва борба, при която Зина го издра до кръв, той разкъса дрехите ѝ, завърза китките ѝ на един клон и я затимари със сноп вейки, които свистяха, докато тя надаваше сърцераздирателни писъци за помощ. Отстрани приличаше на дивашко изнасилване, но всъщност беше редовен мизансцен на садомазохистичните им игри. Накрая Кач я облада грубо, като първобитен човек разгонена самка в сърцето на девствена гора.

ДЯВОЛСКАТА БОГОРОДИЦА

Нощната гонитба из запустелия кораб мотивира Давид за нови подвизи. Сега той знаеше със сигурност, че всичко се върти около проклетата статуетка. Кастрака и брат му бяха до гуша в тази игра. Мъртвешката маска, която душеше прясната следа, оставена от родителите му, също доказваше, че върви към целта. Прекалено много неща му се въртяха в главата. Трябваше да ги елиминира едно по едно. Реши да разчисти първо сметки с Ракията, който го преследваше непрекъснато, гонеше го от училище, заплашваше го с изключване.

Учебните занятия за деня бяха приключили. Давид се измъкна през тоалетните и се плъзна покрай стената към задния двор. Свечеряваше се. Откъм кенефите смърдеше на умрели лебеди. Фанфарите на Ракията кънтяха зад прозорците на музикалната зала. Момчето стигна до акациите и се покатери върху камара с тухли до оградата. През прозорците се виждаха лъскавите фанфари. Ученическият оркестър репетираше и чорлавият перчем на Ракията се вееше в такт с диригентската му палка. Натегачите от духовата музика дуеха бузи. Дори да им пъхнеха мундщук в задника, пак щяха да възпроизведат звук. Давид се запита дали са верни гадостите, които разправяха за Ракията. Струваше му се невероятно да му правят „свирки“ за една шестица. Момчето се вторачи в зачервената, лъснала от пот глава на учителя. Изпитваше омраза към този охлюв. Беше го обиждал пред съучениците му, беше го заплашвал, беше осквернявал паметта на родителите му. Сега ще плати за това.

Той избра няколко едри парчета тухли и ги подреди като гранати. Фанфарите гърмяха маршова музика. Ракията въртеше палка, с притворени очи, сякаш дирижираше националната филхармония. Давид вдигна първата тухла, но нагъл глас го спря:

— Розов! Ела тука!

Дрезгавият тембър на Кастрака го стресна. Внезапната му поява иззад боклукчийските кофи го накара да настръхне. Задният двор служеше за уреждане на сметки. Кастрака искаше да довърши

онзиденшния сблъсък. Давид стисна зъби, скочи от камарата и тръгна към него с тухла в ръка. Спря на крачка от жилавия като камшик хулиган.

— Ако се завираш, където не трябва, ще те очистят! — каза Кастрака.

Давид му отвърна, че ако иска, могат да свършат веднага. Но Кастрака му предложи да разкара първо тази тухла, ако ще разговарят. Тухлата описа дъга и се вряза в един от прозорците. Оглушителен трясък накара фанфарите да млъкнат. Отвътре долетяха викове. Главата на Ракията се замаята уплашено. Давид запрати снарядите си един след друг. Изпитваше радост. Сякаш родителите му го наблюдаваха от своето небе и го окуражаваха. Преди да ги спипат, Кастрака го повлече назад в мрака.

Двамата прескочиха стената на училището, прекосиха тичешком крайбрежната улица и се метнаха през перилата на кея. Бодливите храсти ги скриха. В ниското се виеше железопътна линия, зад която се простираше занемарен, обрасъл с бурени парк. Кастрака се запъти натам. Когато достигнаха железничарската баня, той направи знак на Давид да си затваря устата.

Железничарската баня се ползваше от жените на железничарите. Там се къпеха ватманки, шафнерки и моряшки жени, чиито семейства вегетираха в коптори около пристанището. Там ходеха сервитьорки от плаващите ресторанти по реката и проститутки, които заработваха по пристанището. Давид знаеше, че зевзеците от квартала скиват голите мадами в банята. Той разбра какво се кани да прави Кастрака и изпита страх.

Моряшките жени бяха яки були, които ругаеха като шлепчии. Курвите циганки носеха сгъваеми ножове в чорапите си. Те изскачаха от банята с още мокри коси, със зачервени бузи и лъскави черни очи. Надигаха бири пред входа, кикотеха се и се тупаха по гърба. Веднъж сгациха двама скивачи и им жулнаха патките с големите ютии от гладачното. Хубавиците получиха по пет години за този линч, но керестетата на двамата юнаци се превърнаха в хербаризирани мушката.

Момчетата притичаха до задната страна на сградата. До сервизната врата капакът на отдушника бе отворен, за да излиза парата. Отвътре долитаха женски кикот и плисък на вода. Давид се

чувстваше скован, но за нищо на света не би го признал. Кастрака зяпаше през процепа и сипеше закани по повод на голите красавици в банята.

Той дръпна Давид към отдушника, за да му покаже, но момчето блъсна ръката му. Не понасяше да го докосват. Обливаха го топли и студени вълни. Кастрака стоеше до димящия отдушник и се кискаше. Като насън Давид залепи лице в пролуката, през която парата го облиза с влажния си топъл език. Миризма на сапун и на женска плът го удари в носа. Сцената, която видя, го порази и завладя.

Кофообразни лампиони приглушено осветяваха сводестото помещение на банята. В дъното овален басейн кипеше от тела. Отвсякъде шуртеше вода. Парата изригваше на гигантски кълба и разстиляше прозрачна пелена върху лениво шаваща женска плът.

Имаше ги всякакви. Дебели, хърбести, космати, с вулви като вулкани и лъскави като тъпани задници. Кискаха се похотливо и се обливаха с очукани месингови тасове. Други се въргаляха до курните, доволни от горещината, а телячките им сваляха кирта с огромни настръхнали кесии, с които можеха да се щавят крокодили.

Кастрака се отдели от прозореца, отиде в дъното на двора и откачи от една ръждива кука навит на руло пожарен шланг. Метна го през рамо и направи на Давид знак да го последва. Доближиха металната врата. Кастрака я отключи с впечатляваща бързина със сплескан върху релсите гвоздей. Давид нямаше идея какво ще прави хулиганът, но отново изпита страх.

— Внимавай! — предупреди го Кастрака. — Дръж маркуча здраво и тичай след мен! И се пази от мъжката телячка — като бясна свиня е!

Давид не разбираше.

— Чуваш ли, розов? Внимавай! Пипнат ли те, ще ти спукат задника!

Кастрака отвори широко вратата и двамата нахлуха в преддверието на банята. Стръмна стълба водеше надолу. Вдясно имаше мивка, върху чийто кран Кастрака завъртя шланга. Той отвори до край водата и се засили надолу, като развиваше дебелия маркуч по стъпалата. В подножието на стълбата изключи шалтера на главния прекъсвач и отвори с шут вратата на банята. От мрака изригнаха гневни крясъци и пара.

Горещината ги блъсна като вълна, в която се гмурнаха. В ръката на Кастрака блесна прожектор и двете момчета се понесоха в безумен стийпълчейз през тъмната баня. Светлинният сноп на прожектора гонеше бягащите жени, а леденият камшик на пожарния шланг шибаше затоплените им задници. Проститутките пицяха като разпрани. Кастрака ревеше като бесен и препускаше към басейна, където навалищата бе най-гъста. Зад него Давид едва успяваше да се държи на крака.

Неочаквано безпощадната водна струя секна. Някой беше затворил крана. Трябваше да се спасяват! Хулиганът хвърли прожектора и хукна обратно към вратата. Давид го последва слепешката. Те блъскаха жените, които се мъчеха да ги докопат в мрака. Един грубиянски глас нареди на тълпата да запречи изхода и в следващия миг лампите светнаха.

Двете момчета летяха право към вратата, когато женските тела се скупчиха отпреде им като жива стена. Една страшна жена размахваше края на шланга като боен камшик и настъпваше срещу тях. Имаше сбръчкано лице на морски вълк и малки розови гърди на коза. Надолу я опасваше парче мърляв чаршаф, под което стърчаха криви, космати крака. Телячката замахна с куплунга на шланга, за да им размаже главите, но Кастрака ѝ шибна един в зъбите и се гмурна в тълпата. Жените се струпаха отгоре им в някакво голо ръгби меле. Давид заби глава в нечий корем, но го спънаха и го повалиха на земята. В тайфуна от дупета, гърди и разярени лица той видя Кастрака да изчезва през отворената врата. Изкрещя му да не го изоставя и зарита отчаяно, но разярените жени започнаха да го давят в горещата вода на една от курните. Дрехите затрудняваха движенията му, но момчето риташе и хапеше с всичка сила. Тогава Кастрака се върна въоръжен с една червена противопожарна лопата и като удряше напосоки в тълпата, успя да го измъкне полуудавен навън.

* * *

— Това се казва бойно кръщение, а! — рече запъхтяно Кастрака, когато се отдалечиха на безопасно разстояние от банята. — Без малко да те удавят като коте!

Двамата тичаха по брега на Дунава. От реката духаше леден вятър, но не изпитваха студ. Давид мълча известно време, докато изравни дишането си.

— Каква е тая мъжка телячка? — попита той.

— Хермафродитът ли? Друг път ще ти обясня. Ела, ще се изсушим в Старата централа.

Старата централа представляваше полуразрушена запустяла сграда, кацнала на стръмния бряг на Дунава. Преминаха през дупка в стената и по изронени каменни стълби се вмъкнаха в огнярното. Проникнаха в ниско, голо, покрито с изгнили дървени скари помещение. От зацапаните с паяжини отвори до потона проникваше мътна лунна светлина. Давид забеляза огромни бетонни резервоари, пълни с черна, зловещо проблясваща вода. Миришеше на застояло, на мухъл, на изпражнения.

— Внимавай да не си строшиш крака в някоя дупка! — предупреди го Кастрака.

Той очевидно познаваше мястото, защото бързо се придвижи в тъмното. Драсна клечка кибрит и запали огън от пригответени съчки на земята.

— Как ти се струва, а? — попита нафукано Кастрака. Давид се приближи до разгарящите се пламъци и протегна ръце, за да се стопли. Очите на Кастрака светеха като на котка.

— Не си страхливо копеле — подхвърли той.

— Страх ме беше — призна Давид.

— Ако ме слушаш, ще те посветя!

Давид му отвърна, че само баща му, археологът, знае как се посвещава в рицарство, а Кастрака е просто един неграмотен самозванец и толкова. Но хулиганът му каза да не се дуе и му разказа как подслушал разговор между Иван Наумов и Родолфо Кач. Археологът обяснил на брат му, че всичко зависело от Двуполовия Архетип.

— Двамата седяха точно тук, копеле. Баща ти каза на брат ми тайните думи и аз ги чух! Разбра ли, тъпчо?

— Архетип — повтори машинално Давид. Това беше името на статуетката! Ребис означаваше Двуполов Архетип. И той се запита дали преди не беше чувал тази дума.

Кастрака се настани до огъня върху отвратително мърляв и раздран дюшек. Давид оглеждаше помещението. Той забеляза върху метален шкаф странна фигура. Тя хвърляше назъбена сянка нагоре по тавана.

— Какво е това? — посочи той към сянката.

— Дяволската Богородица! — обясни глухо Кастрака. — Баща ми я извадил от Дунава.

— Стига бе!

— Копеле, внимавай! — изсъска злобно гаменът. — Намираш се в гробницата на баща ми!

Кастрака се надигна от мръсната си постеля и се надвеси над момчето. Зъбите на Давид тракаха прекалено силно, за да му опонира.

— Тук го спипали ченгетата — озъби се хулиганът. — Предала го една курва, разбра ли? Сгащили го през нощта. Вън бил адски студ. Той спял като мечка. Ченгетата го пребили. Извикаха ни посред нощ да идентифицираме трупа.

— Но защо? — промълви ужасен Давид.

— Изтръгнаха ме от кревата, откараха ме с джип като някакъв престъпник. Разбрах веднага, че с дъртия е свършено. Разбираш ли, розов, без да ми го казват, вече знаех, че е гушнал чемшира.

И той му разказа как прожектори осветявали Старата централа като замъка на Мики Маус. Ченгетата празнували смъртта на бандита. И той видял един подпухнал дядо Мраз да лежи в снега. Гол, оплескан с кръв! Били превърнали баща му в кървава пихтия. Баща ми, розов. Стария!...

Кастрака сподави нещо като ридание и Давид го попита защо са убили баща му.

— Старият беше бандит, розов... — отвърна сухо хулиганът. — Така си вадеше хляба, като ограбваше хората!

Понеже Давид мълчеше, онзи го попита:

— Разбра ли сега защо те доведох тука?

Изведнъж Кастрака скочи, прекоси стаята и свали Дяволската Богородица от шкафа. Домъкна я бързо и я постави с лице към огъня. Давид едва не извика от учудване. Защото това не беше никаква Богородица, а неголяма антична статуя с полуизличена плешива отпред глава. На тила косите ѝ се виеха като змии. Надолу, под диплите на пеплоса, се различаваха гърди на жена, но статуята беше прекалено

пострадала от времето. Въпреки това от нея се излъчваше нещо отблъскващо и по кожата на Давид пролазиха тръпки.

— Застани на колене и повтаряй след мен! — заповяда Кастрака.

— Дева Марийо, ти майко на Дявола... Какво чакаш?

— Тя не е дева! Това е Горгона Медуза!

— Затваряй си тъпата уста!

Той измъкна голям ръждив нож изпод дюшека и го протегна над пламъците.

— Дяволородицо, майко на уроди, помогни ни да се сбъднат най-черните ни помисли! Повтаряй, мърда, или ще ти го втъкна!

— Дяволородицо, ти майко на уроди... помогни ни...

Кастрака издигна бавно ръждивата кама пред лицето си.

— Помогни ни да бъдем безпощадни, по-жестоки от мъже, поковарни от жени, истински чудовища, жадни за кърви! Закълни се в кръвта на баща ми! — Кастрака целуна ножа.

Давид не можеше да скрие учудването си, че онзи наистина го направи.

— Тяхната цел е да ни унищожат! — хриптеше Кастрака. — Те убиха баща ми и затвориха брат ми в лудница! Твоите родители са мъртви!

И той добави, че кръвта крещи разплата!

Помещението се затопляше с удивителна бързина. Цепениците пращяха, огънят бучеше. Кастрака сложи очукан чайник върху почерняла скара. После се съблече и простря дрехите си да съхнат наоколо. Давид го последва с неохота. Не му харесваше начинът, по който Кастрака го оглеждаше.

— Чакай те изпитания — подхвърли той. — Няма да те посветя, докато не разбере, че си мъжкар, а не розов задник. Трябва да го докажеш!

И той му зашепна, че трябва да се обезчести час по-скоро, за да стане истински мъж. Колкото по-бързо, толкова по-добре! Давид го запита дали като се обезчести, няма да стане като всички останали, но Кастрака не го разбра.

— Има две неща, които трябва да извършим, за да бъде необратима промяната! Запомни това!

Той гледаше пред себе си и очите му отразяваха пламъците на огъня.

— Две неща иска изрода! — натърти той. — Да смесим мъжка и женска кръв в източника! Две неща, запомни го!

СИРАШКА МОЛИТВА

Когато Давид се прибра вкъщи, Гергана Михайлова хъркаше като заклана. Той пропълзя безшумно на тавана и преди да си легне, се помоли на двете малки статуетки пред голямата снимка на майка си и баща си, застанали на фона на Акропола. Преди време я заби с габъри в нощното си шкафче и щом го налегнеха черни мисли, започваше да говори на снимката и на малките глинени фигурки. Действаше му успокоително. Понякога прекарваше доста време така. Обаче сега беше капнал от умора и побърза да се хвърли в кревата.

В главата му още се въртяха ужасните преживелици в банята и последвалите разяснения на Кастрака. Статуята на Медуза, която наричаше „Дяволската Богородица“, го караше да настръхва. Чувстваше се възбуден, объркан и страшно изтощен... Когато се затопли под одеялото, той изключи малката си електрическа печка, духна свещта и заспа.

* * *

Останал сам в тайното си леговище, Кастрака измъкна бутилка бренди изпод дюшека и я надигна. Дотук се справи безупречно със задачата си. Малкият наивник се намирал изцяло във властта му. Оставаше да заблуди онова противно ченге. Той потръпна при спомена за железните ръце на широкополата стоманеносива шапка. Ледените устни още пареха неговите. Глухият глас и застиналото в маска лице предизвикваха кошмари. Беше го заплашил. Имаше нещо тотално отвъртяно в това ченге. То искаше кожата на брат му!

Кастрака дръпна още няколко гълтока от брендито, пълна обратно бутилката под дюшека и се изправи. Огънят загасваше. Младият нехранимайко вдигна статуята с неизяснен произход и я занесе до един от бетонните резервоари, пълни със застояла черна

вода. Завърза я за врата с въже и я спусна на дъното. Да я търсят, ако нямат друга работа!

Той се изпика върху въглените, размаза с крак навлажнената пепел и напусна подвала. Трябваше да се свърже с румънските цигани, които прехвърляха кюрдски бежанци през реката. Щом те му определят ден и час за преминаване границата, той ще извести Родолфо. Повече нищо не ги задържаше в този град. Оставаше само да подхлъзне ченгето, за да не ги спипа накрая. Беше заповядал на малките циганета, които просеха в центъра, да следят Кръв неотлъчно. Утре изтичаха трите дни и онзи щеше да го потърси заради статуетката.

ВТОРА ЧАСТ ПОСВЕЩЕНИЕ

Симон Петър им каза: „Мария да ни остави, защото жените не са достойни за Живота.“

Христос им каза: „Ето аз ще я направя мъж, така че тя да стане жив дух, подобен на вас, мъжете. Защото всяка жена, която стане мъж, ще влезе в Царството небесно“

Апокрифно
Евангелие от Тома (109–
114)

Обичайте враговете си, те са инструментите на вашата съдба

Джоузеф Кембъл,
„Героят с хиляди лица“

В ложата шпагата се държи винаги в лявата ръка.

Жюл Буше,
„Масонска символика“

ДЕЦА УБИЙЦИ

На другия ден Гергана Михайлова причака Давид в подножието на стълбите. Докато той заключи вратата на тавана, тя се развика, че ще сложи край на неговите своеволия. Да ѝ предаде ключа от тавана. Веднага! Давид ѝ изръмжа да се разкара.

Гергана Михайлова размаха ръжена и тръгна нагоре, за да изпълни заканите си. Момчето реши да я поразиграва, но докато превърти ключа и отвори вратата, старицата го достигна и го шибна с ръжена в глезените. Болката го разсече чак до мозъка. Тя го удари отново с безмилостна точност и това го озвери. Завъртя се и я ритна напосоки. Ритникът запрати старата надолу по стълбите. Давид се уплаши, изтича нагоре и захлопна вратата на тавана зад гърба си.

Известно време той се ослушва напразно. Опитва се да различи движение долу в стаите, но долавяше само мъртва тишина. Ако дъртата пукне? Призляваше му при мисълта за вкочанения ѝ труп с огромна локва кръв под главата. Върви доказвай, че е станало при самозащита. Въображението му отчаяно търсеше спасителни изходи и връщаше напразно назад лентата на събитията. Ако не беше я сритал, тя може би щеше да му прости и да заживеят в мир. Сърцето му се изпълни с надежда при тази перспектива. Но страхът от последствията отново загриза мозъка му. Ако дъртата е хвърлила топа, реши той накрая, по-добре час по-скоро да се отърве от трупа.

Той слезе долу, но не откри следи. Гергана Михайлова беше изчезнала. Външно всичко изглеждаше както преди. Това не го успокои. Можеше да е отишла в болницата и там, преди да издъхне, да го натопи на ченгетата!

Тогава забеляза ръжена — подпрян на стълбите до входната врата. Момчето се приближи и го взе в ръка. Инструментът за мъчения на старата представляваше дебела пръчка от ковано желязо с дървена дръжка и закривен шип на върха. Един удар с това средновековно оръжие разбиваше главата като зряла диня. Той огледа кървавите

ивици, които разсичаха прасците му. Старата вещица щеше да му плати!

Входният звънец издрънча. Ченгетата — изтръпна той и бързо остави ръжена на мястото му. Отвън изсвириха с уста бойната свирка на баща му, с който родителите му го викаха за вечеря. За малко не подскочи от радост. Сигналът се повтори. Игра на Кастрака? Не, само баща му го свиреше така. Върнаха се, реши той и се втурна да им отвори. Сърцето му лудо заби. Отвори широко входната врата и замръзна. На прага се поклащаше Ракията. Перчемът му стърчеше почорлав от всякога, очите му проблясваха под щръкналите вежди.

— Не ме очакваше, нали? — каза той с подигравка и от устата му лъхна на гроздова.

Учителят по музика отмести момчето с червения връх на палката си и тръгна със залитане нагоре по стълбите. Мърмореше, че много се лъжел, ако си въобразява, че никой друг, освен татенцето му няма да изсвири шибания му сигнал. Обаче класният му бил музикант! Ракията спря на площадката в антрето и впи в Давид изпъкналите си като лоени топки очи.

— Къде е стаята ти? Дошъл съм на посещение! — добави строго той.

Проверяващият учител нахълта в столовата, прекоси вестибюла и заобхожда нахално къщата, като завираше нос навсякъде. Отваряше гардероби, бъркаше из долапи, ровеше с палката си в бельото, в посудата, в окачените дрехи. Ракиената му смрад се влачеше подире му като вмирисана опашка на помияр. Той нареждаше през зъби, че докато той се свивал с оная тлъстотия жена си в една дупка под наем, тия тука се ширели... Тази врата каква е? Класният ръководител натисна бравата на спалнята на майка му и баща му, която Дъртата държеше заключена след онзи сблъсък. Давид настръхна.

— Отваряй! — заповяда Ракията.

Той напъна с рамо, но без успех и гневно изсумтя. Момчето му обясни припряно, че това е стаята на майка му и че баба му държи ключа. Косматата ръка на Ракията продължаваше да насилва бравата.

— Спалнята на цигуларката, а! — възкликна просташки той. — Мислеше се за велика, а к'во излезе, едни говна!

Главата на Давид забуча. Ако каже още една дума за майка му, ще съжалява.

— Искаш ли да ти обърша една? — изкрещя пияният даскал. —
Защо строши прозорците на музикалната стая? Хулиган!

Той го изгледа кръвнишки, но внезапно се усмихна пиянски
разнежено. Имаше нещо лигаво в израза му, някаква коткаща
настойчивост в гласа му. И той го попита дали родителите му не са
скрили статуетката зад тази врата. Усмивката му се разшири
тържествуващо и момчето почувства, че го побиват тръпки на
отвращение.

Ракията блъсна с тяло вратата, двете крила се отвориха с трясък.
Той запали лампата и се спусна към библиотеката, където сияеше
стереоуредба с компактдискове. Започна да ги вади като обезумял.

— Какво е това? — крещеше той — Моцарт, Шостакович? Какви
са тия говна?

Изведнъж той съобрази, че се намира в чужда къща. Спря да
рови и се обърна към момчето, което стоеше по средата на стаята и го
наблюдаваше напрегнато. Ракията изсумтя пренебрежително. Толкова
добре си живеели родителите му. За какво им трябвало да си чупят
главата със златни статуетки по чужбина. Погледът му отскочи към
леглото, застлано с черна кувертюра. Ракията се приближи като
хипнотизиран и прокара пръсти по блестящия антрацит на сатена.
Нещо го осени, завъртя се на пети и се настани в един от фотьойлите
до библиотеката.

— Дай една ракия! — каза той.

Давид му отвърна, че нямат ракия. Лицето на проверяващия
учител стана заплашително. Момчето отстъпи към бара на
библиотеката и го отвори. Ако Ракията му посегне, не знаеше какво е
способен да направи. Той извади от бара чаша и бутилка коняк.
Можеше да хлопне с бутилката на трапника по главата, но се
страхуваше от провал. Трябваше да действа с хитрост, а не със сила.
Да се подчини привидно. Испита облекчение, да се остави на
събитията. Защо да не бъде послушен ученик? Вътрешностите му
останаха сгърчени.

Давид наля на Ракията. Онзи направо се разтопи при вида на
златистата течност. Той покани момчето да вземе чаша и да седне до
него. Давид се настани на посочената му табуретка. Ракията му наля
коняк и обеща пълна дискретност. Двамата се чукнаха и Димитров
пресуши на един дъх чашата. Той го попита фамилиарно дали в тази

стая е спял като малък с родителите си. Момчето кимна. Знаеше, че този разговор е някак задължителен. Класният се информираше за домашните условия на ученика. Но въпросите му звучаха подмолно, отвратително. Ракията сложи ръка на коляното му. С другата пак си наля и вдигна чашата.

— И после те преместиха да спиш в друга стая да не им пречиш нощем, така ли?... — настоя просташки той.

Давид отвърна, че вече не е дете. Онзи обърна чашата и се усмихна пиански.

— Пий! — извика той. — Мъж!

Момчето се уплаши, че възрастният чете мислите му. Изпитието в чашата си. Въздухът в стаята се зареди с напрежение.

— Спомни си как искаше да видиш как го правят — гъгнеше Ракията. — Когато дишат тежко, а леглото им скърца и треци. Майка ти не викаше ли: ох, а така, мили, вкарай го по-навътре!

Под въздействие на алкохола педофилът губеше задръжките си. Косматата му ръка открито галеше издутата част на панталона. Той го попита с надебелял език дали е искал да участва в техните нощни игри.

Главата на Давид бучеше. Вън се чу остро изсвирване и той си помисли, че този път това е Кастрака. Не знаеше какво да прави. Ракията придвижи свойски ръка по бедрото му. Давид го блъсна и скочи. Лицето на даскала се разплу, устните му изглеждаха като начервени и по-увиснали отпреди. Той щракна с пръсти и посочи на момчето да донесе закачения до леглото пеньоар на майка си. Давид не разбра. Накъде биеше старият гадняр? Изглеждаше удивително променен, фъфлещ и безпомощен. Перчемът му висеше разчорлен, очите размътени и зачервени. Започна да пелтечи, че бил влюбен в майка му навремето. Давид можел да му бъде син. Да му позволи да вдиша за последен път парфюма на мъртвата, преди да се изпари. Давид замръзна. Ракията негов баща?! Какво не би дал да му избие тази мисъл от главата.

Внезапно Ракията се изправи, откачи дантеления пеньоар на Тереза и го наметна. Панталонът му падна и откри болезнено бялата плът на косматите му крака. Огромният му полов орган изскочи между тях. Давид побягна към вратата. Пияният педофил го подгони, застигна го в коридора, спъна го и го повали на пода. В ужаса си момчето

докопа ръжена, извърна се и го фрасна по главата. Острият шип се заби в бузата на насилника. Пияният педофил изрева и заблъска главата на жертвата си в бетона. В същия миг вратата се отвори и в преддверието нахлу Кастрака. Той налетя право в лапите на побеснелия мъж, който го сграбчи за яката. Хулиганът ловко се извъртя, спипа ръжена и му нанесе с него удар като със стик в главата. Музикантът рухна. Главата му изкънтя върху каменните стълби. На сантиметри от преbledнялото лице на Давид очите на Ракията се оцъклиха завинаги.

— Педал! — каза с омраза Кастрака.

Той издърпа Давид изпод трупа, пъкна окървавения ръжен в ръката му и чак тогава го свести. Ракията лежеше по корем, все още докаран с пенъоара на Тереза, а кръвта му капеше по пода. Давид отвори очи и видя трупа.

— Ставай! — Кастрака го разтърси.

Той му обясни, че Кръв го гони по петите. Трябваше да офейкат! Давид не можеше да повярва на очите си. Ръженът стърчеше в ръката му, а на метър от него се въргаляше оцъклената, продупчена глава на Ракията. Той хвърли ръжена като гърмяща змия и погледна ужасено Кастрака. Онзи се ухили мазно. Съвсем отчетливо чува как дворната порта хлопна.

Те повлякоха трупа към входа на избата. Давид натисна с лакът дръжката на вратата, когато позвъниха на входа. Кастрака блъсна тялото надолу по стълбите и се спусна след него. Давид заключи вратата на мазата и пъкна ключа в джоба на панталоните си. Тогава забеляза оплесканото с кръв стълбище. Отвън позвъниха настойчиво. Давид се хвърли да пусне резето, но вратата се отвори.

Скелетообразен мъж с оръфан шлифер и метално сива шапка застана на прага. Хлътналите му очи се впиха в лицето на Давид.

— Ти ли си Давид Наумов? — попита непознатият.

Давид се вкопчи в шлифера му.

— Целият съм в кръв, господине — извика той — оплескан съм до уши.

И той запелтечи как баба му го малтретирала с ръжена. Агентът забеляза кървавите петна и преbledня. Изглеждаше хипнотизиран от оплесканото с кръв стълбище. В този миг довтаса Гергана Михайлова с бутилка коняк в ръка. При вида на Кантор тя изкрещя, блъсна Давид назад в коридора и захлопна вратата под носа му. Веднага след това се

чу глух звук от падащо тяло. Отдалечаващи се тежки крачки. Входната порта издрънча.

Когато момчето се престраши и отвори вратата, Гергана Михайлова лежеше неподвижно на земята. Кръв беше изчезнал. Давид изтича и заключи портата. Грабна старицата и я завлече в спалнята ѝ. Когато я положи в кревата, тя изпъшка и това го успокои. Остави я да се съвземе, чакаха го неотложни дела.

Избърса кръвта в антрето. Грабна една лопата и слезе в мазата, за да се занимае с трупа. От Кастрака нямаше следа.

До стълбата той откри сгърченото тяло на Ракията. Със свалени гащи, беше забил глава между белите си крака като за последна „свирка“, преди да го закопаят. Трябваше да се отърве от тази мърша. Но как? Да го погребете? Или да го нареже на парчета и да го сготви с чушки и чесън? Като Анибал Канибал! Ще го затвори в буркани и ще го пробута на Дъртата през зимата. Като че ли древните герои се церемоняха със сразените си врагове. Сваляха им доспехите и оставяха лешоядите да ги погребат в стомасите си.

Давид закачи мъртвеца с една ръждива кука за яката и го повлече към долното помещение на избата. Спусна се по изронените от времето тухлени стъпала и започна да го влачи по пръстения, с дъх на влага и на мухъл под. Оставаше да избере място къде да го зарови. Той спря и сбърчи нос. Дори мъртъв старият алкохолик смърдеше на отходна яма.

В единия край на „Долната маза“ се виждаше тухлен свод, наполовина зарит в земята. За него Иван Наумов твърдеше, че е остатък от римско подземие. До свода се въргаляха стари бъчви, разкривени каци и гнили дървени корита, които използваша за мишени при стрелба с лък. От другата страна стърчаха уредите на импровизираната им фитнес зала: щанги, гири и бухалки. Два боксови чувала висяха на вериги от тавана. Лъкове, копия и кинжали, стояха подредени в специална дървена пирамида.

Давид огледа тренировъчната зала, където бяха прекарвали незабравими мигове с баща му. Тук получи първите си уроци по стрелба и юмручен бой. Тук също баща му го наказваше според строгите антични норми. Но кое наказание може да уплаши едно момче, разбрало смисъла на изпитанието.

Един път стреляше с прашка по гадните гугутки върху покрива на съседната къща. Две вече лежаха в праха, но един камък пръсна нечий прозорец. Насъбра се тълпа и извикаха ченгета да го арестуват. Тогава баща му се прибра и го отърва. Без сянка от гняв му нареди да го чака долу в подземиято със свалени панталони. Археологът му отвъртя обещания брой удари. Не защото бе стрелял с прашка, а защото се бе оставил да го хванат на местопрестъплението. Давид стисна зъби, докато каишът шареше задника му. После беше горд, че издържа, без да заплаче. Но сега баща му го няма. Беше потънал в страната на сенките, пречукан от мръсници, и той, Давид, трябва да им плати. Ракията беше първият в списъка. Момчето заплака. Плачеше тихо в мрака за майка си и баща си и се молеше да отмъсти за тях.

Както подсмърчаше, той взе лопатата и започна да копае гроб до бъчвите. Баща му казваше, че ритуалното убийство не тежи на съвестта. Ракията бе изкупителна жертва на олтара на най-свидните му. Но още сто като него да заколи, пак няма да умиротвори душите им.

Заравянето не му отне много време. Давид изкопа плитък трап. Забеляза, че Кастрака е свалил обувките на трупа, и се запита защо го е направил. Това го уплаши, но не намери отговор и изтърколи тялото в дупката. После го зари. Затъпка добре гроба и намести отгоре му две разкапани каци, за да прикрие следите. По нищо не личеше, че там някой гние под земята. Имаше само една опасност и сега тя се вряза в мозъка му като стрела. Кастрака можеше да го издаде на ченгетата.

* * *

Кантор вървеше като сомнамбул по улицата. Той не разбра веднага, че е видял кръвта на Ракията, но я подуши. Миризмата на пролята кръв му действаше винаги главозамайващо, но сега тя го зашемети. Полковникът не понасяше вида на тази червена телесна течност. Момчето му показва обезобразените си крака. Дълбоки кървави резки в прасците. Деца убийци. Бяха очистили стария педофил. Той отново си спомни какво бе подушил, докато смучеше устните на жената в подземиято: едно дете и един бог. Убиецът изпитваше панически страх от деца. Случи се, след като изтърбуши

дъщерята на унгарския посланик в Лондон. Изсмука я до последната капка и я остави абсолютно бяла върху кухненската маса. Едва не умря от повръщане след това. Оттогава му приляваше при мисълта да очисти дете. Фобията му бе по-страшна от тази на лейди Макбет, защото горката кралица беше просто спонтанна убийца, докато Кантор си вадеше хляба с този занаят. Занаят, който той обичаше като роден брат, като бог, като любима жена, чиято отвратителна физиономия не можеше вече да понася, но бе принуден да ѝ принася жертви в мрака на постелята всяка нощ. Тази неразрешима дилема задълбочаваше психозата му. Обожаваше вкуса на кръвта. Но вида ѝ, червеният цвят го караха да губи контрол над постъпките си. Имаше само едно решение на този парадокс и това решение се казваше Ребис! Кантор знаеше, че сам той никога няма да успее да се добере до статуетката на Андрогина. За него вече беше изключено да използва силата ѝ, освен ако не се сдобие с посредник. И сега той съвсем ясно разбра какво се е случило. Хлапетата се бяха свързали с Архетипа. Те черпеха енергия направо от източника. Педофилът беше първата им жертва. Детето — мъж и жена! Детето Бог беше влязло в правото си да убива! В бездруго пустата душа на Кръв нахлу смут и го накара да трепери. Той спря и горещо се помоли Андрогинът да сложи край на мъките му.

ЛУДИЯТ И НЕГОВИЯТ НАСТАВНИК

На другия ден, след разговора със Зина Зумпалова, доктор Хама се зае със случая „Кръв“. Той завъртя телефони в параходството, за да научи подробности за убийството на кораба, но удари на камък и заряза тази следа. Оставаше да сондира полицията за този мистериозен екзекутор, който си завираше носа където не трябва, но преди това доктор Хама реши да разпита Родолфо Качамаков. Очевидно магическите похвати на Зина се оказаха неефикасни.

Директорът прекоси ботаническата градина между мъжкото и женското отделение, с която се гордееше. Кротки луди, въоръжени с лъскави лейки, поливаха екзотични храсти и цветя. Доктор Хама им намигна окуражаващо и продължи през обширния парк. Той заобиколи гъсталака, наречен „Немейска горичка“, с настръхнали черни листа и хвана по алеята към реката. Успоредно на брега се виждаха тематичните ателиета за арттерапия. Вдясно оставаха спортните площадки, залите за фитнес и плувният басейн. Вляво се виждаха хангарите за лодки и водни ски. Стръмни стълби в скалите водеха до малък пристан на брега на Дунава.

Докато крачеше между раззеленилите дървета, психиатърът мислеше, че в историята със статуетките нещо не се връзваше. Той знаеше, че Иван Наумов е открил изключително рядка статуетка на Кралското дете, но какво от това?... Беше решил да я прехвърли нелегално зад граница, но Кач бе издал сделката на гангстерите и те убиват археолога и жена му. Доктор Хамамов подозираше, че трафикантът на антични предмети е подменил статуетката с фалшива и сега убийците бяха по петите му, за да си я върнат. Само един детайл не се връзваше в тази хипотеза. Ако Кач наистина беше задигнал Ребис, той трябваше да е попаднал под умиротворяващото въздействие на божеството, а той беше убил човек веднага след това. Оставаше, разбира се, втората хипотеза, че Андрогинът бе проявил тъмната си страна. Ако се окажеше Хефартемид с вулва вместо с пенис, в такъв случай неизвестните ставаха още повече.

Доктор Хама стигна до бърлогата на Родолфо Качамаков, разположена до ръба на високия скален бряг на реката. Бърлога беше точната дума за тази тенекиена барака, която шантавият авантюрист бе съградил от стари корабни отломки. Напомняше модернистична скулптура с червен комин и нос на гемия.

Вътре Кач заваряваше някакви ламарини. Електроженът, с който работеше, хвърляше искри, синкави отблясъци и дим. Мускулестите ръце на майстора опитваха да огънат непокорния метал и усилието го караше да ръмжи. Имаше як, космат като на горила торс и работеше гол. Дълга до земята ковашка престилка го пазеше от искрите. Истински жрец на бога на ковачите.

Когато доктор Хама влезе, онзи за миг отдели нажежения край на електрода от ламарината и му хвърли невидящ поглед през черните защитни очила.

— Руди, искам да ми отделиш няколко ценни минути — рече тихо доктор Хама, като си мислеше за Хефест.

Психиатърът говореше с приветлив глас, който би накарал разгонен тигър да му ближе ръката. Но Руди Качамаков беше пострашен от единак в джунглата. Той беше звяр, надарен с разум, и доктор Хама познаваше в детайли свирепостта му. Но и най-страшното чудовище може да бъде укротено, ако намериш път към сърцето му.

Психопатът продължи да заварява, сякаш глух за думите на директора. Доктор Хама изпита раздражение, което веднага трансформира в позитивна енергия. Двамата отдавна мереха сили и психиатърът винаги побеждаваше в схватките. Сега стана, но Кач изключи агрегата и закачи ръкохватката на електрожена върху тезгяха.

— Кажу, Папа — рече той и свали очилата.

Доктор Хама му направи знак да излязат. Застанаха на ръба на високата отвесна скала и загледаха долу реката. Кач си жабурише устата с шише минерална вода.

— Кажвай какви си ги надробил — започна дружелюбно психиатърът.

Онзи сви рамене.

— Обвиняват ме, че съм убил човек — отвърна той. — Ако искаш да знаеш дали съжалявам, съжалявам, че ако е вярно, съм го убил случайно.

Той извади цигара от джоба на кожената си престилка и я пъхна между почернелите си устни.

— Какво знаеш за агента, който те арестува? — попита доктор Хама.

— Абсолютно нищо, дявол да го вземе!

— Не те разпитва, така ли?

— Вашата интервенция го изпревари!

— Какво стана с Иван и Тереза?

— Чупиха се във Виена!

— Ребис?

— Чупиха се заедно с него!

— Ако ми кажеш, че си ги прецакал, няма да се усъмня. Както и да е. Ти защо се върна?

— Натопиха ме, че съм убил човек и ме закопчаха!

— Нещо ме баламосваш.

— И ти много неща скри от мен, доктор Хама. Вярвах ти като на Бог. Ти се оказа дребен играч.

Доктор Хама мълчеше. Как може да обясни на този психопат тревогите си. Единствената грижа на този кръвожаден кентавър бе да се съвкупява сред природата.

— Съжалявам, Кач — рече накрая той. Но човекът звяр насреща му внезапно се реши на изповед.

— Добре де, Папа... — възкликна отривисто той, — знаеш, че Иван Наумов откри една древна скулптура. По-точно, каза ми, че чел за нея в едни дебели книги. Изобщо беше малко мътен. Предложи ми да я възпроизведем. Разбираш ли, да направим копия.

— Показа ти снимки, така ли?

— Показа ми скици, които беше правил по прочетените от него описания. Това ме накара да се усъмня.

— Какво целеше?

— Твърдеше, че има гювеч в тая игра и че ако намеря човек да направи копия, ще ги продаваме на Запад. Тогава ми разказа за силата на Архетипа.

— Значи не ти показа Ребис?

— Ни най-малко!

— После?

— Намерих скулптор, който изфабрикува копията за мижави пари.

— Как изглеждаха?

— Страшни! Обаче имаше сила в тях. Скулпторът беше гладен, избачка ги мощно, с пълна газ. Банката ги хареса. Каза: играта спи!

— По-нататък?

— Записахме се на екскурзия до Виена. Качихме се на парахода и заминахме. Но ти си в течение, нали ти си му дал адреса на онази масонска ложа.

— Продължавай! — подкани го психиатърът. Родолфо Качамаков направи гримаса.

— Със самото пристигане Иван излезе, за да се срещне с твоите хора.

— Мислех, че те е взел за посредник.

— Той действаше по твоите канали.

— Какво се случи?

— Излязоха с Тереза. Не се усъмних. Статуетките бяха у мен, а те явно са изнесли оригинала тайно в някой малък сак. Когато не се върнаха, реших да офейкам, но видях гангстерите да се въртят около кораба и се уплаших. Тогава разбрах какво ги е сполетяло.

— Къде те арестува Кръв?

— Качи се в Белград. Веднага го познах. Нямах никакъв шанс срещу него.

— Затова ли се сби?

— Ще ти призная нещо.

Качамака замълча. Доктор Хама го подкани с глава.

— Кръв го уби. Бях прекалено поркан, за да смачкам муха, камо ли да убия човек с един удар.

— Арестува те за убийство?

— Обаче на кораба действат други закони. Капитанът ме заключи в трюма! И Кръв остана с пръст в уста.

Двамата мълчаха и гледаха широката жълтеникава гръд на Дунава, по която сега лазеше малък черен влекач с четири дълги шлепа на опашката. Вятърът духаше от Румъния, косо срещу течението, образуваше вълни, чиито водни пръски изригваха като гейзери между бордовете на шлеповете.

Психиатърът можеше да се закълне, че Руди лъже като дърт циганин. Познаваше го и в червата. Но ако наистина не беше убил, тогава остава той да е откраднал статуетката. Затова Канторджиев го преследваше. Като истински двойствен бог, Ребис имаше двойствено действие. Умиротворяваше, но и предизвикваше към насилие! Зависи от индивида.

Той се върна мислено назад. Преди около половин година, една привечер, Иван Наумов влетя в кабинета му. Без обяснения той извади блестяща статуетка от малък сак и я постави на бюрото му. Доктор Хама я позна веднага, твърде дълго бяха обсъждали хипотезите около произхода ѝ. Когато преди седем години Иван за пръв път прочете книгата на Ричард Лий, той веднага направи връзка с романа на Умберто Еко „Махалото на Фуко“, където старият ерудит твърдеше, че една от шестте държави в тамплиерската конспирация беше България, страната на Розата. Тамплиерските манастири в България през XIV век бяха факт. Царят, Светослав Тертер, бе приел братята в земите си, а те обхващаха и територията на техния роден град. Градът на рижите? Изглеждаше невероятно наличието на толкова съвпадения. Изглеждаше невероятно, че един сериозен учен като Иван Наумов следва подобна ненаучна следа. Той беше убеден, че рицарите на храма не бяха дошли просто за да получат убежище, а защото нещо конкретно ги бе привлякло насам. Това място беше отдавна предопределено като убежище, защото бе служило като такова и преди. Това място бе защитено от свят символ, чийто произход се губи в мрака на столетията. Светият символ можеше да бъде само един. Иван Наумов започна да го търси с ожесточението на копой, подушил кървава следа.

Психиатърът не повярва на очите си. Шокът от позата, изражението на лицето, изработката, жълтият метал блестеше... Всичко говореше, че е автентична. Шокът от срещата с историята беше прекалено силен и директорът на лудницата почувства, че му се вие свят. И тогава Иван Наумов му забълва последната си версия. Изстреля му парадоксите си в лицето, преди да го остави да се опомни.

Археологът беше намерил статуетката в подземията на храма на Меркурий, останки от който се намираха непосредствено до пристанището на античния град. Хипотезите, които беше изградил в продължение на години се потвърждаваха с един удар. Ставаше дума

за еретично изображение на Йоан Кръстител като Бакхус Хермафродит, което не беше нищо друго, освен една гръко-римска интерпретация на звездата на Давид.

В 72 година римската армия беше превзела с щурм Йерусалим. Легионерите бяха разграбили Храма на Соломон, обаче подялбата на съкровището беше предизвикала кърваво стълкновение. Причинителите за размирицата от 13-и легион Клавдия били осъдени, а войниците — подложени на децимация. Оцелелите след наказанието били трансферирани за назидание на Дунавския лимес на другия край на империята. Войниците отвели еврейки робини със себе си и една свещена статуетка на Дионисос от злато, която задигнали при грабежа на Храма. На брега на Дунава римските войници построили своя нов град по образа на Йерусалим. Техният Храм на брега на реката бил посветен на андрогинен бог, който символизирал Еврейската звезда. Ето защо в 1314 г. част от рицарите на Храма, преследвани от църквата из цяла Европа, бяха избрали това място, за да се скрият от гонението. Страната на Розата пазела оригиналната статуетка на техния Бог — Бафомет.

— Възлагахме много на този Архетип, Папа — наруши Кач мълчанието, — изглежда всичко е било напразно. Нашите мечти, нашите клетви, нашата решителност да издържим докрай. Бащите ни умряха, майките ни се смагнаха от мъка, приятелите ни се разпиляха, а ние все още гнием тук, зад тези проклетни стени, Папа. И мъдруваме кое е добро и кое зло!

Той отново млъкна. Вятърът развя дългата му брада и коси. Очите му блестяха зареяни в простора.

Доктор Хама продължаваше да мисли за Иван Наумов. Откриването на статуетката на Йоан-Бакхус надхвърляше многократно представите му за откриване на изключителна археологична находка. Ставаше дума за нещо далеч по-главозамайващо. Ставаше дума за секретно послание, умишлено крито близо 2000 години. Хипотезата на археолога беше екстравагантна провокация, а психиатърът можеше да се закълне, че е много повече от хипотеза... ужасните събития, които бяха последвали, го потвърждаваха. В известна степен той се чувстваше виновен, защото самият той бе инициирал тази идея в главата на Иван Наумов. Ставаше дума за едни стари умозаклучения на доктор Зилберщайн в Париж по повод Мона Лиза, Йоан Кръстител

и истинското тайно послание на Леонардо да Винчи. Резюмирана, хипотезата на Иван опираше до следното. Истинският месия беше не Христос, а Кръстителят. Твърде много съвременни книги, анализиращи старите извори, го допускаха. Йоан беше учителят, а Христос и останалите апостоли — негови ученици. Тринадесет ученици. Но Йоан бил заловен от Ирод и обезглавен, а Христос узурпирал властта, присвоил си учението му и го перифразирал. Той го разделил на две, като едната част проповядвал открито, а другата тайно. И колкото повече настоявал открито на определени светли принципи, толкова повече мрачни правила добивали сила и властвали над хората. Но дали самият Христос беше измамникът, или по-късно църквата беше изопачила посланието му, трудно можеше да се докаже.

Според аналитичната юнгианска психология беше именно така. Четирите функции на човешката психика бяха свързани в два тандема: разум и чувства, от една страна, и интуиция и чувственост, от друга. Индивидът, който експлоатира предимно едната функция в тандема, отслабва другата, която постепенно закърнява. Например учените не обичаха да се водят от чувства. Разумът ампутиреше емоционалността. Но с годините този вид хора ставаха сантиментални и се вдетиняваха, за да компенсират липсата на емоции в душевното си равновесие на младини. Умните изветряваха, дебилите се снабдяваха с разум, курвите ставаха набожни, а праведните на дърти години обръщаха резбата. Жестоките ставаха милозливи, стиснатите — щедри, а хрисимите, именно тези, които не посягаха и на мравка, се превръщаха в чудовища. Още по-просто тази особеност на човешката психика можеше да се илюстрира с Аз-а и сянката на Фройд. Очевидно, ако една личност препятстваше осъзнаването на сянката и я заклеяваше като нещо чуждо и зло, рано или късно сянката набира сила и си отмъщава. Когато подобни табути се експлоатираха в мащабите на едно общество, пораженията в психиката на хората избиваха в масово насилие.

Християнското учение беше базирано точно на тази двойна психотехника. Колкото повече се проповядваше и изискваше от хората да бъдат само добри, толкова по-зли ставаха те в душите си. Езичеството беше разрешило този проблем с култовете към зли и добри божества, за да постигне душевна хармония. Църквата беше издигнала в култ само позитивното, за да държи чрез негативното

хората в подчинение. Крайни апологети на тази перверзна техника бяха станали комунистите, чиято духовна недостатъчност се бе превърнала в трамплин при експлоатирането на гореспоменатото средство за тотална манипулация. Затова всички адепти на „тъмната“ страна бяха жестоко преследвани в последните 2000 години. Евреите на първо място, а после всички, които повече или по-малко бяха изповядвали техните идеи. Гностици, павликяни, богомили, катари, тамплиери, масони бяха минали през кладите и концентрационните лагери на тези, които искаха да запазят „тъмната“ страна за лично ползване.

Но Иван Наумов твърдо беше решил да промени всичко това и да върне нещата по местата им. Той твърдеше, че Андрогинът притежава езотерична сила, и докато го гледаше да блести върху мраморния плот на бюрото си, доктор Хама почти повярва в свръхестествените му способности. Археологът му призна, че се страхува за семейството си. Откак беше открил статуетката, имаше чувство, че го следят. Той сподели плана си с психиатъра, който го одобри. Статуетката трябваше да се скрие в чужбина докато се намери надежден ключ за експлоатирането ѝ. И тогава Панайот Хамамов се сети за Зилби и за Братството, към което принадлежеше французинът. Той опита да се свърже с доктор Зилберщайн в Париж, но последният не отговаряше и тогава психиатърът даде на Наумов адреса на една Виенска ложа, чиито братя познаваше отлично. Но нито за миг през ума му не мина, че съществува реална опасност, от страна на мафията. Тази фатална небрежност беше струвала живота на двамата съпрузи Наумови.

— Те ни държаха тука като псета на верига — изгърмя Родолфо с нова сила — и продължават да ни държат със силата на парите!

Психиатърът кимна. Психопатът подкарваше дежурната си тема. Словесните излияния му действаха като дрога, без която вече не може. Гневната му тирада гърмеше, че шизофренични убийци разпродали страната, за да си купят вили в Санта Моника. Те затрили хиляди хора и докарали цял народ до просия, за да си угаждат, и няма кой да им иска сметка за безчинствата. А пък той, че очистил един полугангстер при самозащита и вече искат кожата му, за да си скроят ръкавици!

— Кръв ще те арестува, Кач — прекъсна го доктор Хама. Къде скри статуетката?

— Какво може да иска този палач от бедния луд Кач? — попита наивно трафикантът психопат.

Когато разговаряше с доктор Хама, Качамаков естествено започваше да се прави на идиот. Нещо повече, той като че ли наистина се превръщаше в такъв. Идиот с проблясъци. Като че ли някакъв дявол се вселяваше в него и го караше да дрънка щуротии, които с други хора при други обстоятелства изобщо не биха му хрумнали. По същия перверзен механизъм друг дявол, а може би същият, определяше поведението му с жените и го караше да се държи като животно още щом ги зърне. За сметка на това с Дон Алончо, с пирата Чарли и с другите шантавелници от тайфата в Изолатора Родолфо се превръщаше в това, което най-много му се искаше да бъде. Той преставаше да бъде идиот и трафикант на ценни предмети, а ставаше Родолфо Кач, пламенен борец за човешки права и защитник на онеправданите луди. И сега, когато доктор Хама започна да го притиска, той съвсем естествено влезе в ролята си на дебил.

— Доктор Хамамов — започна той, докато въртеше очи, — ти си учена глава, чел си много книги, в това две мнения няма. На какво прилича според теб този изкуфял рицар с име Кръв? Какво търси този недоносен хибрид между Дон Кихот и Джеймс Бонд, кажи ми — завърши той реторично и вирна показалец към небето.

Психиатърът сви скептично устни.

— Той търси това — уточни Кач, — което търсят всички изветрели рицари от този сорт — техния Свещен Граал. Или ако трябва да го преведем на езика на съвременната психология, тези вечни сухари търсят тяхната собствена женска същност, за да излязат от задънената улица на изсмукано от пръстите геройство и да се насладят на живота като нормални хора.

— Ако имаш да изтъкнеш нещо по-оригинално, сега е моментът да го направиш — подкани го доктор Хама.

— Граалът е вулва, това го знаят вече и децата. И то не коя да е, а тази на Дева Мария. Вулва, пълна с менструационна течност, това поднася Спасителят на келявите си ученичета, което е типично за ранногностичните секти. Кръв и сперма вместо пневма са основните напитки на познанието в евангелието на Ева. Да не говорим за счуканите с червен пипер абортни ембриончета за мезе. Нали затова сега на Запад карат бащите да присъстват на раждането на децата си —

за да видят кръвта на вулвата. Вулвопоклонници! Иначе защо, по дяволите, ще празнуват втори февруари, първата менструация на Кака Мара 40 дни след раждането на Богочовека, а пък тук и последният мангал ще ти каже, че това е празник на курви и педали.

Лицето на Родолфо се разкриви от омраза и стана неузнаваемо. Доктор Хама си каза, че човек наистина трябва да го види в това състояние, за да разбере какъв сериозен душевен проблем го мъчи. За непосветените може да прозвучи като яростен пристъп, но професионалистът бързо би надушил желязната логика на перверзните му инвенции.

Той продължи да го слуша внимателно, защото между многобройните идиотщини, които ръсеше, Кач снасяше по някоя истина от време на време, която си струваше труда да бъде чута. После изведнъж го прекъсна.

— Не се прави на луд, Кач! Къде скри статуетката?

Но лудият не загуби самообладание.

— Не ти ли стига, че заграби душите, Папа. Или искаш да завладееш целия свят?

Двамата мъже се гледаха втренчено. През главите им минаха еднакво опасни мисли, защото доктор Хама се завъртя на пети и се отдалечи от отвесния бряг на Дунава.

— Внимавай, Кач — подхвърли той през рамо.

— Внимавай ти, Папа! — изкрещя подире му трафикантът.

— Този убиец иска кожата ми, за да се добере до твоята! Запомни го!

* * *

Родолфо Качамаков изчака директора на лудницата да изчезне от погледа му и тръгна в обратна посока. Той заобиколи бунгалото си и заслиза по козя пътека надолу към реката. Скалите се спускаха отвесно към Дунава, но не бяха препятствие за този, който знаеше пътя.

Два скални носа и вълнолом с решетка помежду им ограждаха плажа на лудницата откъм реката. Един-единствен шлюз позволяваше излаз в Дунава, но той се задействаше откъм хангарите за лодки само с разрешение на психиатрите. Никой не можеше да проникне или

напусне клиниката без позволение. Връзката с околния свят се осъществяваше само с изричното разрешение на директора. Въпреки това Родолфо Качамаков откри ефикасен начин да общува с по-малкия си брат.

Кач прекоси плажа и тръгна леко по стената на вълнолома. За миг спря и изпразни пластмасовата бутилка с вода в гърлото си. Имаше чувството, че го следят от Изолатора, но все едно лудите нищо нямаше да разберат. От хангарите също можеха да го забележат, но едва ли щяха да отгатнат истинската причина за разходката му. Той следеше с очи скалния нос, издаден в реката. Стигна до мястото, където вълноломът завива и течението се завихря покрай камъните. В малкия залив боклуците се завихряха като в колектор. Клечки, пластмасови шишета и парчета стиропор се гонеха във въртопа. Кач погледна отново към скалния нос и забележа силуета на Кастрака. После изчезна.

След около десетина минути до малкия залив доплува празна бутилка от Горнобанска минерална вода. Кач я размени със своята, прочете посланието, свито вътре, и отново я запокити във водата. Още три дни в тази скапана лудница! Братлето му бе успяло да уреди прехвърлянето му през реката. Крайно време бе да изчезва от този нездравословен приют за дебили, ръководен от нимфоманка и изветрял сатир. От техните експерименти започваше да му се повръща. Беше им приготвил нещо за сбогом. Щяха да го запомнят.

* * *

В известен смисъл Родолфо Качамаков олицетворяваше съвършения нехранимайко. Не само защото беше крадец и лентяй. Не защото беше изнасилвач и изнудвач. Не защото беше циничен и безскрупулен психопат. А именно защото беше дълбоко убеден в социалната значимост на ролята си на мерзавец за скапаното общество, в което се подвизава. Защото в лудницата той ставаше друга личност. В лудницата той се превръщаше в Родолфо бунтара, застъпника на низвергнатите малоумни, вдъхновителя на експедицията нагоре по Дунава, един страстен агитатор, по който пациентките от женското отделение въздишаха до една. Именно тази двойственост го

правеше извънредно опасен. Защото Родолфо черпеше енергия от могъщ Архетип. Но дали наистина бе успял да проникне под кожата на Ребис?

Някога Родолфо Качамаков и Иван Наумов бяха неразделни приятели, седяха на един чин и бяха най-блестящите ученици в училище. И двамата бяха запалени по археологията и обичаха едно и също момиче — Тереза цигуларката. Но стана така, че тя избра Иван, и тогава, за да привлече вниманието ѝ, Родолфо тръгна по крива пътека. Реши да избяга през граница във време, когато подобен акт се считаше за държавна измяна. Въобразяваше си как един ден ще се върне с големи пари и ще отведе хубавицата под носа на съперника си. Като истински романтичен пубер, той разгласи намеренията си, фукаше се и обещаваще подаръци на куцо и сакато. После един хубав ден двамата със Силвий, бащата на Мария, тръгнаха с китари да минават гръцката граница. Но граничарите ги хванаха, пребиха ги и ги предадоха в милицията. Осъдиха ги на десет години каторга за предателство към родината и ги хвърлиха зад решетките. Тогава се намеси доктор Хама. Той ги освидетелства като невменяеми и ги прибра в „Шейсетте кораба“. Но злото вече бе сторено. Така романтичният Родолфо стана Кач трафиканта, а картоиграчът Силвий — момче за всичко в лудницата.

КОМПЛОТЪТ НА МАЛОУМНИТЕ

Залата за тайни заседания в Изолатора представляваше помещение с варосани стени и голяма черна маса със столове. По стените висяха произведения от пациенти, изобразяващи митологични сцени. Големите ярки картини третираха митичната проблематика с откровеност, от която самите герои биха се изчервили под загара. Но за разюзданите духове, които ги бяха сътворили, натурализмът представляваше само мила закачка с античността.

Около масата седяха петима: Дон Алончо, чичо Кла-Кла, пиратът Чарли, Сладкият Бо и Мими Боздугана. Британският Лъв, като дама, лежеше на земята. Тя се смяташе за митичния звяр от герба на Империята и затова се движеше винаги гола, прикрита единствено с разкошната си руса коса. Прозорците към Дунава бяха отворени. Петимата пиеха мастика и разискваха.

— Днес се навършват 190 години, седем месеца и пет дни от битката при Аустерлиц — започна тържествено дон Алончо.

Дон Алончо се смяташе за Дон Кихот и Санчо Панса едновременно. Беше архитект по професия, но пролетарската революция го бе принудила да си изкарва хляба като изкопчия заради буржоазен произход. Един ден той надупчи с кирка бригадира си, който му вадеше душата с нормата, и тръгна в срещен бой срещу червените мелници на злото. Живееше от 30 години зад стените на Изолатора и се смяташе за нещо като доайен между психопатите.

— 190 години от великата победа на Императора — повтори той и вдигна чашата си. — Да прием за най-добрата армия в света! За френската армия!

Всички се чукнаха и отпиха. Тогава Кла-Кла взе думата и каза, че ако трябва да пият за някоя армия, на първо място в списъка е римската армия, а после за всички останали. Чичо Кла-Кла се смяташе за превъплъщение на император Клавдий. Имаше четвъртитата глава с щръкнали уши, заекваше и имаше тик. Бяха го окошарили за слабостта му към малки момиченца, чиито крака обичаше да целува. Тук се

намеси Сладкият Бо и заяви, че ако ще се пие за армия, което е глупост, трябва първо да пият за българската армия, дето една битка не е загубила. Но не за армия трябва да вдигнат тост сега, а за нова война. Свещена война срещу посредствеността.

— Отнеха войните на мъжете — обади се злъчно пиратът Чарли — и докъде ни докараха? Шибан матриархат!

Пиратът Чарли бе професор по физика и горещ привърженик на публичните екзекуции. Гърмеше, че докато не избегнат тази лакома паплач по реите, нищо няма да се оправи. Чичо Кла-Кла, който бе завършил право, го подкрепи. Той им обясни, че премахването на смъртното наказание, съвсем не е от хуманни съображения, а от желание да смачат духа на индивида. Защото смъртта на ешафода носи свобода и вдъхновява други храбреци да сложат главата си на дръвника в името на нови идеи. Но кой иска да го ликвидират в тъмно мазе, нечут и невидян от никого. И той цитира предсмъртните думи на Дантон: „Дързост, повече дързост, братя!“ Ето това била заветната му мечта, да покажат отрязаната му глава на гълпата.

Петимата мъже седяха около черната маса и вдигаха наздравици. От време на време подхвърляха мръвки на Британския Лъв, която се въргалаше на мърляв дюшек до вратата. Голата луда улавяше мръвките във въздуха, огромните ѝ челюсти щракаха безпогрешно и тя дъвчеше пастърмата с доволно ръмжене.

Петимата мъже обсъждаха кой е най-достойният начин да се принесат в жертва. Те разсъждаваха според някакви архаични представи за чест и мъжко достойнство, в които твърдо вярваха с болните си мозъци. Бяха се слели със своите смахнати персонажи и живееха в техните измислени светове. Всички единодушно бяха стигнали до извода, че нищо не обезценява по-силно живота от безсмисленото съществуване. Една добре промоцирана смърт го преосмисля и му придава нова стойност. И сега те искаха да се докоснат до вечността, а чрез смъртта си да станат безсмъртни.

Те знаеха за статуетката на Ребис и за трансформиращата способност на Архетипа. Затова крояха планове как безумното им начинание ще се превърне в разумна акция в реалността. Според тях саможертвата беше инвестиция за лудите, които щяха да останат след тях. Може би те, невменяемите, отново щяха да получат проблясъци на разум след превъплъщението? Струваше си да опитат.

Петимата седяха около черната маса и пиеха. Според правилника на Изолатора те нямаха право на тази тайна сбирка. Затова имитираха разпивка. Британският Лъв лежеше до вратата, готова да захапе всеки натрапник за крака. Дон Алончо, накичен с доспехите на Хидалгото, председателстваше асамблеята. Срещу него седеше пиратът Чарли, с черна превръзка на окото и червена кърпа на глава. Отляво и отдясно се мъдреха Сладкият Бо в черен редингот и чичо Кла-Кла с избеляла, лекъосана с вино тога. Мими Боздугана, истински великан от приказките, стоеше на пост до прозореца в случай на заплаха отвън.

— Нищо не можем да предприемем без свещената статуетка — каза дон Алончо.

— Бог е в нашите сърца — обяви Сладкият Бо.

— Аз съм Бог! — извика пиратът Чарли и скочи на крака. — Завържете ме гол на носа на „Поборник“ и аз ще ви поведя по вълните по-страшен от Крилатата Нике.

— Да, завържете Чарли за бедрата на богинята — съгласи се чичо Кла-Кла и премига с кривогледите си очи. — Виждам съм я в Лувъра тази кучка, има страхотни цици.

Сладкият Бо им припомни, че символът на новата епоха не е нито мъж, нито жена. Той извади от джоба кривата си лула и започна да я тъпче с тютюн. Ако не побързат, напомни им той, скоро животът им няма да струва пукната пара. Британският Лъв изръмжа и разтърси русата си сплъстена коса. Останалите се съгласиха, че експедицията с кораба „Поборник“ трябва да започне преди лятото. Но доктор Хама отказваше да фиксира деня на заминаването и те се питаха дали това бавене не крие някаква игра. Зина Зумпалова беше техен враг, знаеха го. Тя отдавна се противопоставяше на проекта „Златно руно“, но не бе достатъчно силна, за да ги спре.

Мими Боздугана, който по принцип говореше малко и се изразяваше метафорично, ги призова да не подценяват властта на Зина, чието влияние сред младите рецидивисти граничеше с култ към малоазийска богиня. Тя ги държала в капана на вулвата си като млади прасета — поясни им той. Ако тази Цирцея продължава да превръща техните сподвижници в чифтокопитни, чакал ги бунт в лудницата.

— Никой друг, освен Кач не може да я спре.

Конфликт между Кач и доктор Хама назряваше заради статуетката. Петимата трябваше да вземат решение на чия страна да

застанат. И тогава Бо ги попита дали вярват в силата на Архетипа. В могъществото на Двуполовия. В звездата на Давид! Те всички бяха горди, че богът на превъплъщението беше избрал техния град. Градът с тринадесет улици от централния площад, който умни глави бяха създали, за да оставят тайно послание на поколенията. Да, бяха готови да продължат мисията.

Отвън изсвириха, за да ги предупредят за посещение. Мими Боздугана надникна през прозореца.

— Кач — обяви той и седна отново на мястото си.

След няколко минути водачът на заговорниците влезе в стаята. Британският Лъв, като домашна котка, започна да търка глава в косматите му прасци. Възрастните мъже около масата го гледаха с одобрение. Родолфо излъчваше сила на дъвен войн. Ще успее ли той да ги поведе към отвъдното? Те размениха поздравии и Кач се настани от дясната страна на дон Алончо, който му стисна ръка.

— Ето го нашият Язон — каза хибридът между Хидалго и паисанос.

Кач им разказа, че доктор Хама го изнудва за статуята на божеството. Двамата със Зина го заплашили да го предадат на полицаите. Но това, което е написано от съдбата, трябва да се случи. Те били моряците на Апокалипсиса. На тях било съдено да започнат нова война в името на Нов Бог. Богът на Звездата!

— Говори ни за твоя план, Кач — настоя пиратът Чарли.

Родолфо измъкна един разкапан череп от торбата си и го хвърли на масата. Мъртвешката глава се разпадна на парчета. Беше я изровил от гробището и сега ги накара да се закълнат в костите на мъртвия. Само след няколко години те нямаше да се различават по хубост от този нещастник. Тленна прах. Но ако искат да оставят нещо след себе си, ако искат да гравират със златни букви имената си в колективната памет на себеподобните, те трябва да дадат живота си.

— Корабът е готов да отплува — каза Кач. — След три дни започва карнавалът, бъркотията ще отслаби бдителността на санитарите. Това ще ни позволи да подготвим заминаването. Ще тръгнем в последния ден от карнавала.

Идеята да действат зад гърба на директора и Зумпалова хареса на всички. Поискаха само да знаят кога ще видят двуполовата статуетка и Кач ги увери, че ще я получат в деня на тръгването си. Те започнаха да

фантазират как ще пътуват от град на град, ще спират по пристанищата и ще канят млади госпожици да танцуват по палубата до зори. Пиратът Чарли отбеляза, че си струва, дори да ги потопят накрая. В момента, в който ги вземат на абордаж, ще взривят „Поборник“. Двеста души, които ще експлодират на борда, ще са достатъчно внушителна цифра, за да накарат световната общественост да се облещи.

— Ще минем по вечерните новини на СиЕнЕн — рече гордо Кач. — Корабът се взривява наред реката, фойерверк от разкъсани вътрешности и полицейски фуражки закриват обектива. Милиони човешки същества ще видят, че подвигът все още е възможен в този свят на безмозъчни хибриди.

— Корабът на лудите, братя! — извика пиратът Чарли. — Балкански суициден тероризъм. Хекатомба. Разбрахте ли за какво става дума, говеда от кол и въже?

Отвън се чу двойно предупредително изсвирване, но духовете вътре така силно се бяха нажежили, че не му обърнаха внимание.

— Тост! — викаха всички и вдигаха чаши. — За нашата кончина! За златното руно! За новия Месия!

В тоя миг вратата се отвори с трясък и в стаята нахлуха десетина санитарни, въоръжени с бухалки. Мими Боздугана и Британският Лъв скочиха да им препречат пътя. Мими развъртя боздугана, а Лъвът впи зъби в крака на един от по-дребните санитарни. Дон Алончо, пиратът Чарли и останалите обърнаха масата, извадиха сабите си и се приготвиха за отбрана. Единствен невъоръжен, Кач сграбчи двама санитарни за гърлата и започна да им бие главите една в друга, но получи удар с бухалка в тила и падна като голям гардероб.

— По килиите! — изрева Силвий. — Заповед на директора! Внимавай, Дон Алончо!

Санитарите извлякоха туловището на Кач за краката и затвориха вратата.

ФИЛОСОФИЯТА НА КАСТРАКА

— Скачай! — извика Кастрака през рамо.

Той се хвърли от кърмовата надстройка на шлепа, направи чупка и се вряза в бързотечащата вода на Дунава. Миг по-късно той изхвъркна на повърхността и заплува енергично към фарватера. Всяко забавяне можеше да му струва скъпо, реши Давид, докато го наблюдаваше от шлепа.

Петдесетина метра надолу по течението реката се пореше от втора редица закотвени шлепове, като в истинска преградна стена. Само чудо можеше да спаси плувец, попаднал между бордовете на тези стоманени чудовища.

Давид опита да надвие страха си от височината. Кастрака се обърна и отново му извика да скача. Давид се хвърли надолу с главата, изскочи като тапа на повърхността. Студената, черна вода му спря дъха, но той завъртя ръце и заплува косо към фарватера, за да компенсира течението. Намали едва когато се озова извън обсега на шлеповете. Отблизо не изглеждаха толкова страшни — реши той, когато премина на няколко метра от носа на най-външния. Огромни коренища се биеха между бордовете на шлеповете и ги караха да гърмят като гонгове. Кастрака изсвири пронизително и му направи знак да завие зад кърмата.

Двамата се заловиха за лодката на Карата и се преметнаха в нея. От завързана на кръста си найлонова кесия Кастрака изтърси обувките на Ракията върху черчеветата. Двете момчета набраха свързващата верига и по кърмовото перо изпъзяха до рубката на шлепа.

Крайбрежната част на града се виждаше като на панорамна снимка. Винчовете на лимана, римската кула, червената фасада на митницата, аркадите на речната гара. Паркът се извиваше чак до хотел „Риц“, чийто балкони гледаха към реката, а коминът на Старата централа се издигаше зад гористия склон на кея като гигантски обелиск в небето.

— Свършихме тази работа — рече Кастрака, като посочи обувките в лодката. — Карата ще разтръби на всички, че музикалният педал се е удавил в Дунава.

— Ще го търсят.

— След онзи удар в главата няма опасност да проговори.

Давид подхвърли, че видял в черепа му две дупки, но Кастрака контрира, че трябва да е доволен, че е отървал кожата. Още едно изпитание и щял да го посвети. И той го попита дали сънува трупа. Давид му призна, че не изпитва угризения. Наистина първите няколко дни виждал оцъклената му глава с гадно изплезен език. Но като си спомнил как Ахил влачил Хектор около стените на Троя, даже съжалил, че не направил един стийпълчейз с тази мърша в мазата...

— Да ти изям сравненията! — възкликна Кастрака и го ръгна в ребрата.

Той го попита как се е оправил с Кантор. Давид му разказа намесата на Гергана Михайлова и добави, че не се изплашил много от този призрак. Кастрака го предупреди, че трябва извънредно да внимават с този вампир. Но докато Ребис е с тях, нищо сериозно не ги заплашва. Давид го попита как точно ги пази статуетката, но Кастрака отклони въпроса.

Двамата заобиколиха рубката, за да изложат на слънце треперещите си от хладната баня тела. Кастрака измъкна пакет цигари, скрити под колелото на руля. Те се излегнаха на палубата и запушиха. Кастрака заразправя как брат му го карал да плува скоростно това разстояние.

— Идиотът хвърляше една пръчка пред шлеповете и ме караше да я вадя със зъби от водата.

Кастрака плувал като истинска видра, а Кач мятал пръчката все по-близо до носа на шлеповете и го блъскал отново в реката. Наоколо кибиците рибари се възмущавали, че си играе с живота на детето. Такива тъпи били тогава времената — всеки се бъркал там, дете не му е работа. Веднъж един гащник не издържал, скочил и сграбчил Кач за яката.

— Представяш ли си тъпият му колхозник къде се бърка — избухна възмутено Кастрака.

Кач го повалил с юмрук на земята, обаче останалите селяндури се нахвърлили отгоре му и се завързала истинска битка. Кастрака едва

не се удавил от страх за брат си, но изскочил от водата и започнал да мята камъни в главите на неканените си защитници. Това позволило на Родолфо да натроши няколко глави, а останалите се разбягали. Двамата се прибрали доволни вкъщи и тогава Кач дал първия урок по ненавист на малкото си братче.

— Знаеш ли какво ми каза — попита реторично Кастрака. — Каза: „Копеле, те никога няма да ти простят, че ги превъзхождаш. Не пропускай случай да им го вкараш. Те заслужават само това. Желязо в черепа и хуй в гъза!“

Давид мислеше за съветите на баща си.

Кастрака му каза, че трябва да се стегне. Всеки миг Кантор ще ги удари! Градът гъмжи от полиция. Ченгета проверяват документи на всяка крачка. Агентът искал статуетката, но той не знаел с какво се захваща. Кастрака повтори, че от поверителните разговори между Иван Наумов и брат си Руди научил за силата на Архетипа и за тайните думи, които я отключват. Давид затаи дъх. Баща му беше посветил Качамаков. Той попита Кастрака кога ще му покаже идола. Но онзи му изшътка да трае и започна да му излага плана си за действие. Накрая се отпусна назад с цигара в уста и загледа замечтано синьото небе, в което слънцето светеше като нова монета.

— Знаеш ли какво ми се иска най-много на този свят? — попита той реторично.

Давид мълчеше.

— Да се залостя вкъщи на прозореца с една голяма пушка и да ги запукам по ред на номерата! — каза хулиганът злъчно. — Ето това ми е мечтата: да ги видя как припкат като плъхове и църкат кръв по паважа!

И той му призна, че е крайно време да се разправят с тези гадни сенили. Стига само да помолят Двуполовия и той ще им предложи тиквите им на тепсия. Давид си помисли, че на Кастрака сериозно му хлопа дъската. Понякога чак го втрисаше от приказките му, но нямаше избор, трябваше да отиде до края на мисията си.

КУКЛОВОДЪТ

Генерал Раков обикаляше кабинета на виенския си офис и нервничеше. Цяла седмица беше изтекла от започването на операцията „Луцифер“, а Кръв още не беше му доставил статуетката. Глух гняв бушуваше в бившия генерал от българските тайни служби срещу негодния изпълнител на поставената бойна задача. Дали пък старият екзекутор не беше загубил качествата си. Май Дебелия имаше право. Дали не беше се видиотил?

Раков спря пред големия прозорец, който отваряше панорамна гледка към центъра на австрийската столица. Долу се виждаше „Кертнер щрасе“, по-нататък стърчеше камбанарията на Свети Стефан, а като напрегне очи, погледът му стигаше чак до Дунава. Той изпита чувство за мощ, сякаш градът му принадлежи. От върха на кулата на Раков Ентърпрайсис се виждаше цяла Виена. За десет години Петър Раков беше построил своята империя с парите на българската комунистическа партия. Когато в началото на 80-те години шефовете на тайните служби докладваха, че социализмът агонизира, върхушката на партията реши да спаси трезора на потъващия кораб. Българската държава започна да взема кредити от западни банки и чрез подставени лица да открива частни фирми в различни европейски столици. Тези кредити се превърнаха в доларов дълг за страната, който простият народ още изплаща. Когато социалистическата система експлодира като гигантски гноен мехур и опръска половината свят със заразната си лимфа, тези хитро законспирирани звена вече функционираха в тила на капиталистическия враг. Те бяха свързани помежду си в мрежа, която действаше самостоятелно и подкрепяше при нужда старото чудовище, което я беше създадо. Партията! Раков беше най-силният от тези бивши партийни величия, които се бяха превърнали в настоящи капиталистически босове.

Раков беше достигнал върха. Разполагаше с власт на магнат и можеше да си мери патката със западните финансови величия. Мразеше Виена. Едва ли съществуваше по-тъп пенсионерски град в

Европа, но политиката на австрийската държава му допаднаше. Тук се беше пръкнал бащата на националсоциализма и като истински комунист, Раков изпитваше нескривано възхищение от методите на Адолф. Австрийците държаха здраво фронта срещу настъпващата маса от чернилки и рязани тарамбуки. За педерасите да не говорим. Тези изобщо не можеше да ги понася. Какво не би дал да лансира днес един истински съвременен концлагер, един мегаевропейски концлагер, където щеше да стои лагерите на всички тези чуждестранни навлеци и отрепки. А обратните директно щяха да хванат пътя към газовите камери. Разбира се, евреи щяха да го управляват. Той щеше да дърпа задкулисно конците.

Оттатък в приемната иззвъня телефон и той наостри уши, за да чуе дали секретарката му Петя не разговаря с любовника си през работно време. От самата мисъл, че Петя може да направи любовна услуга на някой хилав студент, той почувства тръпка под колана и се запита дали да не ѝ го плъзне веднага в устата. Чувстваше хлад в дланда, ташаците му бяха настръхнали като посред зима. Устата на Петя беше като пещ, истински крематориум беше вулвата ѝ, където членът на Раков всеки път възкръсваше за нов живот като феникс от пепелта.

Той отново се сети за Кръв и за статуетката, която вече трябваше да украсява бюрото му. Защо се бави старият кръвопиец? Той знаеше как екзекуторът набавя сведенията си и неговите прийоми го изпълваха с възхищение. Възхищението на едно чудовище към друго такова. Да смучеш кръвта на тези, които вярват сляпо в силата на кръвната връзка, му се струваше великолепно. Истинско откровение и ирония на съдбата. Като всеки индивид, издигнат от гребена на вълната по случайност, Раков нямаше никакво основание да се гордее с предците си. Те бяха неуки прости говеда, лентяи и крадци, както повечето от предците на комунистическите водачи. Но той, Раков, бе схванал как да се измъкне от този житейски сценарий на жалък простак, осъден вовеки да робува в най-ниската каста на човешката социална йерархия. Партията го беше научила да пролива чуждата кръв. Кръвта на тези, които се гордееха с произхода си. Чийто деди бяха талантиливи политици, учени, артисти. Тяхната кръв служеше за тор на долнопробната течност, която циркулираше във вените на париите. Раков дълбоко презираше собствените си сподвижници

заради политическото им късогледство, заради липсата на размах в проектите, заради питекантропския им интерес към кокала.

Като повечето всемогъщи хора, Раков се мислеше за богоизбран и макар да не вярваше точно в Бога, вярваше в някаква могъща, свръхестествена сила. Смяташе, че е натоварен с определена мисия, и лелееше мечти как да я осъществи. Андрогинната статуетка му беше необходима именно за да реализира мечтата си. Само свръхестествена сила е в състояние да му помогне, за да превърне в реалност грандиозния си проект.

В продължение на четвърт век Раков беше изпълнявал длъжността главен политкомисар на всички концлагери в България. От идването на власт на Тата чак до смутната 81-ва, когато руснаците нахлуха в Афганистан, а Западът се разпищя като вдовица за хуй, че се накърнява териториалната цялост на суверенна страна. Тогава Рейгън обяви Междузвездни войни, руснаците се насраха в червените си ботуши, а българските комуниаги решиха да се спасяват поединично. Раков направи главоломна кариера в Партията и достигна Политбюро. По същото време операция „Метастази“ беше пусната в ход и верни партийни функционери застанаха начело на новосъздадените комунистически фирми в Западна Европа. Някой трябваше да координира проникването в тила на врага. Генерал Раков беше избран за този отговорен пост.

Дълбоко в душата си на надзирател Раков мечтаеше да реализира тоталния, абсолютен концлагер. Ако имаше талант на ренесансов писател, той сигурно щеше да напише „Секретарят“, апологетично произведение на комунистическите методи, с което да затъмни славата на Макиавели, или просто „Лагерът“ като антипод на Платоновата „Държава“. Но бившият генерал от българските тайни служби беше човек на действието и затова гореше от нетърпение да реализира мечтата си. Ето как виждаше той бъдещото устройство на Обединена Европа.

Гръбнакът на неговия футуристичен проект беше Ферма за евреи. Като практичен балканец, Раков не можеше да разбере тевтонския романтизъм на Адолф да избива такива ценни кадри. Наистина, конфискуваните богатства, златните зъби, ръкавиците от човешка кожа и сапуните, всичко това тежеше на кантара, но като съвременен бизнесмен, Раков беше разбрал, че награбеното, колкото и

да е много, рано или късно се изчерпва. Необходимо беше да се произвежда непрекъснато, да се бълват материални блага и затова в основата на бъдещото хиперпроизводство трябваше да залегне производството на евреи. Ако успееше да организира контрол над тяхното възпроизводство, щеше да се превърне в „нъмбър уан“ в световния пазар за мозъци. Щеше да започне кротко със стотина двойки в някое усамотено кътче на планетата. Оттам нататък ефектът щеше да бъде лавинообразен. Веднъж развѐдени и пуснати в обръщение, евреите щяха да организират от А до Я останалите поднива на лагера до най-малките подробности. Достатъчно беше да контролира раждаемостта им. А това можеше да стане само с тази хермафродитна статуетка. Техният всемогъщ бог щеше да им заповяда да се подчиняват и готово! С техните камъни по тяхната глава!

Оттатък се чу раздвижване, кикот на ощипана женска и Раков с ненавист си помисли, че ако тази малка курва се кани да го води за носа, ще я накара да съжاليا, нея и младия ѝ тъпкач. В следващия миг на вратата се почука и преди бившият генерал да изреве, на прага се появи чичо Вася. Той се вмъкна в кабинета като привидение и шефът му за пореден път изпита чувството, че този тип буквално му се изплъзва между пръстите.

Чичо Вася, или Василий Леонидович Герцев, беше бивш директор на Съветския институт за свръхестествени явления и настояща връзка на Раков с руската мафия, в която се бе превърнала част от някогашната партийна машина. Беше прекарал половината от живота си в един от онези затворени градове, които по същество бяха луксозни концлагери. Той беше разказал на Раков, че някогашната изследователска работа на института била посветена на възцаряването на Новия Месия и превръщането на света в гигантски концлагер. Бяха закъснели. Трябваше спешно да създадат подходящ нов усилвател на архетипна енергия, но физиците саботираха проекта и СССР потъна като Титаник в безкрайния океан на времето. Сърпът и чукът, заключени в петолъчката, вече не функционираха. Разбира се, съветските специални служби никога не бяха се отказвали да открият някой от античните усилватели като Кивота, Граала или копието на Касий Лонгин. Но кой би могъл да предположи наличие на античен Ребис в България под носа им. При това сега чичо Вася си даваше сметка, че трябваше да бъдат по-далновидни. Страната на Розата, или с

други думи — на Тайната — криеше изненади. Ето че сега един българин Раков, стар боен другар, се бе съгласил да финансира проекта Всемирная Колима.

Също както в Средновековието църквата беше преследвала алхимиците, в съветско време Партията забраняваше психоаналитиците. Психотехниките, използвани от едните и другите, предоставяха на индивида реална възможност за свързване с архетипните енергии. Опасността от подобна духовна конкуренция на властващата идеологическа доктрина беше реалност. Това съвсем не означаваше, че в съветската военната индустрия, към чието ведомство спадаше Институтът за свръхестествени открития (ИСО), не разполагаха с талантиливи психоаналитици. Нещо повече, там работеха магьосници, вещици, гадатели, вуду убийци, кандобле заклинатели. Тези специалисти търсеха слабите места в човешката психика, онези психобутони, които при натискане превръщаха човека в сляпа машина.

Във Виена Василий Леонидович си вадеше хляба, като правеше експертизи на извънредно ценни предмети, всевъзможни антики, реликви — от ренесансови картини до свети мощи, всичко минаваше през ръцете му. Правеше също предсказания. Представяше се за алхимик, превъплъщение на Нострадамус под името Востропатер. Чичо Вася приличаше на жена. Стара, повехнала жена. Тази прилика порази Раков и той инстинктивно сбърчи нос от погнуса. Към черния списък на нещата, които ненавиждаше, спадаха и възрастните жени. Само като си представеше спечените им влагалища и приличните им на вкаменелости клитори, идеше му да си издрайфа червата. Точно затова не понасяше Запада и неговата демокрация. Освен чернилки, педераста и евреи, тази лицемерна политическа система постоянно му навираше дърти жени в носа. И най-интересното бе, че тук дори мъжете остаряваха като жени. В Париж това го порази най-силно. Старите мъже приличаха на бабички. А старите жени приличаха на дядовци. Късо подстригани, мустакати и с грапави гласове. В бизнеса той все по-често се сблъскваше с такива валкирии, които няколко пъти се опитаха да му дават тон в живота, но той ги изпрати на екскурзия в пъкъла.

— Чичо Вася, защо днес приличаш на гъз в главата? — попита той с присъщия си дебелашки хумор. — На сбръчкан женски гъз, погледни се в огледалото!

— Знаеш ли вица за оня — започна да фъфли руснакът, — дето още от сутринта го заяждали, че бил като гъз в главата. Горкият се навел, за да се хвърли в една шахта. Но отвътре се чул глас: „Здесъ не срать!“

Двамата се разсмяха. Скатологичната тема беше любимата на чичо Вася. В това отношение двамата с Раков си бяха плюли в устата, защото последният също обожаваше фекалните послания. Мечтата на чичо Вася беше да построи Храм на лайното в Париж, защото единствено французите можеха да оценят дълбокото послание на човешките изпражнения. Лайното за тях представляваше извор на благополучие, късмет в живота. Лайно, подадено от задника — ето един красив символ на Новата епоха на консумативна надпревара. Лайното описваше активната компонента, сфинктера — пасивната. Острие и чаша, изглеждаше гениално, да му ебеш майката! От алхимична гледна точка беше точно така, ако можеше да се вярва на старата френска поговорка. Съществуваше тясна връзка между лайното и философския камък. Лайното беше еквивалент на злато. Това го знаеха дори първокурсниците от училищата по алхимия в средните векове, но сега професорите пърдяха по-високо от гъза си. А-а, затова ли, припомни си Раков първите си офицерски години, в Тополовград викаха на лайносъбирачката „златарка“. Безкрайна е българската мъдрост, поясни чичо Вася. Оставаше му да продаде още две картини на Пикасо и сумата за лансиране на операцията щеше да е готова. Le Temple de la Merde. Ето това си струваше труда да мечтаеш. Но такъв авангардистичен проект не можеше да бъде реализиран преди възцаряването на Новия Месия. Според алхимичните изчисления на чичо Вася тази съдбовна дата приближаваше неумолимо.

Руснакът извади плоска бутилка водка от широкия си развлачен лоден, отпи и я подаде на Раков. Генералът почти я пресуши на един дъх и балканската му жажда изтръгна стон на недоверие от гърдите на чичо Вася. Руснакът обичаше водката като роден брат. Раков позвъни и нареди на Петя да сервира по-едрокалибрена бутилка.

Когато Петя напълни чашите и затвори вратата, Раков съобщи на чичо Вася, че Кръв е ударил на камък. Искаше да разбере какво спираше убиеца да му достави веднага статуетката, която щеше да промени съдбата на света. Чичо Вася отпи от чашата, извади малка кристална топка и седна до бюрото.

Той веднага видя, че Кръв има проблем, почти неразрешим проблем, но не смееше да го сподели с Раков. Гриша Вампира, Кръв, бе легендарна фигура и имаше непоклатима репутация в техните среди. Всъщност вампирът беше абсолютно неподходящ за тази операция и Вася още от самото начало имаше подозрения, че е психическа развалина. Сега се убеди.

— В играта има забъркан евреин — каза руснакът — дори двама евреи!

Раков изруга. Двама, това вече е прекалено.

— Двама психиатри — уточни Вася, — единият е вече мъртъв.

Раков знаеше, че дори мъртъв, евреинът може да се окаже извънредно опасен, дори още по-опасен! Вася му обясни, че единият от двамата май бил обратен, а тримата заедно с Кръв са свързани в някакъв странен триъгълник. Но проблемът на Кръв си оставал храносмилателен. И той се впусна в едни мътни обяснения за вампирската обмяна на веществата. Защото дори интуитивно било очевидно, че този, който смуче само кръв, не може да оформи нормален екскремент. Той евакуирал само някаква кървава бърканица, червени лиги му висели от задника, подобни на мъжка менструация, а това било ужасно за психиката на един мъжкар. Добре изваяната утрешна фекалия била база на мъжката духовна уравновесеност. Жените по принцип не серяли. На пръсти се броели тези, които кендзали редовно, и хроничният им запек доказвал, че са задръстени духовно.

Раков сбърчи нос и го подкани да свършва с тия простотии и да кара по същество. Чичо Вася изсумтя недоволно.

Затова ауспухът трябвало да се почиства редовно, продължи той, и тази инициатична техника била измислена в древността, когато мъжете го слагали на женската половина от човечеството, не за да си доставят удоволствие, а за да я държат в подчинение с мъжествения си орган. А ръгането отзад било, за да възбудят онези скрити сили, които ще им позволят да станат още по-силни.

— Педераси, така ли? — попита Раков.

Големи специалисти в тези инициатични игри през Средновековието били българските павликяни. Много извори твърдели, че именно те отворили френските тамплиери за онези содомистични техники на посвещение, факт, който доказвал

недвусмислено, че Хермафродитът е скрит именно в страната на Розата. Чичо Вася разсъждаваше метафизично. Затова до ден-дневен между впрочем, кварталът Тампл в Париж бил населен с обратни там, където чичо Вася бе вече избрал къща, в която да отвори Храма на лайното!

Раков започваше да губи търпение от цялата езотерично-лайнна боза. Вася побърза да му обясни, че е важно да разбере връзките, които свързват двете страни. Франция и България. Париж и онзи малък град на Дунава, забравил му името... Градът на Хермафродита!

Но защо Кръв се бави? Какво точно става, по дяволите?

Чичо Вася отново впери очи в кристалната си топка.

Ето, идва отговорът: Париж е градът на Девата! С други думи, на Чудовищната Майка, двойствено същество, чиято цел е да напъха всички обратно там, откъдето са се пръкнали. Нотър Дам е всъщност една гигантска матрица! Верующите инсценират всеки ден инцестно пенетриране в светата обител. Наистина не било за вярване, че съществуват вулви с размерите на катедрали, но катедрали, изобразяващи вулви, били далеч по-често срещано явление. Всъщност това било посланието на средновековните майстори масони. За да се изтръгнат хората от омагьосания кръг на вулвопоклонничеството, те трябвало да разрешат парадокса на Жестоката Майка. Решението на парадокса било също парадоксално и се криело в хермафродитното дете на хермафродитката. На всепоглъщаща двойственост трябвало да се противопостави всепроникваща такава. Но ключът от загадката не можел да бъде открит в града на Ключалката, а в града на Свети Йоан. Възраждащият се за нов живот от пепелта си. Царят на мрака, вещаещ светлина. Той беше старият нов Месия.

Проблемът си оставал винаги във връзките между нещата, а не в самите неща, обясни професорът по свръхестествени явления. Опасността от нещата идваше от невъзможността на хората да ги свържат и да извлекат поука. Кантор бе бойна машина, която е извънредно ефикасна при определени обстоятелства, но тук се искаше тънък усет. Вампирът рискуваше да провали всичко и да компрометира възцаряването на Новия Месия. Световният концлагер, Фермата за евреи, Храмът на лайното! Провалът заплашваше сигурността на самия Раков!

Бившият генерал изруга. Какво трябваше да се направи, попита той. Чичо Вася сви рамене. Жребият бил хвърлен. Вече нищо не можело да се направи. Кантор бил в действие. Ако се провали при първия ход, трябва моментално да бъде елиминиран. Преди да е станало късно. Противниците му са едно неуравновесено момче и един стар евреин. Но зад тях стоят духове на мъртъвци. Могъщи мъртъвци!

ИЗКУПИТЕЛНА ЖЕРТВА

Планът на Кастрака беше прост, но криеше опасности. Циганите искаха 1000 лева, за да прехвърлят Кач през Дунава и да го натоварят на ТИР, който да го закара до Будапеща. Оттам нататък той ще си чупи сам главата. Цената за тази услуга не беше висока, но Кастрака нямаше тези пари. Открадна от портмонето на Мара 300 лева и капарира сделката. После спазари с двамата смугли братя да получат една трета от парите си в натура. Обеща им нещо „крехко“ за разтуха, без нищо конкретно на ум. Последната третина от сумата двамата прехвъргачи щяха да вземат от Кач, след като го стоварят на румънския бряг. Циганите се съгласиха.

Ето как щяха да се развият нещата. Докато Кастрака и Давид отвличат вниманието на Кантор, Кач ще се измъкне от лудницата и прекоси реката в лодката на циганите. Изглежда просто като играчка. Но за проклетия, ромите поискаха веднага обещаното в натура и това затрудни Кастрака. Той им предложи една от „колежките“ на Аврора, за която знаеше, че е способна да изклати цяла рота, но циганите се заинатиха. Заплашиха го, че ако им пробутва разни стари чанти, ще анулират сделката и ще му конфискуват капарото. Настояха за нещо свежо. Притиснат, Кастрака изведнъж измисли как хем да ги задоволи, хем да спести триста лева, с които без друго не разполагаше. От седмица полицията беше на бойна нога и това също усложняваше бягството. Кръв беше впрегнал репресивната машина за постигане на целта си. Из града шареха полицейски патрули, бързоходни катери кръстосваха реката.

Същата привечер Кастрака пресрещна Давид в глуха уличка до училището. Предложи му „трева“ и пъкна запалена цигара в устата му.

— Ще го направим тази нощ — обяви той. — Но никакво плямпане!

Давид се закашля от дима. Кастрака изтръгна джойнта от ръцете му и се огледа.

— Дяволородица иска женска кръв — продължи той шепнешком.
— Не забравяй, че се закле!

Давид си въобразяваше, че Кастрака ще го заведе при някоя от разголените приятелки на Петолевката, но нещо в гласа му го накара да настръхне.

— Извикай онази малка рижа пикла — засушна Кастрака на ухото му.

Мария? Давид опита да възрази. Кастрака му нареди да побърза. Стигало да завърти една шайба на Кантор за трупа, който гниел в мазата им. Той го увери, че ще използват малката като примамка на потльста плячка, нямало от какво да се бои.

Докато вървеше към училището, Давид се уплаши, че се забърква в ужасна каша. Представи си как Мария пищи, докато Кастрака разкъсва малките ѝ розови гащички. А той самият зяпа като пън отстрани, неспособен да реагира. Почувства ужаса на момичето, сякаш самия него бяха надупили.

От вътрешността на училището отекна звънец. Кастрака запрати фаса на земята. Давид застана срещу главния вход на сградата, през който учениците вече напускаха. Мария беше толкова смахната, че като нищо щеше да се съгласи да ги последва само за да се изфука после пред приятелките си. Драскаше се за адски печена, обаче щом Давид опиташе да ѝ свали гащичките, започваше да пищи. Пикла! Той реши, че няма да е зле да я стресне наистина. Изгаряше от любопитство да я види как ще реагира, когато Кастрака я сграбчи в лапите си. Ако играта загубее, винаги може да я отърве.

Той я пресрещна в улицата и небрежно ѝ предложи да направят един тур по кея. Кастрака ги приближи. Мария се заоправдава с домашни, но той я нарече „зубрачка“ и тя се съгласи. Тримата поеха към кея. Давид се досещаше какви мисли се въртят в главата на Кастрака, но не виждаше начин да препятства събитията. А може би просто искаше да види какво ще се случи.

Избраха обичайния път покрай складовете. Откъм Дунава пълзеше мъгла, която се кълцаше по обтегнатите стоманени въжета на шлеповете. Здрачаваше се. От чуждестранните кораби долиташе музика. Двигателите им бумтяха. Каютите светеха. По бордовете сновяха жени и подноси с бутилки. Един моряк изхвърли кофа с портокалови кори във водата. Чайки се разлетяха с дрезгави крясъци.

От ресторанта на речната гара изскочиха пияни моряци и се облекчиха шумно върху релсите на железопътната линия.

Кастрака шушнеше на ухото на Мария, която се кикотеше. Ако знаеше какво я чака, едва ли щеше да ѝ е до смях, помисли си ревниво Давид. Сигурно си въобразява, че той ще я защити като рицар дамата си. По принцип трябваше да минат през трупа му, за да ѝ свалят розовите гащички. Обаче Давид се закле на Дяволската Богородица да стане мъж, за да отмъсти за родителите си, и Кастрака го държеше в ръцете си. Той се почувства раздвоен, направо не знаеше как да постъпи, ако ножът опре о кокала.

Тримата стигнаха до аркадите на кръчмата „Касапска среща“, наречена така по името на онзи вертеп от „Парижките потайности“. Дежурни пияндета, моряци и местни утайки вече смучеха вълн по масите. Някои пиеха на крак до перилата, които разделяха маркизата от железопътната линия. Понякога товарните влакове спираха, машинистите слизаха и обръщаха по една. Друг път влаковите композиции профучаваха с трясък и тогава направилите глава крещяха като отвързани. Под масата до кенефа един пиян лежеше върху голите, оплискани с вино плочи. Прескачаха го и в двете посоки, но никой не си правеше труда да го вдигне от земята.

Когато двете момчета и момичето се изравниха с пробитите обуца на пияндето, от кръчмата изскочи майката на Кастрака, хванала някакъв мъж под ръка. Бяха вързали кърките и едва не ги връхлетяха.

— Краси, къде бе, мама? — възкликна непринудено Мара Петолевката.

Тя беше сексапилна мадама с месести гърди и изпъкнал задник. Беше облякла нова рокля и по гримираното ѝ лице личеше, че основната ѝ грижа за момента е как да ѝ остане вътре цяла нощ. Умираще за такъв разкош!

Кастрака ѝ изсъска да разкара този педал. Той говореше през зъби и изглеждаше страшно пребледнял.

— Ама че си грубиян — учуди се курвата. — Ми че това е Пешо, мой съученик!

— Разкарай тоя педал оттука, преди да съм му набил тупаник в черепа! — повтори Кастрака.

Кавалерът се развика, че не бил свикнал да му държат такъв език. От околните маси се надигна кикот. Пияни моряци ги

наобиколиха. Отнякъде се появиха двама румънски цигани, които мъкнеха бутилка ракия и набримчен до дупка касетофон. Двамата си приличаха като близнаци и носеха еднакви зелени футболни потници с цифри. Те намигнаха на Кастрака, започнаха да се бутат и да създават бъркотия. Имаха дебели вратове, изпъкнали бицепси и малки уши върху ъгловатите си, покрити с черна четина глави.

— Краси, искам да се извиниш — викаше Мара Петолевката.

Внезапно Кастрака я дръпна назад и ритна ухажора ѝ в слабините. Онзи се присви. Мургавите близнаци се нахвърлиха отгоре му и го повалиха с юмруци на земята. Пияниците ги окуражаваха. Проститутката пицеше като заклана.

В мрака се чу вой на полицейска сирена. Хулиганите зарязаха жертвата си и побягнаха. Давид и Мария ги последваха, замаяни от насието. „Дръжте ги, тяхната мама!“, крещяха подире им. Момчето и момичето тичаха, без да се обръщат, между складовете към пристанището. Зад гърба им полицейски свирки цепеха нощната тишина. Те излязоха на пустия кей и се огледаха.

Кастрака изскочи от мрака и ги повлече към „Поборник“. Той издърпа и двамата нагоре по гредата, която съединяваше кея с кърмата на парахода. Давид направи последен опит да вразуми Мария, но тя не реагира. Кастрака им изръмжа да побързат.

Те прехвърлиха леерите и се скриха зад кърмата. Двамата смугли братя ги чакаха в сянката. Долу по кея отекнаха полицейски свирки. Кастрака зашушна, че сега ще се повеселят напук на ченгетата и намигна на циганите. Ромите гледаха Мария по начин, от който кожата на Давид настръхна. Намираха се в капан, от който не виждаше как ще се измъкнат.

Единият от двамата братя попита с дрезгавия си глас на колко години е момичето. Тя ги излъга, че е на петнайсет. Кастрака заяви, че малката е супер печена и им направи знак да го последват. Петимата се отправиха към носа. Ромите се държаха като орангутани, пръхтяха, ръгаха се в ребрата и се кискаха сподавено.

И тогава Мария пожела да види къде е извършено убийството. Кастрака възрази, но по-едрият близнак също прояви любопитство. Другият настоя, че искали да видят цицестото човече с пишка, дете изпълнявало желанието като златната рибка. Двамата се изкикотиха и занадигаха бутилката с ракия. Кастрака се съгласи да им покаже

мястото. Спуснаха се един по един по трапа в тъмната вътрешност на кораба. Ромите изтласкаха Давид и обградиха Мария. Тя изписка да не я опипват, гласът ѝ прозвуча удивително отчетливо в тапицирания мрак.

Атмосферата на парахода ги обгърна и проникна в тях. Те крачеха един след друг по коридора. Кастрака вървеше начело. Те преминаха покрай мястото, където преди време Мъртвешката маска беше преследвала двете момчета. Кастрака отвори вратата в дъното на коридора. Влязоха.

Помещението представляваше нощен бар. През процепите на завесите нахлуваше мигащата светлина на фара на пристанището. До стената стърчаха големи кожени кресла с малки масички. Табуретките приличаха на клекнали да пикаят дебели деца. Хромираната ламарина на бар плот сияеше в полумрака като бронирания нос на кръстосвач.

Изведнъж братята се разкрещяха като побъркани, започнаха да свирят пронизително с уста и да се шляпат по врата. Сякаш подводната тишина в утробата на запустелия кораб не им понасяше и те се мъчеха да я нарушат. Кастрака им изръмжа, че на кораба не се свири с уста.

— Я млъквай! — озъби се по-темерутестият от братята.

За миг се възцари предишната мъртва тишина. Давид стоеше в мрака като упоен от миризмата на лакирано дърво, на прашна кожа и окислена бронзова дограма. До рамото си чувстваше учестеното плитко дишане на Мария.

Кастракът им каза, че в това помещение се разиграла драмата, и гласът му отекна нереално. Той запали свещ, която някой беше залепил върху хромираната обшивка на бар плота. Пламъкът освети помещението. Изглеждаше като претърпяло морска буря. Хаосът от мебели излъчваше страшна притегателна сила.

Ромите се разположиха в креслата, запалиха цигари и задърпаха лакомо от ракията. Касетофонът отново загърмя първобитната си чалга. Кастрака продължи разказа за убийството. Но ромите се развикаха, че тази история не ги интересува. Искаха да знаят как функционира човечето с цици и златна пишка. Защото ако толкова значи, нямало проблем да се комплектуват още тука. И единият започна да си разкопчава дюкяна. Кастрака ги предупреди да не дрънкат простотии и за да отклони темата, започна да обяснява как пияницата нападнал безпричинно брат му.

— Аз пък мислех, че са се били за майката на Давид — подхвърли разочаровано Мария.

И тя изчурулика, че Тереза била в дъното на тази интрига със статуетките. Защото този, който се любел с такава хубавица, получавал власт над Андрогина. Затова всеки искал да я има. Мангалите зяпнаха. Давид онемя откъде ѝ хрумват подобни щуротии. Мария го изгледа втренчено, дръпна бутилката от ръцете на ромите и я надигна предизвикателно.

— Аз мога да ви кажа как е станало — продължи подмолно малката сплетница. — Тереза седяла на бара и флиртувала с мъжете. Един пиан я хванал за циците и тогава Родолфо, за да я защити, го наръгал с ножа. Нарязал го на парчета и го изял.

— Работи ѝ фантазията на малката! — изцепи се по-темерутестият близък и я шляпна по задника.

Другият подхвърли, че тая Тереза сигурно е била голяма свирка. Давид му изкрещя да млъква, но онзи извади автоматичен нож и го размаха под носа му. Кастрака се намеси. Мангалът сгъна ножа и се обърна с ръмжене. Мария надигна пак бутилката. Тогава темерутът предложи бас, че има по-големи цици от тази малка пикла. Той съблече зелената си фланелка и изду гърди. Черните кръгове със зърната настръхнаха, досущ като женски. Мария погали гладката кожа, под която мускулите шаваха като змии. Давид изтръпна: по някакъв примитивен начин ромите предизвикваха Андрогина. Той почувства, че ще се случи нещо ужасно.

И тогава Кастрака измъкна отнякъде една статуетка. В първия миг Давид чак не повярва на очите си. Блестящият идол ги очарова. Сякаш за част от секундата неподозирана енергия се развихри в полутъмното помещение. Мангалите се разкрещяха като луди и скочиха да сграбчат статуетката. Кастрака им извика да се разкарат, но единият от братята я докопа и тя се пръсна в ръцете му. Давид изпита ужас, примесен с облекчение. Беше пострадало отново едно от гипсовите копия, но самото разчленяване на Андрогина го накара да изпита болка. Кастрака хвърли остатъка от отломките на земята. Двамата цигани смачкаха гипсовите остатъци от статуетката на пода. Но злото беше вече сторено.

По-симпатичният брат покани момичето да танцуват и наду до дупка касетофона. Той я обви сладно в прегръдките си и двамата

заиграха рокоподобна ламбада. Давид си помисли, че близнакът танцува обиграно.

Всичко се разви невероятно бързо. Партньорът на Мария я дръпна на канапето. Другият брат скочи, за да му помага. Вместо да се съпротивлява, момичето използва тласъка, прескочи облегалката на канапето и хукна като планинска коза между масите към вратата.

Преди Давид да успее да реагира, Кастрака я пресрещна и я замляска по устата. Тя се разплака. Двамата братя я събориха на земята. Кастрака късаше дрехите на момичето, а близнаците я държаха за краката. Давид се нахвърли отгоре им, но получи юмрук в зъбите и падна на земята. Главата му издрънча в дюшемето. Докато се изправяше отново, видя как тримата раздърпваха момичето като парцалена кукла.

Той запокити една табуретка отгоре им и побягна към вратата. Изреваха му да спре. Някой се втурна подире му. Момчето блъсна свещта и потъна в мрака, но пламъкът близна завесите, които пламнаха като факли. В коридора нечий обуца изтрополиха зад гърба му.

Изскочи на палубата и се хвърли в Дунава. Заплува бързо към входа на лимана, полузадушен от страх и от студената баня. Обратното течение го подхвана и го изхвърли към фарватера. Вече не можеха да го забележат от кораба. Той чуваше виковете им да отлитат в нощта. Водата миришеше на масло и на тиня. Върху тъмния корпус на парахода се мярнаха пламъци. Люковете на бара просветваха зловецко и Давид разбра, че пожарът се разпространява на борда. Течението го носеше надолу към плажовете. Той почувства облекчение. Плачеше му се от яд и унижение.

ЖЕНСКИТЕ ДРЕХИ НА ГЕРОЯ

Когато се прибра на тавана, от дрехите му още се стичаше вода. Тракаше зъби и зъзнеше като болен от малария. Главата му кънтеше от угризения, а топките му бяха кристализирали от студа.

Той запали електрическата печка и червената светлина на реотана обля свърталището му. Извади бутилка водка изпод кревата и я надигна. Чувстваше се малък, нищожен глупак. Изобщо не трябваше да се бърка. Или да се държи като мъж докрай. Наля си водка в алуминиево канче и я изпи на един дъх. Свлече се на пода до печката и запали цигара от реотана. Дрехите му изпусаха пара. Наля си още водка и я пресуши като сироп за кашлица. Алкохолът го загрея и отпусна. Сега всичко му се стори лоша шега. Обхвана го странна възбуда.

Отново видя сцената с изнасилването в търбуха на кораба. Разтворените бедра на Мария. Писъците ѝ за помощ. Беше се държал като негодник. Истински подъл глупак. Трябваше да очисти и тримата, да ги изтрие от лицето на земята. По дяволите, защо не се върне, за да го направи още сега?

Електрическата печка грееше като пощръкляла. Давид свали мокрите си дрехи и ги струпа на купчина. Главата му пламтеше. Съблече се съвсем гол и започна да се суши. Реши да потърси вехти дрехи в някой от старите куфари из тавана. Довлече един кожен, обкован с месингови шини куфар до печката и го огледа. Той беше заключен с малки оксидирани катинари. Червени восъчни печати удостоверяваха непокътнатото съдържание. Момчето съобрази, че куфарът е принадлежал на чичо му, офицера. След тайнствената му смърт в Германия властите бяха изпратили вещите му на Гергана Михайлова, която до ден-днешен не го бе отворила.

Давид строши катинарите с отвертка, но капакът на куфара заяде и той го задърпа, за да го отвори. По кожата му изби пот. Печката грееше като ненормална, през процепите на покрива нахлуваше леден вятър. При всяко движение валма прах лепнеха като черна пудра по

тялото му. Той успя да вдигне капака и застина. Полупрозрачна, пърхаща тъкан се надигна отвътре като жива, ухание на парфюм го удари в носа. Той сграбчи черните дантели и скочи на крака.

Умопомрачителна бална рокля се разгърна пред очите му. Под роклята дамското бельо с дантели му подежда възбуждащо. Забеляза алени женски коси и ги нахлупи на главата си. Две дебели рижи плитки с червени панделки увиснаха на гърдите му. Уханието на жена се засили и проникна в кожата му. Давид си представи собственицата на тези вълшебни аксесоари. Тя имаше зелени очи и червени устни. Пишката му стърчеше и той я сграбчи в ръка. Пред очите си виждаше златното лице на Харпо Маркс, който хлипаше с гласа на Мария.

Изведнъж желанието да се преоблече като жена го обзе целия. Ледени повеи на вятър го пронизваха в горещината. Черният триъгълник на бикините едва прикри надървения му член. Закопча сутиен и се гмурна в роклята като във въртоп от коприна. Лепнеше му като специално ушита и това го възбуди още повече. Мрежестите чорапи закопча с жартиери на бедрата. Обувките с остри токове се оказаха изпитание и той пристъпи върху тях предпазливо. Не изпитваше никакъв срам от този потаен маскарад. Напротив, чувстваше се изпълнен със сила.

Завъртя се пред голямото пукнато огледало. Малката рижа мръсница отсреща му се изкикоти. И тогава, кой знае защо, той се помоли на Ребис да му даде сили. Златната статуетка виреше към небето десен показалец, а патешката усмивка на Харпо Маркс сякаш казваше: виж каква голяма патка стискам в лявата!

Момчето задигна поли и онанира спонтанно пред огледалото. Червенокосата отсреща хлипаше като ненормална и се мастурбираше между напрегнатите бедра. Бяла течност изригна по прашното огледало, удоволствие подкоси краката му. През избистрения му мозък мина мисълта, че е докоснал страшна тайна. Тайна, която ще му помогне да се справи с враговете си.

ДУХЪТ НА БАЩАТА

На другия ден Давид се събуди като новороден. Нови, юначни помисли препускаха в главата му. Не изпитваше угризения. Заличи следите от снощния канкан, напъха обратно дамските аксесоари в куфара. Рижата перука закачи върху чучелото полицай, което някога бе съсякъл. След това слезе в кухнята да хапне.

Дъртата го посрещна смръщена като мумия. Готвеше на котлона и го изгледа криво. Давид откри в хладилника стар шпек, който не го вдъхнови. Той взе салама, грабна един нож и се настани на масата. Започна да реже салама и да запраща парчетата в устата си. Дъртата заряза тенджерата на огъня и го огледа критично. Той видя отново разтворените бедра на Мария. Виковете ѝ. Смеха на Кастрака. Огледалото. Капещата сперма.

— Пак си се бил — каза Дъртата.

След снощния сблъсък ризата му висеше на дрипи. Той сви рамене. Старата настоя, че ако си го търси, ще го очистят. Животът му не струвал пукната пара. Момчето ѝ се подигра, че прекалено я е грижа за скапаната ѝ кожа. Но старата възрази, че смъртта е единственото ѝ избавление. Тя избърса сълзите си.

— Ти си сирак — рече тя. — Зверовете, които убиха майка ти и баща ти, няма да се спрат пред нищо. — И тя добави, че е глупаво да се дърлят помежду си, вместо да се подкрепят взаимно.

И тогава, в знак на помирение, старата жена му предложи да отидат на гости у Перлата. Доктор Хама имал да му говори. Искал да му покаже сабите си. Давид се съгласи. Ако някой можеше да му помогне, това бе старият психиатър. Отлична идея! Освен това Перлата готвеше божествено. Не беше ял готвено от изчезването на майка си. Рицарската стая! Може би там ще да открие меч, с който да срази враговете си.

Къщата на Хамамови беше мрачно чудовище с вечно пуснати кепенци. По стените пълзеше дива лоза. През зимата добиваше враждебен вид на крепост върху стръмния бряг на Дунава. До входа

стърчеше черната мустаката статуя на войводата — поборник и дядо на доктора. През пролетта стените на къщата ставаха зелени от бръшляна. Есента ги караше да пламтят като приказен замък в отблясъците на залеза.

През две къщи живееше Мария. Докато вървяха с Дъртата към кея, Давид се мъчеше да я забрави. Каза си, че Перлата е най-дебелата жена, която познава. Готвеше фантастични манджи и прекарваше времето си около тенджери, които изпускаха вълшебна пара. Медни тигани висяха по стените на сводестото помещение на кухнята. С тях се конкурираха огромни калайдисани тави, почернели котли и приказно изрисувани чайници. Перлата се разпореждаше като истински генерал в тази обител, където достъп имаха само Давид и бившият корабен готвач Илия. Перлата приличаше на тлъста вещица, която се готви да ти разкаже страшна приказка.

Давид вървеше към кея с баба си и си мислеше за Мария. Дали беше заминала с циганите през реката... Или беше загинала в пламтящия кораб и бяха хвърлили овъгления ѝ труп в реката. Тополите по кея се бяха разгонили и кичеха главите на минувачите с цветя от пухкави сперматозоиди. В училище учеха за оплождането между цветята и за кросинг-оувъра. Излизаше, че дори цветята хермафродити предпочитат да си разменят прашеца по вятъра, вместо да се самооплождат всяко тихо в своята леха.

Перлата ги прие в овалния си салон и веднага засмука Гергана Михайлова във въртопа на приказките си. Момчето се плъзна покрай двете възрастни жени, които говореха за инфлацията, за безобразните цени и за управниците, които заслужават да бъдат линчувани. Измъкна се през вратата на салона и потъна в коридора. Коридорът приличаше на истински античен проход. Стори му се безкраен, но стаята с мечовете поначало беше свързана с мрак и с нещо потайно, което всяваше страх. Когато стисна бравата на кабинета на психиатъра, месингът му се стори леден.

Открехна вратата. В дъното на тъмната стая светеше настолна лампа.

— Какво правиш тук? — попита психиатърът.

Той насочи абажура на работната си лампа в лицето на новодошлия. Давид предпази очи с ръка. Мъжът пушеше цигара зад бюрото.

Онзи повтори още веднъж въпроса си. Давид се приготви да го излъже, но призна, че търси стаята с мечовете.

— Рицарската стая — уточни доктор Хама. — Ти рицар ли си?

— Още не съм посветен.

— Нямах кон, така ли?

Но Давид беше здраво подкован.

— Рицарската конница — уточни той — показа безсилието си в битката при Одрин, а при Грюнвалд поляците ги насраха. Истинските мъже се сражават пеши, а не на коне.

— Мислех, че си рицар на храма.

— Македонски хоплит! — отвърна гордо момчето — Търся един меч.

Мъжът кимна и спусна светлинния сноп обратно към масата. Сянката отрязва лицето му наполовина и в светлата ивица изпъкнаха тънките му устни с цигарата, която виеше дим в мрака.

— Ще ми покажеш ли рицарската стая?

— Тя е притежание на ордена — обяви загадъчно докторът. — Трябва първо да положиш клетва.

— На кой орден? Аз вече се заклев!

— Така ли?

— На Дяволската Богородица! Този безобразен идол приличаше повече на оплешивяла Медуза.

Доктор Хама присви очи.

— И как се закле? — любопитства той.

— Казахме едни думи. Кастрака твърдеше, че ако искам да стана рицар, трябва да се закълна пред чудовището. Но това била само първата крачка.

— После?

— Обеща да ми обясни какво да правя. Страхувам се само да не е пак някоя гадост.

Психиатърът повдигна въпросително вежди.

— Значи се заклетте на Чудовищната майка да станете истински мъже?

Парадоксът накара доктор Хама да настръхне. Давид беше на прага да му признае, че го е направил, за да отмъсти за родителите си.

— Баща ми — рече той — е скрил един меч за мен. Трябва да го открия.

— Това променя всичко — отсеке доктор Хама. — Сядай!

Той му посочи стол и когато момчето се настани, попита го защо според него баща му е скрил този меч. Въпросът се стори толкова тъп на Давид, че го смути. Родителите му бяха подло убити, негов дълг бе да отмъсти за тях.

— Но защо е трябвало да крият меча? — настоя психиатърът.

Момчето сви рамене. Струваше му се очевидно, че мечът е скрит, за да не попадне в ръцете на злосторници.

Тогава психиатърът го попита дали ако сега Иван Наумов се появи отнякъде, той ще съумее да отговори на сина си. Давид почувства, че очите му се насълзават. Кимна утвърдително.

— Искаш ли да направим една магия? — попита тихо Панайот Хамамов.

Давид го гледаше с широко отворени очи.

— Представи си — брътвеше едва чуто психиатърът, — че баща ти е влязъл, без да го забележим, в стаята и седи върху онзи празен стол там в ъгъла. Виждаш ли го в тъмното?

Момчето кимна със затаен дъх.

— Попитай го сега... — доктор Хама говореше шепнешком.

В стаята се възцари мъртва тишина. На момчето наистина му се стори, че различава човешка фигура там в ъгъла.

— Татко — започна то с развълнуван глас, — татко, моля те — повтори, като се мъчеше да сдържа сълзите си — татко, дай ми меч, за да отмъстя. Каза ми да се държа мъжки, но не знам как да се боря с тези чудовища. Като мъртъв съм! Дай ми меча си, за да ги убия! Помогни ми, татко, помогни ми!

Последните думи прозвучаха като вопъл, момчето внезапно млъкна. Обърна се в очакване към доктор Хама.

— Върви сега — каза меко психиатърът — и седни на стола в ъгъла. Ще си отговориш сам на зададените въпроси, все едно че ти си баща ти!

Момчето се подчини. Движеше се като сомнамбул, обзето от няма възбуда. Седна на стола в ъгъла и остана неподвижен. После устата му проговори сама.

— Давид — каза то, имитирайки басовия глас на баща си, — не знаех, че ще се случи така, момчето ми. Ти нямаш нужда от меч, за да

им отмъстиш. Мечът е в теб! Ти си меч! Просто го направи — баща му замълча неочаквано.

— Какво? — извика момчето. — Какво да направя?

Психиатърът побърза да му обясни, че ако иска да зададе нов въпрос на баща си, ще трябва да се върне обратно на мястото си.

— Стига за днес — обяви той. — Утре!

Давид го помоли да зададе последен въпрос, но психиатърът отказа. Попита го дали според него всички момчета се нуждаят от мечове, за да докажат мъжеството си. Момчето не отговори.

— Утре ще видиш мечовете — обеща доктор Хама. — Ако избереш някой — твой е!

Давид се сбогува. В салона двете старици още мереха сили в домашна реторика, затова не му обърнаха внимание и той напусна къщата.

* * *

Най-смазващ в изчезването на родителите му бе фактът, че ги няма. Абстрактно те бяха още живи. Ако ги бяха застреляли пред очите му, ако ги бяха мъчили с нажежени жезла и бяха издъхнали в ръцете му, той щеше да получи необходимия емоционален заряд. Необходимата ненавист. Необходимата жизнена енергия, за да продължи да съществува. Като всяко романтично хлапе, Давид си беше представял как в едно от многобройните приключения, които щяха да преживеят заедно, родителите му загиват при трагични обстоятелства. Той си представяше как баща му лежи прострелян в гърдите и го заклева да отмъсти на убийците, а той държи главата му на коленете си, плаче и му обещава, че няма да прости на тези кучета. Беше си фантазирал най-разнообразни варианти за трагичната им кончина. Беше обмислял как да избегне подобна развръзка и беше плакал. Ето че най-лошото го сполетя. Но то не носеше емоционален заряд. Защото беше неясно. Не носеше мотивиращо облекчение, а само фрустрираща несигурност. Момчето се опитваше да тъгува, да плаче, да страда за любимите си. За свой ужас, не успяваше да пророни една сълза. Сякаш бе пролял всичките си сълзи предварително, докато си представяше

романтични щуротии за евентуални драми, и сега, когато те наистина бяха загинали, той безвъзвратно беше изстинал.

* * *

В кабинета си доктор Хама изпитваше противоречиви чувства. Дали хлапакът знае за силата на Ребис? Дали не му разигра нарочно тази комедия с мечовете или археологът Иван Наумов бе посветил сина си в тайната на божеството, преди да скочи в небитието? Предвид на това как го бе възпитал, можеше да се очаква всичко. Абсолютно всичко!

Това момче го поставя пред дилема. Но за да развърже житейския възел на този малък герой, беше му нужен меч, а той не разполагаше с такъв инструмент. Значи трябва да се търсят други, нестандартни средства. И все пак страшно го изкушава да опита с меча...

МАГЪОСНИКЪТ И ВЕЩИЦАТА

Когато на другия ден доктор Хама извика Зина на съвещание, той все още търсеше решение на проблема „Давид“.

— Полковник Кръв ще ни удари всеки момент, Папа — започна без преамбюл психоложката.

И тя му разказа какъв ужас изпитвал майор Кочев от задкулисният си колега. Кръв пиел кръвта на жертвите си. Подлагал ги на средновековни мъчения. До такава степен откачал при вида на пролятата кръв, че се превръщал в истинско чудовище.

— Червеният цвят! — извика доктор Хама. — Това говори ли ти нещо?

Тя го определи като отключващ фактор, но не виждаше как да го използват. Доктор Хама се усмихна. Кръвта беше слабото място на този камикадзе. Кръвопролитие то беше негов занаят, а си забраняваше основното средство за наслада. Двойственост, типична за обречен рицар. Този вид психопати градяха парадоксални, населени с дракони светове. Бившият суперзакоспириран агент на тайните служби се бе метаморфозирал в поръчков убиец на новата мафия. Бяха го натоварили да открие изчезналата статуетка, която Кач беше потулил дявол знае къде. Доктор Хама знаеше, че статуетката е ключ към сложна дилема. Двуполовият архетип осигуряваше пълна проекция, а това означаваше неограничена власт над хората. Затова бяха очистили двамата съпрузи Наумови.

— Този главорез търси реликва, с която гангстерите не са успели да се сдобият. Някой е подменил статуетката.

Това може да е само Кач! Зина се закани, че този лъжлив кентавър ще ѝ плати с пискюлите си. Доктор Хама ѝ нареди да засили охраната в лудницата, в случай че негодникът се опита да избяга. Тя го увери, че пиле няма да прехвъркне, а Родолфо ще си получи заслуженото.

— Освен ако не ни предостави Хермафродит — предположи доктор Хама.

Зина го попита как е минал сеансът с малкия Наумов, но вместо да ѝ отговори, шефът ѝ се поинтересува дали познава родителите му. Тя кимна. Били секси. Жалко за двамата. Не би им отказала. Тя изпъчи гърди.

— Тереза беше извънредно привлекателна жена — промърмори психиатърът, — но археологът беше луд за връзване. И двамата плачеха за инжекции. Прекалено ексцентрични, сприхави, непоносими. Параноя плюс психопатия!

— Характериални, да — съгласи се Зумпалова. — Съжалявам, но аз бих ги лекувала по друг начин.

Тя се усмихна лукаво.

— Смяташ ли, че са могли да осъществят химическа сватба? — попита доктор Хама.

Тя го стрелна с очи. Алхимичният термин химическа сватба означаваше сливането на противоположностите в изработването на творбата Опус. Женският и мъжкият принцип се копулираха духовно и физически, за да създадат божествено дете. Някои смятаха, че именно това е философският камък. Ребис или Граалът... С други думи, това бяха различни имена на една и съща духовна техника. Техника за постигане на лично съвършенство чрез експлоатация на всичко, което отричаш в себе си. Затова трябва да се спазват предписанията на Кралското изкуство. Ако двамата съпрузи са осъществили свещена връзка, детето им сигурно бе психопомп, дори нещо повече...

— Дали детето им е плод на алхимична сватба? — психоложката подбираше думите си. — Не знам дали изобщо някой е способен на такова нещо. Какво те кара да мислиш, че са били посветени?

— Откриването на статуетката. Иван Наумов се свързал във Виена с фондация, която принадлежи на едно от големите тайни общества. Мислех, че го познаваш по-добре. Нали беше женена за брат му Дани.

Това беше клопка. Доктор Хама знаеше от нейните собствени изповеди за тази краткотрайна сватба и отвратителните експерименти, които лабилната психоложка бе направила с бившия си мъж. Той я попита дали случайно не е прилагала онези антични сеанси на двамата братя. Не му се вярвало да е пропуснала да съблазни по-младия. Лицето на Зина посивя. Тя тръсна глава, сякаш да се освободи от някакъв транс. Отвърна му глухо, че никога не е имала полов контакт с

мъжа си. С брат му още по-малко. Той я привличал, но бил прекалено надут, прекалено принципен, прекалено влюбен в по-големия си брат. Дани я държал като кучка на верига. Истински изверг. Абсолютно куку на тема мъжество, но пълна нула в кревата.

— И ти му приложи онзи античен номер с бинтоването през първата брачна нощ?

Тя му обясни как бившият ѝ мъж изобщо не успял да я пенетрира по време на брачната им връзка. Доктор Хама се поинтересува за подробности, които беше позабравил.

— Сервирах му тази програма всяка нощ — каза тя — и той не успя да консумира брака. Превъртя. Молеше ме като Дева Мария, вместо с шутове да ми отвори краката.

— Откъде да знае, че Девата е само привидно ампутирана от тъмната си същност.

И двамата знаеха, че „Светата“ Дева се нарича дева, не защото е девственица, а защото беше зодия Дева. Девата беше двойствена зодия с тъмна и светла страна. Също както и Жестоката майка. В древността хората почитали по равно Хера и Хеката, тези две версии на доброто и злото. Но християните бяха хитро унищожили тъмната страна в името на доброто, а всъщност, за да не могат противниците им да я използват срещу тях. Но за съвременните психолози беше ясно, че всеки път, когато някой от страх потиска желанието си да се помоли на тъмната страна, той само я прави още по-силна и по-привлекателна. Обратно, колкото повече се настоява неискрено върху куклата до съвършенство доброта на Девата, толкова тя се изпразва от съдържание и става ненавистна на хората. И сега, след 2000 години безогледна експлоатация, тя се бе превърнала в един кук лъскав символ, докато черната ѝ половина беше набрала огромна сила. Този, който успее да проникне в нея, щеше да използва натрупана негативна енергия на божеството.

— Започна да се празни като заек — продължи разказа си Зина. — Трех му живота, че не си върши работата в леглото, а нощем ходех с войниците в гората. Шибах ме по ред на номерата, докато луната гледаше през черните клони нашата безсрамна оргия. Китарите. Огънят. Водката в манерките. Младите момчета те яхат като кобила, докато другарите им пушат доволни по цигара. Миризмата на смачкана трева. Щурците. Собственото ти цвилене в нощта. Оргазмът.

Тя вдигна очи към тавана.

— Ужасна си! — възкликна очарован доктор Хама.

— Не забравяй, че станах такава, след като баща ми гаднярът ме изнасили на тринадесет години в походната кухня.

— По същото време полковник Кръв се е подвизавал в съседно на вашето поделение. Интересно как не си го засякла по бойните пътеки.

Зина сви рамене. Тя каза, че Кръв е извънредно опасен. Но той би се превърнал в страшилище, ако успее да вербува момчето. Доктор Хама я попита дали според нея Давид знае за силата на Ребис. Тя отвърна, че Родолфо имал брат, един малолетен престъпник, който манипулира малкия Наумов да вършат безобразия. Невероятни свинщини. Тя, разбира се, не му каза за изчезването на учителя по музика. За нея беше ясно, че ако двете момчета притежават статуетката, те стават извънредно опасни. Особено ако Давид има способности на психопомп. Това обяснява интереса на Кантор към него. Трябва да му попречат да го вербува. Очевидно момчето е звено в разкриването на загадката. Тя се интересува отново как е протекъл сеансът с шефа ѝ. Доктор Хама ѝ каза, че трудно се работи с хлапе, възпитано като герой на Омир.

— Още не съм го сложил на дивана и той вече мисли как да ме обезглави — обясни той през смях.

— Всеки възрастен е Прокруст за едно момче — отбеляза психоложката.

— Но не всеки се смята за убиец на Минотавъра.

И той ѝ разказа, че Давид търси меч, за да срази враговете си. Значи Тезей? По лицето на Зина плъзна усмивка. Доктор Хама си помисли с досада, че при житейски сценарий, наложен от бащата, момчето не успява да направи нужния трансфер. На езика на психоанализата това означава, че пациентът не може да си представи, че лекуващият е способен да замести баща му, а това бе основата на този терапевтичен метод. Оставаше да апелират към неговата женска същност, но това бе рискован ход, тъй като, вместо да отслабят комплекса му, можеха да го засилят. Доктор Хама се боеше, че заместничката му ще инициира отрицателната Анима на момчето, за да го контролира, а от това можеха да произтекат непредвидени

последствия. Но как да избие иначе всички тези диви ахейци от малката му руса главица?

— Аз ще се занимаю с него — каза психоложката и зелените ѝ очи заблестяха.

Доктор Хама я изгледа със смесица от тревога и облекчение. Помоли я да внимава, тъй като Давид е само едно момче. Тя махна с ръка. За нея истинските убийци не порастаха никога. Защо според него хлапакът търсел меч? Доктор Хама обясни, че момчето иска да стане мъж. Ясно като бял ден.

— Но преди това той трябва да бъде посветен! Мечът е онзи фалически символ, завещан от баща му, който ще потвърди мъжеството на юношата. Иначе остава нито мъж, нито жена...

Зумпалова направи пауза, зелените ѝ очи светеха.

— Припомни си мита за Тезей — продължи тя. — Възмъжал, героят отива да се представи на баща си, Егей, цар на Атина. Някакви простаци на агората взели красивия младеж за момиче. За да им покаже, че бъркат, Тезей запокитил една каруца със сечива отгоре им. Значи въпреки извършените подвизи и въпреки че съсякъл педераста Прокруст със собствената му двуостра брадва — лабрис — символ на двуполовост, Тезей все още бил смятан за момиче. Защото не бил посветен. Няма потвърждение от баща си, че е станал мъж. Тази сексуална амбивалентност едва не му коствала живота същата нощ, когато неговата мащеха, магьосницата Медея, се опитала да го отрови с чаша вино. В сублимния момент младият герой извадил меча си, баща му го познал и спасил живота на сина си. Чаша, комбинирана с острие, посланието беше повече от ясно.

Зина запали цигара. Доктор Хама потръпна при вида на очите ѝ. За двамата беше ясно какво означава житейски сценарий, изкован от бащата, в комбинация с вълшебната статуетка, проводник към Архетипа. Но ако малкият е програмиран като герой, те биха могли да използват разрушителните му действия. Разбира се, ако той отключи енергията на Ребис, те всички щяха да си изпатят. Опасността се крие преди всичко в онзи див хулиган, брата на Родолфо. Той трябваше да бъде елиминиран. Първо той, после Кръв.

— Малкият се готви да убива, Папа — заяви уверено психоложката. Сценарият му на герой изисква кръвна разплата. Има само един начин да бъде спряно!

Доктор Хама ѝ отвърна, че знае повече от един, но че инжекциите са най-сигурният! Нямаха време за експерименти. Ако хлапетата черпят енергия от Идола, трябва да им го отнемат, преди да загазят вкупом. Зина напомни, че най-важно е да препятстват Кантор да използва Давид за пъклените си цели. Ако вампирът успее да кръсти с кръв момчето, ще го превърне в негово сляпо оръдие. Нужна бе псевдоинициация, тя знае как да направи това.

Този вид героични чудовища винаги търсят своя женски опонент в живота, за да компенсират липсата на собствената си свещена женственост. Героят доказва мъжеството си, като утвърди своята женска същност в двубой с жена. Той прилага различни хитрости, за да обезглави противницата си, предлага ѝ женитба, става невидим, преоблича се като жена... Защото именно женската му същност, неговата хитра Анима, може да се пребори с врага. В гръцката митология ролята на положителна Анима се играе от Атина Палада. Но в тъмните дипли на пеплоса на богинята се крие отвратителната глава на Медуза, която вкаменява непосветените. За да се справи с отрицателната си Анима, героят трябва да я обезглави в огледалния щит на разума си. Въоръжен с меч на Хермес, невидим под шлема на Хадес. Непосилно упражнение за едно 13-годишно момче.

Психоложката потръпна от удоволствие, че ще използва именно тази малка хитрина. Беше намерила решение на загадката. Ще превърне това хлапе в безпощадно оръжие на успеха си. Тя погледна часовника и обяви, че я чака извънредно много работа.

* * *

Зина тръгна към главния корпус, за да се разпореде да засилят охраната, в случай че Кач реши да бяга. Учудваше я нехайството на директора пред заплашващата ги опасност. Старият сатир не си даваше сметка какво го чака. Тя забеляза трескавото лутане на лудите из двора, които мъкнеха четки, стълби, баки с боя. Боядисваха „Поборник“ жълт, кретените! Тя се ядоса и им изкрещя. Лудите се разбягаха. Нямаше време да се занимава с тях, иначе би им показала.

По много въпроси в управлението на лудницата психоложката имаше разногласия с доктор Хама. Намираще методите му за

изветрели. Неговата донкихотовщина доказваше липсата му на професионализъм. Тази история със „Златното руно“ я нервираше до бога. Приключението като терапевтична метода ѝ звучеше абсурдно.

Тя забеляза двама имбецили да я зяпат и им се озъби заплашително. Те започнаха да се кълчат, да въртят очи и да се плезят. Единият дори си разкопча дюкяна, но тя тръгна към тях и те избягаха.

Доктор Хама схващаше Хермафродит като фикция, като духовен стремеж. Нов Граал, в чието търсене трябва да се впуснат новите рицари на Храма. Но целият този езотеричен онанизъм не струваше пукната пара. Ребис беше реалност, живо същество на два крака. Двуполовият беше метаморфозен принцип за превръщане на хората в охлюви.

Експериментите с душевно болни бяха дали конкретни резултати. Тя знаеше най-добре от всички кой е Хермафродит. Ако го покаже на света, тези кухи мъжкари щяха да си глътнат езиците и всичко друго, ако още го имаха в гащите. Тя ще стане велика. Тя бе дъщеря на Великата майка, а не тези жалки пухльовци!

ДРАКОНЪТ И ЗЛАТНОТО РУНО

Щом Зумпалова си тръгна, Панайот Хамамов опита да се съсредоточи върху проекта „Златно руно“, но мисълта му блуждаеше назад към Архетипа. По принцип Зина беше права. Но посвещаването само по себе си не означаваше моментално свързване с Архетипа като с магия. Доктор Хама знаеше, че за да се консултира един Архетип, е нужен психопомп. Т.е. посредник, който осигурява контакта. В древногръцката митология богът Хермес осъществява това посредничество с боговете. Неслучайно херметизмът и алхимията, които по същество бяха психотехники, обръщаха специално внимание на откриването на този посредник или както се нарича на езика на съвременната психология, на свързването с вътрешен духовен водач. Всяка директна връзка с божествата крие опасност от енергиен срив. Ето защо в древността жреческото съсловие така ревниво бе пазило тайните си. Ако на някой профан му хрумне идиотската идея да черпи енергия направо от архетипа (и то подземен, нелегитимиран архетип), това може да доведе до сериозни поражения в психиката на хората. Точно това бяха използвали световните лумпени и адепти на Хефартемида, защото безумците сами по себе си могат да се окажат психопомп. Това се случваше вероятно и в момента с двете хлапета, тъй като децата също не се нуждаеха от посредник.

Той за миг си представи сеизмичния трус, който ще разклати грижливо строения от него свят. Видя титана вулвоносец да размахва големия си чук с две ръце и да руши красивите статуи и антични фасади. Психиатърът побърза да изтрие ужасната сцена от съзнанието си, да не би да я програмира в реалността, но видението така здраво се бе вкопчило в мозъка му, че той се уплаши не на шега. Кой от всички откачени, които го заобикаляха може да се окаже този разрушителен велзевул? Единствено снабдена с такъв месояден орган беше Зина. Но тя бе жена с три Х хромозома, а тук ставаше дума за Андрогин. Родолфо беше редови сперматозавър. Оставаше Кръв! Само той намирисваше на двуполовост.

Психиатърът прехапа устни. Тази история с Кръв му се струваше смътно позната. Негови хора в полицията го бяха уверили, че този полковник не представлява никого официално. Всичките му действия се крепят на лични връзки и обаждания от чужбина. Когато се опита да разбере кой стои зад него, посъветваха го да не си завира носа там, дето не трябва. Хубаво. Важното е, че Кръв няма да получи легално разрешение да разпита Руди. Той реши да натовари Силвий да проучи въпроса и отново заби глава в бумагите на „Аргонавти 3000“.

От параходството му съобщаваха с официално писмо, че даряват „Поборник“ на психиатричната клиника, като прилагаха съответните документи. От вчера старото корито стоеше закотвено в пристана на „Шейсетте кораба“. Внезапен пожар на борда бе послужил за претекст да го бракуват предварително. Доктор Хама отдавна бе хвърлил око на този митичен съд. Шефовете на параходството му бяха приятели и решиха да спонсорират аргонавтските му пориви. Проектът „Златно руно“ ставаше отново възможен!

Директорът на лудницата събра пръснатите по бюрото географски карти и ги заключи в стенния шкаф. Огледа дали не е забравил нещо и се приготви да излезе, когато по интерфона го повикаха. Дежурният от портала му събщи, че има посещение от полицията. Пак му мъкнат някой буйстващ — помисли с досада директорът. Той дори не попита за какво се отнася и както постъпваше в такива рутинни случаи, заповяда да пуснат полицаия. Той понечи да седне отново, но нещо го сепна. Обади се веднага на дежурния на портала и го попита как изглежда новодошлият. Описанието съвпаднаше. Доктор Хама даде бързи нареждания и затвори интерфона. Миг след това на вратата се почука.

Без покана в кабинета нахлу мъж с лице като самия дявол. Доктор Хама изпита смущение от тази мъртвешка маска, която крачеше към бюрото му. Порази го восъчното лице на новодошлия, този фациес на рафиниран убиец с фанатично впити в него очи. Непознатият опря ръце върху бюрото. Носеше тъмен шлифер и металносива шапка. Той се представи за служител на вътрешно министерство, но директорът на клиниката се запита дали този призрак служи на държавата.

Доктор Хама имаше опит с всякакви убийци: извратени типове, разярени съпрузи, комплексирани младежи и закоравели рецидивисти

попълваха колекцията му. Беше ги класифицирал по собствена система, но индивидът пред него представляваше опасно изключение. Той разпозна урод, който убива за удоволствие, а доктор Хама нямаше опит с такива екзотични екземпляри. Житейският сценарий на този мъж води към неизбежна трагична развръзка. Архетипичната постановка на прокълнат рицар срещу стар магьосник вече функционираше в мозъка му. Психиатърът бе неразривна част от парадоксалната житейска драма на пациента и този неразрешим конфликт обричаше и двамата.

Доктор Хама бе толкова погълнат да го изучава, че пропусна половината от думите, които вампирът изломоти. Завърши с настояването да разпита следствения Качамаков, настани се без покана в едно от креслата и впери студените си очи в психиатъра.

— Това по принцип е възможно — каза доктор Хама, като се усмихна благо, вътрешно доволен от определената диагноза. — Как беше името ви?

Психопатът насреща махна нетърпеливо с ръка. Изглеждаше готов да отиде докрай в налудната си фикция и психиатърът изпита глухо желание да го предизвика. Но преди това трябваше да изкопчи максимална информация за мисията му. Директорът на лудницата не бе забравил своите подозрения към доктор Зумпалова. И сега, докато гледаше този абсолютно превъртял копой, реши, че между двамата има нещо общо... Те се познават! — изсъска един глас в главата му. Изглеждаше очевидно. Но друго бе по-важно: и двамата бяха негови скъпи пациенти! Негови загубени души.

— Разбирам — започна той с дружелюбен тон, — вие нямате разрешително за разпит. Но ще го уредим, стига да ми обясните за какво се касае.

— Преднамерено убийство — агентът произнесе тихо.

Той се обърна, сякаш почувства чуждо присъствие зад гърба си и впери немигащи очи в бюстовете на седемте основни Архетипа, строени до високите френски прозорци.

— Какво си ги наредил като в Лувъра? — изсъска внезапно той. Очите му заискриха от омраза.

Доктор Хама се усмихна благо, но настръхна с всеки квадратен сантиметър от кожата си. Кантор насочи пръст в лицето му. Качамаков му трябва веднага. Веднага! Той измъкна от джоба си формуляр, който

постави върху бюрото на психиатъра. Доктор Хама изпита спонтанно желание да псува на италиански. Прокурорското разрешение за разпит бе автентично. По дяволите, в полицията го бяха заблудили. Копоят се опитваше да го хване натясно. Остава да му покаже няколко хватки от занаята.

— Ще се разпоредя да ви придружат. — Директорът олицетворяваше самата благодетелност. — Според регламента на клиниката, наш служител трябва да присъства на този разпит.

И той добави, че минали ония години, когато в Ловеч всеки правел каквото си иска. Доктор Хама блъфира слепешката, увлечен от догадка, но лицето на събеседника му незабележимо посивя. Това копеле имаше психиатрично досие — това бе ясно. Той го попита дали не са се засичали в клиниката на лагера в Ловеч през 70-те години. Какви чудесни времена били тогава. Директорът започна храбро да импровизира, докато Кантор го гледаше с очи на кобра. Психиатърът му сподели, че пазел всички болнични досиета от онова време. Докато господин полковникът разпитва пациента Качамаков в мазето, щял да му изрови неговия картон за спомен. После премина върху качествата на подземиято, в което лежаха всички буйстващи, откъдето практически не може да се избяга. Но Кантор го знаел по-добре от всички, след като така подробно е информиран за тяхната болнична обител. Намекваше му, че влезе ли неканен, ще си остане там завинаги! Досието на невменяем ще оправдае мярката пред обществеността. Кръв почувства капана с всяка пора и разбра, че Хамамов му оставя вратичка за отстъпление.

— Те няма да те оставят — каза глухо агентът.

— Кой са „те“?

Лицето на психопата се разкриви. Готвеше се да го сдъвче. Моментът да го извади от релси настъпи. Доктор Хама бързо натисна скрития алармен звънец. После му подхвърли тихо, че е жалък палач, а не стоманен рицар. Хермафродитът ще го унищожи. Кръвта на невинните крещи разплата, ужасно възмездие го чака, а не награда.

Тайният агент изрева, сграбчи далекогледа и като луд замахна към бюстовете на седемте Архетипа, които стояха като експонати от галерията с кариатидите в Лувъра. Главата на Венера отлетя и се разби с трясък на пода. Тежката месингова тръба на далекогледа се завъртя

отново; черепът на Аполон изхрущя и се пръсна на парчета. Тази неочаквана вандалщина спря дъха на доктор Хама.

— Чакай! — извика той.

Кантор замахна отново. За да го спре, психиатърът го замери с една кристална мастилница. Далекогледът я удари като бухалка за бейзбол. Кристалът се разби, червеното мастило опръска цялата стая. Малки, червени капки покриха восъчнобялото лице на вампира, мебелите, стените, разполовените по пода гипсови глави. Сякаш поразените божества оплискаха с кръвта си профанатора. Кръв изтърва далекогледната тръба и се хвана за гърлото. Започна да се дави. Крещеше, че някой го души.

В следващия миг вратата се отвори и в кабинета нахлуха неколцина яки санитарни, въоръжени с усмирители ризи и бухалки. Водеше ги Гологлавко. Доктор Хама ги спря и се приближи към гърчещия се агент.

— Добре дошъл в нашия клуб, Кантор — рече тихо директорът на лудницата. — Както знаеш: не всички тук са наши, но и не всички наши са тук!

Той го увери, че вместо да го затвори в клетка, ще го освидетелства и ще го пусне под гаранция. Но обица на ухото! Още една варварска проява и нищо няма да е в състояние да го спаси от инжекциите.

Кантор изръмжа нечленоразделно и извърна глава от окървавените гипсови лица на олимпийците. Доктор Хама направи знак на санитарите да го хванат. Но полковник Кръв се оказа по-бърз. Първият, който налетя с бухалката, получи страшен удар и отхвъркна назад. Очите му се обърнаха като на кукла, която, вместо да каже „мамо“, измуча и рухна на пода като талпа. Преди останалите да разберат какво става, специалният агент изхвърча през един от прозорците, който се разлетя на парчета. Санитарите се плъзнаха по паркета, за да го видят накъде ще офейка, но доктор Хама им изкрещя да побързат да го пресрещнат в парка, преди да е духнал през оградата.

— Пуснете кучетата! Пуснете рецидивистите от Изолатора! Пуснете Кач! — реवेशе той на дежурния по телефона.

ЛОВ НА КРЪВ

Рецидивистите бяха предани на доктор Хама. Много от тях той бе спасил от бесилката. Затова когато Силвий отключи вратата на Изолатора и изрева, че ченге върлува в „Светата обител“, всички се втурнаха да заловят кучия син. Тревогата буквално взриви Изолатора. Горяха от нетърпение да го линчуват и дебилните им викове огласиха парка на лудницата.

— Пръснете се — крещеше Силвий, — разгърнете се във верига!

Той отвори клетката на Кач, който се втурна към реката. Трафикантът знаеше, че рано или късно Кантор ще проникне в лудницата, за да го хване, и се беше подготвил за този ден. Той изскочи на стръмния бряг и изрева на верните си телохранители да действат. Гочо и Гарвала полетяха към пристана. Единият беше бивш боксьор, а другият — рибар на моруни. И двамата лежаха за убийство и бяха готови да си оцапат с кръв ръцете. Кач хукна в противоположна посока.

Единственото място, откъдето можеше да се избяга, се наричаше Корниза на смъртта. Тясна пътека се виеше в отвесните скали, чиито широки вертикални пукнатини се спускаха чак до водата. Ако беглецът достигне невредим края на корниза, може да скочи в реката и да се спаси чрез плуване. Кач заложи капана си именно на това място. В разкапана барака горе на скалите складираха тикви от бостана на лудницата. Тежките като гюлета плодове можеха да премажат главата на всеки попаднал под дъжда им.

Родолфо достигна до бараката с тиквите на ръба на скалата и зачака Гочо и Гарвала да подгонят плячката в капана. Двамата дебили бързаха да изпълнят заповедта на шефа си, който за тях бе по-велик дори от доктор Хама. Защото макар и шантав, психиатърът оставаше нормален, докато Руди беше един от тях. Затова го боготворяха. Бившият боксьор и рибарят пресякоха храсталаците по склона и се спуснаха по стъпалата, изсечени в отвесните скали. Долу се виждаше вълнолома, лодките на пристана се поклащаха.

Гарвала скочи на площадката, оформена в скалата, и се надвеси от ръба ѝ, за да открие беглеца. Преди да успее да се огледа, една ръка го сграбчи за косата, а друга — въоръжена с нож — му преряза гръкляна. Мъртвешкото лице на Кантор изплува от скалната ниша и впи зъби във врата на жертвата си. В мозъка на полковника още се въргаляха фрагменти от белите, оплискани с червено мастило глави на божествата. Червената течност нахлуваше на топли тласъци в устата му. Зад гърба му Гочо замахна с големия си юмрук. Кантор се завъртя и блъсна към него агонизиращото тяло на Гарвала. Юмрукът на боксьора откъсна главата на рибаря и я запрати в реката. Докато разбере какво става, Кръв го изтърбуши и го засили подир другаря му. Течението поде телата и те потънаха веднага.

Кантор почти съжали за вкусната кръв на рибаря. Дължеше се на прошарената му коса и мургавия тен. Сякаш вкусът на червената течност наистина можеше да зависи от такива неща. Но Кантор притежаваше собствена метафизика за света и знаеше, че дръгливо животно като Гочо не може да има вкусна кръв. Твърде силна неудовлетвореност съдържаша елементите на тялото му. Горе се чу лай на кучета и викове. Полковник Кръв побягна към Корнизата на смъртта.

Той видя мястото, откъдето може да скочи в реката, но широка цепнатина зейна пред очите му. В същия миг Кач запокити първия си снаряд върху вампира. Гигантската тиква се пръсна на сантиметри от главата на Кантор и опръска лицето му с червена, влажна пулпа. Отгоре тиквите заваляха като бомби, пръскаха се и изригваха кървавото си месо наоколо. Кач надуваше свирка, за да привлече вниманието на преследвачите. Кантор скочи. Получи удар в главата, но успя да се залови за отсрещния скат, тялото му се блъсна в камъните и полетя в реката.

Когато хайката от преследвачи стигна до ръба на скалата, от Кръв нямаше и следа. Само реката се огласяше от бесния лай на кучетата и псувните на Кач, който бе изтървал плячката си.

ГОСПОДАРТ И СЛУГАТА

Същата вечер доктор Панайот Хамамов привика Силвий на доклад в кабинета си. Освен че беше секретар, Силвий завеждаше негласно черните досиета в лудницата и играеше роля на пета колона между пациентите. Всички знаеха за изчезването на Гочо и Гарвала, но още търсеха телата им. Доктор Хама искаше да разбере какви са настроенятия сред лудите след инцидента. Насъскваше ли ги Кач, или се беше укротил след появата на Кантор. Силвий, който обичаше да се прави на шут, застана пред директора и се поклони доземи.

— Имам страшна новина, Папа! — развика се невменяемият. — Качамака се разпял пред Епилептиката!

Доктор Хама го изгледа втренчено.

— Става дума за статуетка — започна възбудено Силвий, — която трябвало да послужи като указание за откриването на един златен град.

— Ел Дорадо? — каза насмешливо доктор Хама.

— Според секретните пресмятания на алкохолиците сумата неколkokратно превишава най-храбрите мечти на конквистадорите.

— Злато, така ли? — оживи се психиатърът.

Силвий кимна утвърдително.

— Става дума за магическо средство — обясни той — за превръщане на нормалните в луди и обратното. Съществувала такава златна страна, където лудите управлявали и се наричали нормални, а истински нормалните им служели за роби. Ключът към тази трансформация била именно златната статуетка. Статуетката на Ребис.

— Къде е тази панацея, не казаха ли?

Силвий сви рамене. Това раздуваха лудите, това докладваше. Кач им обещаваще изцеление и те му вярваха. Доктор Хама заповяда да набута Родолфо обратно зад решетките. Нареди му също да разбере дали някой от лудите не е разпознал днес Кръв. Бяха във война. Всички военновременни закони влизаха в сила.

Когато Силвий излезе, доктор Хама се опита да анализира поведението на агресора си. Една-единствена фраза заслужаваше внимание. Но тя говореше прекалено много за душевното му състояние. „Какво си ги наредил като в Лувъра“ — беше изсъскал Кантор. Веднага след това той се нахвърли да унищожи копията на основните архетипни сили. Не срещу него самия, а срещу статуите на божествата. Много ясно! В неговата глава именно божествата даваха сила на психиатъра и Кръв искаше да го лиши от тяхната подкрепа. Като всеки профан, Кантор беше абсолютно неспособен да осъществява контакт с висшите сили. „Какво си ги наредил като в Лувъра...“ Разбира се, Лувърът му е непоносим. Лувърът беше храм на чужда за неговото разбиране религия. Там се намираха образите на божествата. Посланието на 5 000 години човешка цивилизация крещеше от всяка стена, от всеки ъгъл. Мачкаше, давеше, потискаше. То беше абсолютно неразбираемо за простака, а енергията му беше толкова мощна, че изкарваше от релси и най-дебелокожите.

Доктор Хама си спомни как за пръв път бе посетил световноизвестния музей още по времето на Желязната завеса като лекар в делегацията на група партийни величия. Това бяха хора от първия ешелон на тогавашната управляваща класа. Тяхната примитивна реакция на хванати от гората пред шедьоврите на човешката цивилизация го порази до дъното на душата. Държаха се по-зле от маймуни, правеха неприлични забележки за голите тела и се ръгаха в ребрата, сякаш се намираха на родната си селска вада да зяпат надупената попадия да пере гащи. Всъщност тяхната реакция беше естествена. Всяка сцена, всеки жест, всеки поглед, всяка усмивка на божествените лица, които ги гледаха от картините, заклеява тяхното съществуване и ги запращаха там, откъдето се бяха пръкнали — от мрачния Тартар. И тези миниатюрни величия, издигнали се на гребена на вълната именно поради принадлежността си към най-нисшия слой на човешката духовна йерархия, го чувстваха инстинктивно. Презрението, което световната цивилизация им засвидетелстваше, ги унижаваше, уязвяваше, вадеше ги вън от кожата. Олимпийските архетипи бяха недостижими за тях. Водачите на някогашната комунистическата мафия служеха на своя Хефартемид, подземен колос на мрака, като му принасяха човешки жертви. Молох — осени го внезапно. Молох, Минотавърът, Лернейската Хидра, всички тези

чудовища бяха проявления на едно и също зло и то се наричаше материализъм, управляван от Жестоката Майка. Портретът на Божествената и на нейния син също се намираха в Лувъра. Но полковникът едва ли беше толкова добър познавач, за да долови тънкости. Той просто интуитивно чувстваше това, което го превъзхожда, и го ненавиждаше, защото беше същото, към което най-силно се стреми. Значи Кръв беше обсебен от тази роля на шампион на звездата, паднала от челото на Лукавия. Но кой би могъл да го посвети? Кой?

Имаше само един отговор на този въпрос и той беше: някой събрат психиатър! Доктор Хама дори не искаше да мисли какво се е случило с този негов колега, който бе имал нещастieto да се сдобие с подобен пациент. Доктор Зилберщайн! изкрещя един глас в мозъка му. Не може да бъде, по дяволите. Зилби му беше писал, че е попаднал на българин убиец, с когото се забавлявал като луд. Последните два или три пъти, когато му звъня, парижкият психолог не отговаряше. Беше го отдал на екстравагантността му, но сега си даде сметка, че не беше в привычките на Оливие да не отговаря на телефонно съобщение. Съвпадение? Трябваше веднага да провери, какво точно му е написал в посланието си, пъхнато в кафявия плик.

Пред очите психиатъра отново изникна сцената, когато за пръв път срещна Зилби. Беше в деня, когато с партийните величия посети Лувъра. Той инсценира, че се е заблудил, и тръгна да броди сам из Голямата галерия. Чувстваше се като избягал от час ученик, с тази разлика, че можеше да си навлече големи неприятности с тази самоотлъчка. Но удоволствието, което си достави нямаше цена. Свободата, какво не би дал за нея! Да консумира световното изкуство в присъствието на олигофрени приличаше на любов с обична жена пред очите на онанираща група.

Той се спря пред картините на Леонардо и започна да ги съзерцава с удоволствието на малко момче, откраднало голям сладолед. И тогава някой заговори на френски зад гърба му. Психиатърът се обърна рязко. В главата му мислите препускаха бясно.

— Видях ви преди малко с онези господа — каза свойски мъжът насреща му и се усмихна.

Доктор Хама можеше да познае евреин от птичи полет. Като дете се забавляваше да разпознава евреите по улицата. Как точно го

постигаше, самият той нямаше понятие, но със същата техника можеше да подуши всеки колега психиатър. Сега пред него стоеше евреин психиатър и доктор Хама въздъхна облекчено. Той му отвърна на френски, че това не са господа, а другари, и мъжът отсреща отново се усмихна. Доктор Хама разбра веднага, че ще станат приятели. Зилби беше риж, къдрав и синеок. Той се представи. Казваше се Оливие Зилберщайн.

— Вие, разбира се, се интересувате от Леонардо — подхвана той направо. — Това е прословутата му картина Свети Йоан Кръстител, която е много по-важна от Мона Лиза. Знаете ли защо? — И той започна да му говори.

Тридесет години бяха изминали оттогава. Тридесет години приятелство...

За пръв път Панайот Хамамов изпита страх, страх от това, което му предстои. Изгаряше го желание да се откаже веднага. Да зареже цялата тази хермафродитна епопея и да замине далечно. Нещо в него се възпротиви. Това, което през годините на тоталитарен произвол го беше карало да се съпротивлява. Въпреки страха, въпреки ужаса, че някоя хубава нощ можеха да потропат на вратата му и да го отведат завинаги. Той си помисли не без ирония, че Кръв търси Ребис, за да се сдобие с душа, а той търсеше Архетипа, за да се сдобие със смелост. Всички те бяха длъжници на боговете.

НОЩНА САМОАНАЛИЗА

Зина притвори вратата на спалнята си, седна в креслото и изпъна крака под масичката за игра на карти. Оттатък в кревата хъркаше Кочев. През процепа на вратата тя следеше повдигането на лъскавия му корем, под който розовите тестиси на ченгето шаваха като космати охлюви.

Психоложката извади колода марсилско таро и занарежда Големите аркани на масата. Сексът ѝ отваряше апетит за работа. Ако трябваше да анализира авантюрата си с Кочев, най-силно я възбуждаше предчувствието за скорошната кончина на този нерез. Иначе той ѝ досаждаше с манталитета си на ченге. Не понасяше безинтересни мъже, реши тя и това откритие я уплаши. Винаги бе схващала мъжете като банкова сметка, необходимо зло, нещо като сандвичи за път, като хапчета за сън, като дамски превръзки. И сега, като бръкна по-надълбоко в мозъка си, тя установи, че нормалните мъже бяха като безвкусна, нискокалорична храна, докато шантавелниците — дело на майстор готвач. И най-вече Кач.

Картите не ѝ харесаха.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Затвори вратата към спалнята, където Кочев хъркаше като свиня. От другия край на линията гласът на доктор Хама прозвуча напрегнато. Кръв беше ударил в клиниката! Офанзивата започваше по всички фронтове още тази нощ. Трябваше да открият болничното досие на този психопат и да го задържат с помощта на властите. Психоложката поиска спешен сеанс с малкия Наумов, извини се с главоболие и затвори.

Тя бързо угаси лампата и отиде до прозореца. Долу не се забелязваше нищо подозрително! Кръв беше ударил доктор Хама. Следващата в списъка беше тя. Страхът се застича като гъст сироп от върха на главата ѝ и залепна по тялото ѝ. Тя беше лишена от основното си оръжие срещу този вампир. Съществуваше и друг начин да го елиминира. Тя се запита колко надежден би се оказал Кочев в случай

на нужда. Кръв щеше да се опита да вербува Давид, защото се нуждае от психопомп, за да се свърже с Архетипа. Трябва да му попречи.

Тя запали отново лампата, върна се при масата за бридж и впери очи в ярките цветове на тарото.

Шутът в комбинация с *Папесата* предвещава душевна мъка за стария *Крал*... *Влюбеният* се венчаваше с *Дявола* с посредничеството на *Смъртта*. По дяволите!

Мафията беше ударила! Зина мислеше напрегнато. Кочев се сдуши с Кръв по нейно внушение, но не я предупреди за опасността. Лъжа или незнание? Спомена ѝ, че полковникът трепери от своите задгранични колеги. От главорезите на Раков? Дори убийците се страхуват от собствените си убийци. Провалът срещу доктор Хама го принуждава да вземе по-енергични мерки, ако не иска да го очистят. Ще се опита да я обработи. Тя трябва да го удари там, където най-много го боли. Нещо ѝ нашепваше, че този извратен тип ще подходи по определен начин. Точно защото беше сбъркан, поведението му се подчиняваше на определена сбъркана логика. Ами ако тя наистина го познава отпреди? Дали Папа нямаше право да я разпитва за Дани... Но бившият ѝ мъж беше мъртъв отдавна. Тогава кой?

Споменът блесна като светкавица в мозъка ѝ. Бившият ѝ мъж имаше един подчинен, който я зяпаше като невидял. Раков беше прибрал от улицата този малоумен сирак — верен като куче и жесток като свиня, за да го направи палач на режима. Империята Раков е зад гърба му, беше казал Кочев. Сега Раков беше мафиотски кръстник във Виена, откъдето дърпаше конците. Но тогава той натресе младия дихател за ординарец на Дани, който стана негов кумир. Тази тъпа идилия я дразнеше и тя я разруши. Възможно ли е? Психоложката потръпна при мисълта, че този шантав експеримент даваше отровни плодове 25 години по-късно. Истинска бомба със закъснител. Възможно ли е малкият ординарец да се е превърнал в това, в което Железният Дани би метаморфозирал, ако беше жив. Възможно ли е този малък селяндур да се е превърнал в полковник Кръв? Тя си спомни как го съблазни тогава. Беше извънредно забавно да наблюдава недодяланият адютант да имитира рафинирания полковник. Но в кревата се представи като герой. Мъжът ѝ ги свари по средата на акта, когато тя викаше най-яко. Класическа развръзка с изневяра на братя по оръжие. Те се биха пред нея като зверове. Биха се не само за нея, но и

за правото да бъдат една и съща личност. Точно това е било. Архетипът на героя в действие. Архетипична развързка на антична драма. После Дани умря в Германия, а ето че сега малкият селяндур се появява четвърт век по-късно, напъхан в кожата му, сякаш се завръща от оня свят.

И все пак ключът беше Давид. Доктор Хама ще се опита да го подкове, да използва свещената си женска същност, за да го предпази. Но психиатърът не предполагаше, че го тласка по пътя, който тя желае. Защото женската същност на мъжа имаше две страни. Положителна и отрицателна Анима. Бяла и черна Дева. Добра фея и зла орисница. Стига някой да му помогнеше да визуализира тъмната ѝ страна, с картите таро например! Шокът от това прозрение ще го изхвърли от житейския сценарий, програмиран от бащата, за да го запокити в антисценарий, контролиран от негативна Анима. Медуза вместо Атина. Трябваше да е Персей, за да се измъкне от капана. Но дори това не би го спасило. Защото за целта му бяха необходими крилати сандали, огледален щит, каска невидимка и двуостър меч, с който да обезглави чудовището! А един тринадесетгодишен хлапак не разполага с този реквизит.

РИЦАРСКАТА СТАЯ

На другия ден, според уговорката, доктор Хама прие Давид в стаята с мечовете. Рицарската стая, както още я наричаха, представляваше просторен салон, чиито прозорци гледаха към реката. По стените висяха всевъзможни оръжия, батални картини и портрети на войводи. В единия ъгъл се пъчеха две английски кожени кресла и месингов плот на ориенталска масичка, с три рязани кремъклийки вместо крака. Върху масичката почиваха бутилка Джеймсън и две чаши.

Когато Давид влезе, едно младо синеоко създание тъкмо целуваше доктор Хама по бузите, като му обеща да наmine следващата седмица. Той ѝ даде сто кинта и я тупна бащински по задника. Синеоката намигна на момчето и тръгна към вратата.

Психиатърът покани своя гост, като се извини, че наскоро се отдал на една стара страст — цигулката. Той му показа един инструмент с алест цвят, който напомняше женски коси. Ако няма нищо против, ще му изсвири едно парче. Гратис, много естествено. Давид му призна, че и той свирел преди, но сега всичко било зарязано, откакто майка му изчезнала.

— Често ли мислиш за тях? — попита психиатърът, докато търкаше с колофон лъка на цигулката си.

— Всеки ден! — отвърна момчето.

И той сподели, че според Кастрака, ако не отмъсти за родителите си, никога няма да стане истински мъж.

Доктор Хама поглади темето си.

Но как да отмъсти, след като не е още мъж? Момчето призна, че е дошло да търси помощ. Сълзи напиреха в очите му. Стисна зъби, за да ги задържи. Обърна се и тръгна към стената с оръжията. Сабите му действаха като магнит. Той откачи една права драгунска сабя и замахна срещу въображаем противник. Доктор Хама го наблюдаваше от креслото си. Давид замахна пак и почувства нещо, което му напомни онази нощ, когато навлече роклята горе на тавана. Сякаш между

роклята и сабята съществуваше тайна връзка. Приличаше на хвърлянето на тухли в прозорците на училището, целувките на Мария, образът на Харпо с вирнатия нагоре пръст.

— Възможностите ми за помощ са ограничени — рече доктор Хама. — Необходимо ти е посвещение, но аз не мога да ти го дам.

И той добави, че неговата заместничка Зина предлага да опитат. Давид знаеше от баща си, че пътищата на мъжкото и женско посвещение се разминават. Психиатърът го покани да се срещнат с психоложката.

— Ако не осъществиш връзка с Архетипа, някой друг ще го направи и тогава ще започнат да се случват ужасни неща.

Давид потръпна. Те вече се случваха! Доктор Хама го гледаше втренчено.

Момчето стоеше разкراчено в средата на стаята, стиснало голямата сабя в ръце. Психиатърът изведнъж си даде сметка, че прави обратен трансфер. По дяволите, каза си той, всички принципи, етики, по дяволите целият свят. Той искаше да помогне на това хлапе да стане мъж и да отмъсти за родителите си. Но първо трябваше да го предпази. И той му подхвърли, че го чакат изпитания. Момчето продължаваше да размахва сабята като в някакъв филм.

Тогава психиатърът го попита какво го плаши повече: че няма да отмъсти за родителите си или че няма да стане мъж? Въпросът отключи спомен в главата на Давид и го върна назад. В нощта, когато циганите разчекваха Мария на пода, а тя пицеше като заклана, той се уплаши както никога досега. Представи си как го пребиват; почувства тежки юмруци да го блъскат в слепоочията, воня на потни мишници, наглият им смях караше ушите му да пицят. Ужаси се, че ще го разчекнат. Загуби си ума, но как да го признае сега на доктор Хама. Каза, че като дете се ужасявал от една каменна Горгона Медуза, която баща му му показвал. Чудовищна жена със змии вместо коси и ужасни вкаменяващи очи.

Психиатърът го попита дали като всички мъже се страхува най-много от това, от което жените се страхуват най-малко. Знае ли какво е то?

Момчето се изчерви. Страхуваше се, че няма да стане мъж. Пишката му ще остане без косми. Призна, че се упражнявал да сече

главата на едно чучело, като гледал отражението му в огледалото на тавана, защото го е страх от гадната Медуза.

Доктор Хама му обясни, че страхът от Горгоната е еднакъв със страха от обезчестяването. Вкаменяващият страх на всеки мъж да се превърне в жена. Затова в античността третирали юношите като момичета! И той го попита дали разбира какво означава това.

— Доктор Хама! — извика Давид. — Ти да не си педофил?

Психиатърът направи кисела физиономия.

— Защото излиза — продължи момчето, — че най-големите мръсници днес са били най-силно загрижени за бъдещето ни вчера.

Добродетелите на миналото са съвременните грехове! Психиатърът го попита дали обича да се маскира като жена. Давид кимна. В главата му лентата започна да се пренавива.

Доктор Хама му обясни, че ритуалното маскиране било тясно свързано с посвещаването на мъжа. На езика на съвременната психология това означавало експлоатация на неговата женска половина. Възбуждане на неговата Свещена женственост. По такъв начин бащите намерили символичен начин да посвещават синовете си. Съвременните морални задръжки нямали никаква стойност в онези времена. Единствено важно било преминаването на по-висше енергийно ниво.

— Как?

— Страхът от обезчестяване блокира енергията. Главата на Медуза вкаменява непосветения. Но този, който е минал през изпитанието, знае, че веднъж отсечена, главата на чудовището се превръща в оръжие на успеха му. Това, от което се страхуваш най-много, е сигурен лек против страха ти.

— За да отрежа главата, ми трябва меч, доктор Хама.

— За да не се страхуваш, че ще се превърнеш в жена, трябва да приемеш женското в теб. Колкото повече искаш да си мъжествен, толкова повече енергия трябва да черпиш от женската си същност. Затова твоите любими древногръцки герои се преобличат като жени.

— Ахил! Затова ли?...

— Затова майка му го скрила при цар Ликомед, за да открие женското в себе си и да стане неуязвим.

Ето защо героят бил в женски дрехи, стиснал меч в ръка.

— Тези, които залагат само на мъжеството, са жертви.

Доктор Хама посочи портретите на българските революционери. Добре, че момчето беше митологично подковано, защото ако трябваше и да го огромява... Наистина, кой нормален среднокултивиран човек би повярвал, че митологията не е просто сборник от легенди, а духовен наръчник за човешко поведение, чиито архетипични ситуации се възпроизвеждаха всеки божи ден. Малцина бяха способните да уловят и анализират феномените в сивото си ежедневие, за да ги съпоставят с величествения характер на античните стълкновения. За съвременната психология нямаше съмнение, че поведението на героите е архетипична база на човешкото поведение изобщо. Разбира се, времето беше поставило своето тридесетвековно цивилизационно лустро, но стигаше малък трус, за да се отключи истинската същност на Хомо сапиенс.

На пръв поглед всичко изглеждаше адски сложно. Трябваше да разреши парадокс, чиято формулировка: *не мога да отмъстя за родителите си, защото не съм мъж, а не мога да стана мъж, докато не съм отмъстил*, очевидно беше порочна. Всеки трябваше да обезглави първо чудовището в самия себе си — дали ще го нарече Медуза, Дракон или Минотавър, е едно и също, — а за тази цел му бе необходима неговата женска същност Атина, Медея или Ариадна... Разбира ли? Не острие на меч му било нужно, а чаша. Всъщност и двете!

— Граалът?

— Ребис е алхимичната версия на Граала. Граалът е за простите рицари... Ребис е комплексният символ на мъдреците. Затова трябва да се свържеш с Хермафродит.

Женските дрехи! Давид стоеше като хипнотизиран. Значи това беше почувствал онази нощ, като навлече роклята. Той си спомни, че още като дете баща му го поощряваше да се маскира като амазонка. Значи го беше подготвял.

Взаимното обогатяване на мъжкия и женския принцип е база за всяка хармония — дообясни доктор Хама. Но активният принцип винаги трябва да бъде отгоре. Затова Хермафродит е толкова важен и толкова опасен. И той го попита дали знае какво означава звездата на Давид? Двата триъгълника символизираха стилизиран Андрогин. Затова евреите бяха велик народ, защото се бяха научили да използват двойния Архетип.

На пръв поглед изглежда примамливо. Същевременно в цялата история има нещо прекалено сбъркано и дълбоко в себе си Давид изпитваше съпротива. Възможно ли бе митологията да се окаже реалност? Това, за което винаги бе мечтал, се оказва истина. Изпита срам, че не го е загреял по-рано. *Мечът е в теб!* — беше казал призракът на баща му. Сякаш не можеше да не се подчини на някаква прекалено силна вътрешна заповед, която блокираше всичко, идващо отвън. Чувството беше непоносимо.

Но най-важното, продължи да настоява психиатърът, в случай че успее да достигне Архетипа с молба за помощ, най-важното от всичко бе да му предложи нещо в замяна. Боговете винаги искат жертви. Нещо от него самия. Нещо действително свидно. Нещо, което да даде с открито сърце!

Дали доктор Хама не се опитва да го омотае с приказките си? Кастрака твърдеше, че възрастните винаги търсят да те закопаят. Затова трябва да се очистят всички дъртофели, крещеше хулиганът, като се напиеше. Атомни бомби — викаше той, — бойни газове, чума, сифилис и СПИН — всичко това им е малко! И той пърдеше, оригваше се и се драпаше между краката, сякаш между тях стърчеше гигантски фалос.

Пред очите на Давид се завъртя. Той закачи обратно сабята и се отдалечи от стената с оръжията. Упорство се изписа на лицето му.

— Обещах на баща си да се държа като мъж! — каза той.

Психиатърът изгледа наежения хлапак.

— Искаш да свършиш като тях ли? — избухна той и посочи отново портретите на българските революционери по стената. — Караджата турците го обесиха на няма двеста метра оттук и хвърлиха тялото му в градския ров да го ядат кучетата. Всички герои свършват на бесилката, запомни го!

Възцари се тишина. Доктор Хама удари на екс останалото уиски в чашата си, смачка фасата и грабна цигулката. Свиреше като бог. Той извъртя един клезмер и плувнал в пот, остави инструмента.

— Разбра ли какво те чака, ако не си опичаш мозъка?

Давид се чувстваше малък и див, но решен повече от всякога да свърши на въжето. Не се страхуваше да го обесят. След като всички герои свършваха така. На ешафода!

* * *

Когато Давид научи за смъртта на родителите си, неговото емоционално развитие спря. Така се случва и с възрастни, които при силно душевно сътресение от загуба на скъп човек не приемат новата реалност. Развитието на момчето спря в момента, когато се раздели с родителите си и баща му му заповяда да се държи като мъж, каквото и да става. В същото време хлапето бързо започна да се превръща в юноша. Светът на детството му бе изчезнал завинаги и момчето се мъчеше със зъби и нокти да спаси най-скъпото, което му бе останало — споменът за родителите си. Последното, което беше съхранил, звучеше в ушите му: да бъде мъж! Фраза, която отекваше в главата му като боен вик. Зов за кръв подчини момчето и се превърна в негова единствена същност.

КАНТОР, КАНТОР

Черепът на Кастрака изпраця. Жертвата замята безпомощно ръце и крака. Запищя, че ще признае каквото поискат. От носа му рiekна кръв. Кантор отпусна вратичката на бюрото, с която мачкаше главата му. Хулиганът започна да разказва, като заекваше.

Трябваше да се срещнат с Кач тази вечер в градския Лунапарк.

Кръв го предупреди, че ако лъже, ще му отреже гениталиите. Обясни му точно как ще използва менгемето и ножовката за целта. После му нареди какво да прави и Кастрака за пореден път се увери, че това ченге не е с всичкия си. Толкова по-добре, реши той накрая.

Кастрака още не знаеше, че Кач се намира зад решетките на Изолатора, но той схвана нещо далеч по-важно. Разбра, че по някакъв неведом път, това смахнато ченге се интересува повече от Давид, отколкото от брат му. Всички се интересуват от този малък розов задник. Заради статуетката? Може би имаха право. Хулиганът притежаваше прекалено високо самомнение, за да изпита раздражение. Животинските му инстинкти му нашепваха, че всичко това не е случайно, но го мързеше да задълбава. Щеше да използва Давид за пореден път като примамка. Докато Кръв се забавлява с него, те щяха да офейкат с Кач през реката.

Кръв продължи да гледа вратата на кабинета си, след като Кастрака излезе. Този малък червей лъже. Той обърса с пръст няколкото съсирени капки кръв по вратичката на бюрото и ги облиза предпазливо. Предния път се почувства наистина зле от бълвоча, който циркулираше във вените на този малък дявол. Това изчадие се опитва да го преметне отново. Той млясна замислено като дегустатор на вино и се намръщи. Двуполовият архетип се намираше в непосредствена близост. Хулиганът знае скривалището му, но не той е посредникът. Не той!

Когато преди седем години Кръв за пръв път през живота си остана без работа, го налегна дълбока депресия. Империята на Бъдещето, на която беше служил, започна да се разпада пред очите му,

а той стоеше в тила на врага и не знаеше как да реагира. От двадесет години бе законспириран в Париж, в самото сърце на европейския капиталистически свят, и се мъчеше да му вреди. За двадесет години той извърши няколко политически убийства, шантажира силни на деня, способства в отвличането на деца на магнати, от чиито откупи прибираще тлъста комисионна. По това време осъзна способността си да изтръгва информация, като пие кръвта на жертвите си. Божествен дар. По онова време той вършеше всичко това примитивно, като истинско диво животно, доволно да забие зъби в топлата плът на умирация и да се налочи с кръвта му. Когато обаче империята на Светлото бъдеще се сгромоляса, притокът от бойни задачи секна, а с него и онези дебели пликосе с валута, които получаваше всеки месец в замяна на услугите си. От центъра го предупредиха, че замразяват дейността му за неопределено време. Съкращаваха го по икономически причини, по дяволите! Кръв не понасяше думата безработен. Като същество без лични нужди, той харчеше малко. Живееше в дупка. Нищожни количества храна му стигаха да съществува. Беше спестил достатъчно пари, за да изкара така години. Извади го от релси собствената му непотребност. Пред него се простираше бездна от свободно време и ужасът да насели празното пространство го разклати психически. Идеята, за която бе воювал, бе мъртва. Войнът на Партията, стоманеният разузнавач и унищожител на враговете на пролетарската държава, се бе превърнал в най-обикновен безработен шпионин. Нищожна отрепка. Коварните капиталисти ги бяха надхитрили. Но не погромът го уязви толкова силно. Това, което го изправи на прага на лудостта, бе абсолютната незаинтересованост на бившите му шефове към собствената му съдба. Бяха го изоставили. Бързаха да забогатеят. Да се превърнат в това, срещу което бяха претендирали, че се борят. Но имаше и нещо друго, чисто физическата зависимост, липсваше му легален претекст да пие човешка кръв. Червената течност му беше нужна да съществува. Той не беше вампир на свободна практика, а функционер на държавна заплата. Не можеше да убива хора без заповед. Преди да откачи напълно, той реши да се подложи на психотерапия. Поемаше риск. Трябваше да намери отговор на въпросите, които го мъчеха. Трябваше по някакъв начин да се впише във френското общество, преди да са му избили балансите.

Така Кръв се натъкна на доктор Зилберщайн и научи историята на Архетипа. Доктор Зилби беше юнгиански психоаналитик и любител на митологията, почти колкото и доктор Хама, с когото между другото се познаваха по странно стечение на обстоятелствата. Факт, който остана абсолютно неизвестен на Кантор. Когато научи, че пациентът му е бивш шпионин от България, психологът евреин подскочи до тавана. Истински автентичен платен убиец се изповядваше на сеансите му два пъти седмично! Като френски евреин, доктор Зилби обожаваше експериментите. Бисексуалността му не беше спънка в професионалната му кариера, просто пикантерия в личния му живот и реверанс към античността. Кръв го намрази от пръв поглед. Разбира се, той не му призна веднага за кръвопийството си. Сподели вампирството като проблем на свой колега, чийто порок силно го изкушавал. Зилби му разказа за трансфера, за ролята на бащата, за Архетипа, за Анимус и Анима. Не знаеше доколко беше уместно да посвещава един умопомрачен убиец в професионалните си тайни, но доктор Зилби имаше собствена теория по въпроса и обичаше да си играе с огъня. Кантор се явяваше живо доказателство, което потвърждаваше на практика научните му хипотези.

Персоналното развитие на човека зависи от степента му на посветеност. От степента му на посветеност зависи и духовното му равновесие. Или с други думи, до развитието на обратната му същност, до осъзнаването на сянката и до експлоатирането на алтер-егото. Но то бе възможно само за родените посветени. За тия, които го бяха получили чрез кръвта си с благословията на Бога. За всички останали то оставаше тера инкогнита чак до смъртта им. Разбира се, с много малки изключения. И ето, този безработен главорез се опитваше да се добере до Бога, като пиеше кръвта на хората. Чрез чужда кръв той се опитваше да си набави това, което природата му бе отказала.

Ако се направи синтез на антично-християнската традиция, посланието за кръвната връзка беше повече от ясно. Когато Луцифер, архангелът на светлината, се беше разбунтувал срещу Бог, последният го беше запратил в мрачния Тартар, за да го научи на по-добри обноски. При падането петолъчният изумруд, украсявал челото на Лукавия, беше отскокнал и полетял в простора. Едно парче беше паднало в Юдея, където евреите го бяха прибрали и като вещи диамантери бяха изваяли от него Граала. Останалата по-голяма част от

дяволския камък Бог бе закачил на небето, където то и досега радваше жителите на земята със зеления си блясък. Звездата Вечерница-Зорница беше неговото простионародно име, а астрономите я наричаха планетата Венера. Ето защо пентаграмът беше символ на Сатаната и на богинята на Любовта. Но връзката между двете божества беше много по-силна, отколкото простосмъртните предполагаха.

Когато на кръста Касий Лонгин бе пронизал Христос между ребрата, Йосиф Ариматейски бе подложил Граала под раната и по такъв начин бе съхранил кръвта на Спасителя. Така че в съсъда, изваян от изумруда на Лукавия, бе съхранена Христовата кръв. Колкото и еретично да звучи тази притча, тя описва действителното положение на човешката психика и неговата двойствена природа. Ако се направи психоанализа на тази параболола, тя би звучала горе-долу така: Граалът символизира вагината на Венера, паднала от челото на Луцифер. Този, който се чувства достоен за светлината, трябва да култивира тази символична вагина в мозъка си, за да бъде достоен за своя рогат господар. Или ако се използва юнгианската терминология, мъжът трябва да се научи да консултира своята Анима, своята женска същност, за да бъде пълноценен. Доказателство за всичко това беше световноизвестната картина на Леонардо — Мона Лиза. Съществуваха многобройни интерпретации и хипотези за нейната действителна същност и за посланието на бисексуалния художник към поколенията. Най-учудващо от всичко си остава нейната загадъчна усмивка, която се тълкува именно като намигане към посветените за андрогинната същност на Божата майка. Коя беше всъщност Мона?

Доктор Зилби и досега се чудеше как е възможно при толкова учени глави, при толкова експерти, критици и хипотези, на никой да не хрумне простата мисъл да търси отговор за тази усмивка някъде другаде. Достатъчно бе да приложат един от основните постулати на масонството, а именно че това, което е горе, е също и долу. Ако женската усмивка беше ключалка към една от най-великите тайни на човечеството, за тази ключалка трябваше да има ключ. Мъжки ключ, по дяволите! При това отговорът се намираше само на 100 метра от прословутата картина в Голямата галерия на Лувъра, закодиран в друга, не по-малко известна картина на Леонардо, но по понятни причини далеч по-малко тачена. Ставаше дума за картината Свети Йоан Кръстител, или Бакхус. Човек трябваше да е сляп, за да не

забележи, че голият мъж, сочещ към небето с десния си показалец, се усмихва с усмивката на Мона. Голият му торс тъне в мрак, но човек лесно може да се досети какво стърчи между краката. Ключът на загадката! Леонардо го беше изобразил недвусмислено в един от своите голи ескизи. Нещо повече, Йоан прилича на Мона до такава степен, че съвсем естествено се поставя въпросът, дали не ги свързва кръвна връзка.

За този, който знае, че Леонардо е бил Велик майстор на Ордена на Сион, естествен приемник на Тамплиерския орден и предвестник на масонството, отговорът изглежда прост като детска играчка. Тамплиерите бяха почитали Свети Йоан, а не Христос. Свети Йоан Кръстител беше християнската интерпретация на Бакхус, който по същество е един андрогинен Бог. Но майката на Кръстителя се казва Света Елизабет — или на галено Лиза. Още една мила закачка на Леонардо със закостенелите църковни догматици. Мад-она Е-лиза-бет се бе превърнала в Мона Лиза. Такава сладка пишка със светата църква би накарала и най-благочестивите да се захаят за задника. Лиза, майката на Йоан. Просто като две и две. Равно на Лиза, майката на Бакхус, или с други думи — Семела, богинята на Луната. Значи Лиза е богиня на Луната. Или още Артемида! Или да рекапитулираме. Квартетът Богородица, Христос, Елизабет, Йоан Кръстител е един от най-широко представените в живописата през 2000-годишното съществуване на християнството. Големите художници, повече от които били посветени, направили всичко възможно да предадат посланието на античната традиция напук на консервативната тесногръда и тесногъза църковна доктрина. Джото, Ботичели, Леонардо, Микеланджело, Пусен... Великата Майка имаше двойствена същност, нейното дете също... Венера и Меркурий, Слънцето и Луната? Ако искате светлина, търсете в мрака, ако искате мрак, вадете на показ светлината!

Доктор Зилберщайн направи всичко възможно да посвети Кантор в античната традиция, за да го излекува, разбира се. Той така се пристрасти в начинанието си, че започна да схваща вампира като своя творба, един нов Пигмалион съживяваше любимата си статуя. До голяма степен го окуражаваше латентния хомосексуализъм на пациента. Всъщност парижкият психиатър тайно се надяваше да

разбуди заспалия звяр в гениталиите на Кантор за нов живот. И успя. Но разбира се, не по начина, по който се беше надявал.

Той водеше Кантор веднъж седмично в Лувъра и се опитваше да му обясни посланията, закодирани в статуи и картини. Обясненията звучаха на Кантор отвратително. Заплетената информация, която психиатърът бълваше, му изглеждаше неразбираема, налудничав брътвеж, пълен с богохулства. Като всеки фанатик, Кантор не понасяше да се критикува ДОГМАТА, каквато и да е тя. Обясненията на Зилберщайн му звучаха като ревизионистки антикомунистически оплювания на Маркс и Ленин, от чиито писания между впрочем той не беше прочел нито една страница. Подобно на множество себеподобни функционери на материализма, той беше лишен от духовна компонента. Но той знаеше основния принцип на Партията: всеки, който хвърляше кал по нея, беше враг!

Гадният му евреин! Сега Кръв разбираше защо поколения комунистически дейци бяха изпитвали дълбока ненавист към евреите и бяха направили всичко възможно да ги унищожат в лагерите на смъртта. Защото комунистическите и нацистки лагери, както и ловът на вещици на Инквизицията бяха създадени специално за унищожение на видовете, а борбата срещу еретиците беше само претекст за това. Но въпреки цялото им вродено лукавство на семити, един мъж на място, един истински стоманен рицар беше достатъчен, за да се справи с това развратно котило. Един Сталин, един Хитлер, един Торквемада стигаха да се види сметката на тези влечуги. Затова уважаваше Раков, защото знаеше, че е готов да се разправи с тях веднъж завинаги. Същевременно разказите на Зилби го привличаха все повече. Кантор забеляза, че се изповядва все по-искрено на психиатъра. Това го уплаши. Чувстваше се раздвоен и това ускори развързката.

Като повечето бисексуални, Зилби беше влюбен в себе си. Той не можеше да си представи, че Кантор не споделя това възхищение. Той изтълкува смущението на пациента си за любовна страст и реши да го вкара в леглото си, за да ускори терапията. Психиатърът използва претекста за маскен бал по случай Хелюин и накара Кантор да се маскира като жена. Представи го като новата си приятелка и психопатът пожъна комплименти за сексапила си. Приличаше на развратна мадона с това изпито бяло лице и безумно святкащи очи. Женските дрехи го възбуждаха. Когато след танците, шампанското и

кокаина, Зилби го покани вкъщи за една последна чашка, Кантор се съгласи. Беше пиян като кирка и почти се беше вживял в ролята си на проститутка. Психиатърът го награби още в коридора, завлече го в спалнята си и го тръшна в кревата. Но при една от страстните целувки, зъбите на вампира разкъсаха устните на партньора му и той почувства върху езика си вкуса на кръвта. Доктор Зилберщайн вече се канеше да пренесе жертва на Андрогина, когато Кантор го ухапа като див звяр за гърлото. Половин час по-късно, докато губеше съзнание от загубената кръв, французинът почувства, че го содомизират и получи най-красивия си оргазъм на прага на смъртта.

СЪУЧАСТНИКЪТ И ЛЮБИМАТА

Час по-късно Кастрака посвещаваше Давид в предстоящата акция. Двамата бяха прекъснали връзката след изнасилването на Мария на кораба. Главата на Давид забуча, щом видя хулигана. Отвратителната сцена в трюма на „Поборник“ отново се разигра пред очите му.

— Провали се като последната слива — изсумтя Кастрака презрително. — За да станеш рицар, трябва да постъпваш обратно на техните лигави закони.

И той допълни, че всички тези романтични измишльотини за чест и достойнство са измислени, за да превърнат в роби такива пръдълвовци като Давид. Единственото, за което си струва да си размърдаш задника на този свят, било мъжкото приятелство. Всичко останало било помия. Давид му отвърна, че не вижда нито мъжество, нито приятелство в това трима да изнасят гаджето му, но Кастрака му заяви нагло, че една женска не може да бъде претекст за раздор между мъже. Още по-малко една малолетна курва, а дъртите уруспии трябвало да ги горят в огън. Този аргумент поразил Давид. Той понечи да възрази, но хулиганът махна раздражено с ръка.

— Мълчи! Дяволската Богородица е адски недоволна! Ще трябва да си стегнеш задника, ако искаш да те посветя.

И той му зашушна, че се налага спешно да измъкнат брат му зад граница. Андрогинът и Дяволородица били с тях, да не го забравя, натърти Кастрака. Предложи му като начало да ликвидират първо баба му. Можеха да очистят когото си пожелаят отсега нататък. Нехранимайкото му начерта с розови краски живота, който ги очаква в далечна страна. Давид почувства, че се задушавя. Представи си убийството на Гергана Михайлова, Качамаков, спотаен на тавана... Ченгетата, душещи наоколо.

— Дяволородица иска резултати — изсъска хулиганът — иначе ще си останеш женски мъж, да знаеш!

Кастрака му определи среща и изчезна. Давид тръгна към кея. Мислеше за историята на доктор Хама, за момчето Давид, сразило великана. Момчето носело щит във формата на звезда. Използвало за оръжие само една прашка. Покосило великана и му отрязало главата със собствената му гигантска сабя. Благодарение на звездата, каза доктор Хама. Щитът на Давид.

Зад едно дърво изскочи Мария и тръгна редом с него. Изглеждаше променена. Приличаше на малка смахната блудница. Давид настръхна.

— Ужасно съжалявам за онзи път, Деви — започна тя, като трепереше. — Не бях в ред, излезе много тъпо.

Момчето не знаеше какво да отвърне. Вървеше напред, без да извърща глава. Тя му изкрещя, че няма защо да се впряга — разпечатала се и това е.

Те стигнаха кея и тръгнаха по пасарела, който минаваше над железопътната линия. Тя му разказа, че едно ченге я разпитвало за пожара на кораба. Знае какво са търсили там. Питал я за онази златна статуетка.

Давид затаи дъх. Мария изглеждаше възбудена, не беше на себе си и той я съжали. Тъпо беше да се впряга затова че са я изнасилили. Срамуваше се, че не успя да я защити, ето кое го гризеше. Ревността го душеше. Но как да ѝ обясни чувствата си, без да излезе глупак. Малката дърдореше като картечница и момчето чу неща, от които му настръхнаха косите. Тя като че ли наистина вярваше на тези щуротии.

Полицаят ѝ обяснил, че Силвий не ѝ бил баща. Родителите ѝ били избягали някога в чужбина и сега искали да я изтеглят там. Къде, във Франция ли?

— Омръзна ми да имам шантав за баща — нареждаше тя. — Майка си изобщо не съм я виждала! На нейно място и аз щях да избягам от този луд!

— Как изглежда копоят? — Давид мислеше за Кантор.

— Направи ми зверски комплименти. И знаеш ли какво си помислих?

Момчето поклати глава.

— Че това е баща ми!

— Откачаш!

— Много ясно, че той не може да ми каже, здрасти миличка, ела ми се обеси на врата. Затова ми пробута розовата версия за изоставено дете, без да знае, че умната му дъщеричка е чела една камара книги по въпроса. Представяш ли си върха, ако се окаже баща ми?

Давид я предупреди, че тази кука се казва Кантор, който е самият дявол. Да си опича мозъка! Но Мария го помоли да не обижда баща ѝ. Човекът ѝ казал, че онази статуетка изпълнява три желания като златната рибка. Може да я превърне в принцеса и дори в чуден принц, ако го пожелаела силно. Поне ще има пишка, писнало ѝ да я чукат разни цигани.

Давид не знаеше накъде да гледа.

— Ще пипна Кастрака и ще му нацепя задника — обеща малката фурия. — Къде е тази статуетка, Давид? Дай ми я!

— Сигурна ли си, че не си изтропала за мен на Кантор?

Момичето се прекръсти, но Давид си помисли, че тя би направила кръстния знак дори в обятията на Дявола.

КЛОПКАТА

Давид се прибра вкъщи, каза на Гергана Михайлова, че е скапан и си ляга. Тя не му обърна внимание, потънала в грижи. Той се притаи в стълбището към тавана. Щом Дъртата отиде да мие чиниите в кухнята, той се промъкна на пръсти в стаята ѝ. Отвори гардероба и бръкна в чантата, в която тя криеше парите си. От миризмата на нафталин му се повдигна. Той грабна първата попаднала му банкнота и се измъкна ни лук ял, ни лук мирисал.

Кастрака го чакаше на уреченото място и допушваше фаса си. Изгледа го въпросително. Давид размаха банкнотата пред очите му и чак тогава забеляза, че е отмъкнал петдесетачка, а това бяха много пари. Побърза да каже, че не бива да ги харчат всичките, но Кастрака изръмжа и прибра банкнотата в джоба си.

Те хукнаха из малките улички, като се озъртаха да не се натъкнат на полицаи. Градът гъмжеше от патрулни коли. Когато излязоха на булеварда пред старите гробища, ревът на панаирджийската чалга ги удари в ушите. Крясъци на възбудена публика цепеха нощния въздух.

Двете момчета прекосиха булеварда и се гмурнаха в Лунапарка. Пред очите им се разкри приказен град от светлина и цвят, в чийто център се издигаше раираното шапито на цирк, като замъка на зъл магьосник. Въртележки се виеха, шатри на вълшебници се редуваха с клетки, в които ревяха екзотични животни. Вагонетки, натоварени с пискащи момичета, потъваха в гърла на чудовища.

Давид вървеше като замаян през лабиринта от шатри, когато забеляза до входа на цирка мъртвешка маска да го фиксира нахално. Имаше рошави черни коси и щръкнала сплъстена брада. Маската от кораба! Той се обърна, за да избяга, и тогава забеляза, че Кастрака е изчезнал с парите. Почувства се жалък глупак. Мъртвешката маска вървеше към него и той побягна в тълпата. Душеше го яд, в очите му напиреха сълзи. Тичаше като слепец, когато през отметнатото платнище мярна самодоволната муцуна на Кастрака и се спусна към него.

В шатрата кръчма мъже пиеха на крак и разискваха на висок глас. Кастрака стоеше до бара с петдесетолевката в ръка. Давид се промъкна зад него с намерение да си върне парите, но онзи се обърна и го видя.

— Къде изчезна — изсъска той и го дръпна. — Тука е фраш с ченгета.

Давид му заразправя на пресекулки за маската. Хулиганът пребледня. В същия миг барманът ги попита какво им трябва и се разкрещя, когато Кастрака поиска дребни срещу петдесетте лева. Откъде толкова пари? Писнало му от малолетни крадци. От съседните маси започнаха да се обръщат.

Подушил опасност, Кастрака побягна към изхода. Отнякъде изникна Кантор и разпери ръце, за да ги залови. Давид опита да се промуши под ръката му, но го сграбчиха за косите. Кастрака успя да се измъкне. Полковникът го подгони, без да изпуска Давид, но хулиганът бързо изчезна в тълпата.

В лунапарка цареше предишната бъркотия. Агентът сви край оградата на цирка. Крачеше бързо по разкаляната пътека и Давид се уплаши, защото се отдалечаваха в неизвестна посока. Той се препъна в мрака, но Кръв го дръпна за китката и го накара да изквичи. Отминаха клетките на лъвовете, където смърдеше и достигнаха фургоните на артистите. В мрака проблясваха фасове и долиташе женски кикот. Миришеше на сено, на хашиш, на животински изпражнения.

Давид забеляза разноцветните крушки на форбауна, откъдето животните излизаха на манежа, и реши да рискува. Той се спъна умишлено и Кантор едва не му изтръгна ръката.

— Обувката ми се е развързала — излъга малкият арестант.

Заповядаха му да я завърже. Давид приклепна и побягна.

Той достигна желязната ограда, прескочи и се втурна към задния вход. Давид опита да се скрие под седалките на публиката, но платницата на шапитото бяха здраво завързани. Няколко клоуна му подвикнаха. Конферансието пиеше вино с унтермана и с укротителката на кучета. Давид направи опит да си пробие път към манежа, но конферансието го спря. В същия миг Кантор го сграбчи за врата. Унтерманът опита да се намеси, но Кръв го удари в гърлото и мускулестият колос се стовари върху купчина реквизит. Агентът повлече момчето. Никой не ги спря.

Чак сега Давид разбра, че Кастрака е изпял на Кантор, за да камуфлира бягството си с Кач през реката.

— Промушил си се тайно в стаята на старицата — нареждаше сподавено полковникът. — Отмъкнал си мизерната ѝ пенсия, с която те издържа, за да се забавляваш на един вулгарен панаир.

Тези упреци учудиха Давид. Взе парите, но не се чувстваше крадец. Грабна ги и избяга! Без друго всички крадяха.

— Ако ги беше взел открито, да! — продължаваше с мрачно задоволство Кантор, сякаш четеше мислите му. — Ако вярваше, че тези пари наистина ти принадлежат. Дори да я беше заклал, за да я обереш, и беше търкунал главата ѝ върху напоената с кръв възглавница... Щеше да е по-почтено, защото щеше да си в правото си на звяр!

Давид не разбираше защо Кръв му дрънка всичко това. За всичко бе виновен Кастрака. Кантор като че ли четеше мислите му. Плесна го по врата. Предателството било естествен финал на всяко приятелство, уточни той. Предали са го, защото сам си е виновен. Нещо смахнато се просмукваше в този разговор. Думите на вампира носеха някаква първична истина. Давид беше вярвал, че Кастрака му е приятел, и сега го болеше, че се е излъгал в надеждите си. Но ако приеме хулигана за свой зъл съюзник, всичко става далеч по-просто. Свързва ги само обща цел: Андрогинът. За добро или за зло те се заклеха на Дяволородица да отмъстят.

Тогава Кръв го попита какво би обяснил на баща си, ако той научи, че е крал пари. Момчето почувства, че му прилошава. Но бързо се успокои. Баща му няма да се върне никога. Нали затова открадна тези пари, за да отмъсти.

— Сигурен съм, че няма да ти прости. Обещал си му да се държиш като мъж, нали?

Давид потрепери. Кантор го попита отново дали ако сега родителите му се появят отнякъде, ще намери доблест да им признае, че е крал, убивал, обезчестявал жени. Готов ли е да понесе тежкото наказание, което заслужава?

Двамата вървяха из тъмните улици на града. Агентът крачеше бързо и Давид подтичваше, дърпан от огромната му, студена като пранга ръка. И тогава, като истински малък негодник, той започна да се моли да не го затварят. Беше извършил престъпления. Беше готов да

признае всичко, да си понесе заслуженото. Само да приключи този кошмар.

Кръв продължи да го тегли напред като палач. Момчето подтичваше след полицаия и го молеше за пощада. Обещаваше повече да не върши злодеяния, кълнеше се, че всичко ще признае. Но мрачният мъж мълчеше, глух за молбите му. Те прекосиха градския площад, където стърчеше Ангелът на свободата, и приближиха сградата на Централното управление на полицията. Давид различи олющена фасада, покрита с осакатени от времето статуи.

ДОГОВОР С ДЯВОЛА

Двамата завиха покрай враждебната сграда. В пресечката стърчаха опушени тухлени постройки, в които се помещаваха различни полицейски служби. Сводест портал с бариера водеше към вътрешен двор, откъдето изскачаха патрулни джипове, натоварени с полицаи.

Полковник Кръв и неговият арестант се насочиха към служебния вход, когато бариерата се вдигна и от прохода изскочи очукан джип с надута до пръсване сирена. Дежурният сержант на входа му тегли една заради патърдията и отдаде чест на агента с широкополата шапка.

Кантор повлече Давид. На първия етаж двамата свиха по осеян с врати коридор. Голи крушки на черни шнулове висяха от тавана и осветяваха скъпернически коридора. Смърдеше на прашна хартия, на застоял въздух. Кафява кожа на „баклави“ покриваше високите врати, които приличаха на провесени юргани с номера, зад които се гушеха строгите служители на реда.

Двамата стигнаха до седмата врата, когато от осмата излезе цивилен с костеливо лице и дебела папка под мишница. Папконосецът изгледа изпитателно малчугана, като скенер ракова клетка, и отмина. В дъното на коридора Кантор отключи последната врата и блъсна момчето вътре. Знаеше, че следят всяка негова крачка.

Канцеларията излъчваше уют на вълча яма. Над бюрото висеше портрета на Зелката, която управляваше страната. Вдясно, до прозореца, стърчеше казионна виенска закачалка, на която Кантор хвърли шлифера си. Той се послуша известно време, сякаш стените имаха уши. После седна зад бюрото и впери в Давид острите си очи.

— Знаеш ли защо си тук? — попита той.

Давид поклати глава. Онзи извади формуляр и го плъзна по масата.

— Подпиши!

Давид си каза, че това е договор с дявола. Искаше душата му, много ясно.

Кантор изръмжа, че ако се бави, ще го вкара в дупката. Това е най-малкото, което го чака. Давид го попита със заекване с какво го обвързва подписа му. Собственото му хленчене го отврати. Трепереше от страх, стомахът му се сви на топка.

— Ще трябва първо да си избиеш всички романтични глупости от главата — започна онзи със задгробния си глас на прясно разкопана мърша. — Рицарите на кръглата маса, граф Монте Кристо и така нататък.

Фразата му прозвуча налудничаво.

— Познавам този вид психика — продължаваше с мрачно задоволство полковникът, — изградена от кухи, изсмукани от литературата принципи. Чест, доблест, приятелство... това са елементарни, долнопробни манипулации. Те нямат място в нашата работа! Искаш ли да си отмъстиш? Отговаряй!

Неочаквано той се разгореци, лицето му се зачерви, очите хвърляха мънии. Закрещя, че няма да си играят на рицари, защото — тук той удари с юмрук по бюрото — всички така наречени герои били лишени от характер. Протежета, създадени за заблуда на глупаци. Истинските носители на светлината и пример за подражание са онези дяволични мъже, чиито паметници рано или късно ще украсят градските площади на планетата. Тези колоси на мрака, които поставят собствената си изгода над чуждата, не защото държаха на някакви материални облаги, а защото изпълняваха божествена мисия. И той започна да изброява имена, все непознати за Давид. Но този гневен изблик трая само миг. Агентът млъкна така внезапно, както беше избухнал.

Давид не разбра нищо. Чувстваше шемет от тази гневна тирада и от бесните думи, които Кръв му избълва в лицето. Момчето се запита какво ли ще стане, ако той самият започне да прави всичко обратно на това, което мисли и чувства. Бе просто като детска игра. Нали това го посъветва доктор Хама. По дяволите, няма друг изход!

Той сграбчи от бюрото малка ножица и я заби в палеца си. От разреза рукна кръв и той притисна пръст в долния десен ъгъл на нечетливия формуляр. Кръвта изби по листа и запечата договора. Малка червена роза цъфна около палеца на момчето. Ужасни видения нахлуха в главата на Кантор при вида на малките червени капки. Нечовешки крясък изригна от стомаха му и почти го накара да загуби

самообладание. Той се вкопчи в решетките на прозореца и опита да се овладее.

Беше слязъл в подземието и беше намерил телата. Беше ги изсмукал, за да научи тайните им. Изведнъж той си даде сметка по свой начин за ужасното деяние, на което беше станал автор. Беше смесил кръвта на двамата родители в собствената си утроба, беше послужил за реторта на гниещата субстанция... И ето момчето стои пред него от кръв и плът. Едно момче и един Бог! И той, Кантор, е станал неговите майка и баща. Беше отгледал Хермафродит в стомаха си. Беше станал неговият Матропатер, неговият Тамайко. Смътно подобие на родителски чувства го сграбчи за гърлото. Роботът, който съществуваше чрез кръвта на другите, изпита чувство, прилично на обич. Чувство, което го зашемети.

— Качамаков предаде родителите ти на главорезите — зафъфли глухо той — и избяга със статуетката на Ребис, но Хамамов го скри в лудницата си, за да обсеби божеството.

Момчето стисна зъби. Кантор го попита защо Кач не е дошъл на срещата в лунапарка. Давид не знаеше нищо за машинациите на Кастрака. Двамата братя се готвеха да минат Дунава. Кръв обяви, че границата е блокирана, а катерите на бреговата охрана следят неотлъчно реката. И тогава той го попита дали си представя често статуетката. Към кого отправя молитвите си за отмъщение? Какво точно вижда?

Давид сви рамене. Нямаше смисъл да му обяснява за Харпо Маркс, все едно, няма да го разбере.

— Баща ти и майка ти бяха убити. Тези, които ги унищожиха, няма да се спрат пред нищо. Те са убедени, че държиш тайната на Хермафродит. Ще ти направят предложение. Внимавай!

Момчето го попита дали познава родителите му и Кръв кимна утвърдително. Той му спомена, че се запознал с тях при странни обстоятелства, но запазил спомен, от който още му се виел свят.

Давид разбра, че пред него стои убиецът на майка му и баща му. Не се уплаши. Просто се вкочани. Отвътре почувства прилив на енергия. Сякаш Кантор съдържаше последното, което бе останало от тях. Сякаш се намираше пред тяхната самоходна гробница. Пред очите му цъфна патешката усмивка на Харпо Маркс и вирнатият нагоре

пръст на пророка. Изобщо не се страхува от този превъртял... По някакъв начин знае, че нищо не може да му направи.

— Баща ти имаше един страшен недостатък — бърбеше Кантор, — смяташе хората за глупаци. Постъпваше според някакви древни принципи на благородство. Вярваше, че може да се пребори сам със злото, и това му струва главата.

Той продължи да дрънка, после спря и се втренчи в момчето. Попита го какво най-силно иска на този свят. Да си отмъсти, нали така? Да накара всички подли кучи синове да вият от страх. За да успокои кръвта на най-свидните си, която не му дава покой, трябва да пролее чуждата. Но нали ако иска да отмъсти, трябва да плати цената на червената течност? Да даде нещо от себе си, което му е най-скъпо... Ако този, когото моли за помощ, се появи и му поиска в замяна на услугата това, което най-силно цени. Какво ще му даде? Ако този хитър търгаш му поиска любовта към родителите му? Всичко, което изпитва към тях, най-съкровените му чувства. Ще си отмъсти, но споменът за тях ще отлети завинаги. Тихата тъга от липсата им. Най-скъпите му чувства ще потънат в небитието завинаги. И което е най-ужасното, че може да го сполети, преди да отмъсти: да убива в името на хора, които са му абсолютно чужди, безразлични, отвратителни... Тези, които някога са били неговите любими родители. Ще се съгласи ли да плати такава цена? Ще се съгласи ли да стане безчувствен към тях?

Давид хукна към вратата. Никой не го спря. Докато тичаше обратно по коридора, гласът на Кръв продължаваше да кънти в ушите му. Ще платиш ли такава цена? Враговете ти ще те омагьосат. Не им вярвай! Едно нещо си струва на този свят. Гласът на кръвта. Тя крещи разплата. Само двамата бяха, срещу тях — целият свят!

ТРЕТА ЧАСТ

ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЕ

Когато Христос те потиска, кажи му: ние ти принадлежим. Не, не му изповядай сърцето си и недей отрича гласа на твоя господар Кралят на Светлината, за лъжливия Месия тайната не е разкрита.

Гинза

Давид изтича и прав върху филистимлянина, взе му меча, изтегли го от канията, уби го и му отрязва главата.

Самуил 16, 14–17,
20, Стар Завет

*Но от всички тези романтични или сатирични кораби, корабът на лудите, *Narrenschiff*, е единственият, който е съществувал реално, тъй като те са съществували тези кораби, които от град на град са пренасяли своя безумен товар.*

Мишел Фуко,
„История на лудостта“

СМЪРТНА ПРИСЪДА

Раков стоеше на балкона на най-скъпия хотелски апартамент в Париж и се любуваше на гледката. Кралският апартамент на хотел Крийон гледаше към площад „Конкорд“, монументален форум в гръкоримски стил, на който някога се бяха издигали гилотините. Сега в центъра се намираше обелискът на Рамзес II. Каменен египетски фалос с позлатена пирамида на върха. Още една от многобройните кражби на французите, реши Раков. Целият Париж беше един голям музей с крадени произведения на изкуството от близки и далечни страни. Днес французите четяха морал на други народи, които едва от няколко години бяха поели по техния път на международни обирджии. Няма край човешкото лицемерие.

Раков беше неспокоен. Не обичаше да пътува. Беше дошъл в Париж, за да се срещне с дясната си ръка Пейчинов, но ето че този тумбак закъснява. Раков не обичаше Париж. Цялата красота и блясък го потискаха. Ню Йорк и Москва бяха неговите любими градове. И горещата като фурна уста на Петя. Тя му беше по-любима от всичко друго. Бившият генерал от българските тайни служби изпита раздразнение от забавянето на партньора си. Този глупак сигурно е попаднал в задръстване. Раков имаше лошо предчувствие. Чичо Вася го предупреди да не напуска Виена до началото на Новата Луна, но това, разбира се, бяха глупости. Колкото и да се допитваше до руския алхимик, генерал Раков си оставаше твърд материалист. А това означава, че се доверява единствено на изстреляния от упор куршум в главата.

Долу, на площада, потокът от коли не отслабваше. Автомобилите препускаха като бесни. Фучаха надясно към Елисейските полета, завиваха наляво към Лувъра. Мравките се мислеха за велики! Какво не би дал отново да види тук гилотините. Да ги чуе как скърцат тези машини, докато главите падат. Раков се почувства самотен. Огромна бездна го разделяше от целия свят. Бездна, която може да запълни само смъртта.

Той изпита желание да си тръгне. Липсваше му огромния като киноекран прозорец във виенския му офис, откъдето наблюдаваше тълпата по „Кертнер щрасе“. С часове можеше да се любува на тези мравки. Бившият генерал от българските тайни служби не си даваше зор в работата. Под него жужеше и бучеше кулата на неговата империя, пълна с пчелички. Те работеха. Според Раков мъж, който залага живота си в играта на живота, не трябва да работи. Да разполагаш с човешкия живот беше тежък труд, който изисква пълно отдаване. Той се опита да си представи бъдещето.

Много неща щяха да се променят в живота на мравките. След няколко дни статуетката ще кацне на бюрото му. Удивително съвпадение я насочваше право в ръцете му. Стара негова връзка бе задействала автоматично в тила на врага, за да му достави идола! Раков се изкиска вътрешно. Стар законспириран агент се бе намесил в играта. Този ангел с копита щеше да му осигури свещената статуетка. При това положение Кръв ще бъде отзован. Новият агент искаше отстраняването му. Екзекуторът ставаше излишен. Даже вреден, компрометиращ фактор. На вратата се почука.

Раков изрева в отговор и на прага се появи Дебелият. Нещо в изражението му на самодоволна свиня не се хареса на шефа му. Какво таи този мехур? Той му направи знак да влиза и се завъртя обратно към прозореца, като предложи гърба и задните си части на очите на новодошлия.

— Какво ново, Дебел? — попита Раков, докато гледаше летящите автомобили.

— Лоши новини — отвърна тихо.

Нещо в интонацията му подсказа, че е по-скоро доволен. Това раздразни и заинтригува Раков.

— Докладвай!

— Пейчинов е бил задържан вчера в Париж от френските тайни служби и ЦРУ. Обвинен е в шпионаж, рекет, политически убийства.

— Глупости! Нищо не могат да докажат!

Пейчинов беше собственик на идентична на неговата компания във Франция. Там открай време му правеха въртели в бизнеса.

— Бил е предаден — каза Дебелият.

— От кого? — изкрещя Раков.

— Кръв.

Генералът се олюля като ранен звяр.

Една от основните причини за слабостта на Раков към Кръв бе абсолютното доверие, което хранеше към езекутора. Кантор не можеше да предаде, по-скоро би пукнал на място. Нещо в невъзмутимостта на телохранителя накара Раков да се наежи. Обичаше да му треперят.

— Едно е да те мъчат с нажежено желязо — започна горилата мазно, — друго е да си изпееш майчиното мляко под мъжки ласки.

Раков изръмжа зловещо и въгленообразните му очи се втрениха. Ненавиждаше черните, педерасите и евреите. Обвинението в хомосексуализъм към Кантор беше толкова тежко, колкото ако разбереше, че Петя е повярвала в Яхве.

Дебелият изложи невъзмутимо фактите. Френската полиция бе открила трупа на известен парижки психиатър. Трупът е содомизиран и изпразнен до последна капка кръв, като от голяма пиявица. Има няколко такива случаи в Париж през последните 20 години, но полицията никога не бе успяла да свърже перверзните вампирски убийства с шпионска мисия. Вестниците говореха за сериен убиец. Вампирът от Монмартр подхрани известно време ужаса, после затихна. Нямаше ясен мотив, нямаше и следи.

В случая с парижкия психиатър обаче нещата стояха по-иначе. Защото доктор Зилберщайн бе оставил записки на своя адвокат, който при новината за смъртта му ги е предал на полицията. Записките описваха клиничния случай на някой си Кръв, вампир и шпионин в оставка, който се е изповядал от А до Я на своя лекуващ лекар. Дебелият наблегна на последното и Раков почувства, че му призлява. Кантор бе живата памет на всички чистки, извършени в Западна Европа от българските тайни служби в тясно сътрудничество с КГБ чак до края на 80-те. На съвестта му лежаха писателят Марков, но и една далеч по-страшна мисия. Раков чак не искаше да помисли какво ще се случи, ако от Интерпол научат, че вампирът е човекът, който трябваше да очисти Папата. Агджа бе просто камуфлаж, Кантор трябваше да влезе в играта. А веднага след това в болницата да изсмуче кръвта на католическата църковна глава през перфузионната система, а после да му я впръска обратно във вените. Нямаше как да се установи причината за смъртта. Но тогава световната общественост надигна голям вой и се отказаха от играта. Сега ако го пипнат, нишката

неминуемо ще стигне до самия Раков, който тогава координираше операцията. Според информацията Кръв бе дал показания за всичките си нелегални контакти. За бившите комунистически водачи, законспирирани на Запад, които перяха мръсните пари на партията, за цялата грижливо изградена мрежа. Интерпол бе по следите им. Първият арестуван в списъка е Пейчинов. Но един бог знае докъде се е раздрънкарал Кръв.

Шокът от разкритията накара Раков да се вкамени. Не можеше да повярва, че Кръв се е въргнал в постелята с евреин. Ето как Западът ги развъртава. Ето защо трябва да се сдобие със статуетката и да възстанови равновесието. Чичо Вася се беше оказал прав. Трябваше да ликвидират Кантор. Веднага! Трябваше да заличат всички следи, които водят към него.

Раков нареди да приготвят колата. Нищо повече не го задържаше в този град. Точно обратното, трябваше да се спасява. Той се обърна към Дебелия и кимна. Онзи само притвори очи и завъртя масивното си туловище към вратата. Присъдата беше произнесена. Оставаше да се екзекутира виновният. По най-бързия начин!

НОЩНО ПРЕДСКАЗАНИЕ

Когато привечер Давид отиде у доктор Хамамов, за да се срещне със Зумпалова, беше като на тръни.

Перлата му отвори и изръмжа, че го чакат в библиотеката. Момчето изтича по стълбите. На минаване край рицарската стая нещо го накара да спре и да отвори вратата. Вътре цареше тъмнина и смърдеше на цигари. В другия край, от полуоткрехнатата врата към библиотеката, се процеждаше светлина. Долитаха гласове. Давид приближи на пръсти.

Лампата очертаваше светъл кръг върху игрална маса, но момчето не успя да различи веднага лицата на присъстващите. Позна ръцете на доктор Хама. Отдясно седеше жена с лакирани нокти. Срещу нея нечии костеливи пръсти щракаха розетки с колода карти върху масата. Гърдите на жената се надвесиха върху зеленото сукно на покривката и приковаха вниманието на Давид. Мъжът, под чийто пръсти картите пращяха, процеди през зъби и накара момчето да се облеци. Силвий, бащата на Мария, винаги го беше плашил с бръснатата си глава. Сега невменяемият може да му търси сметка за обезчестяването на дъщеря си. В следващия миг лицето на Зина изплува от мрака като лице на сирена. Тя оголи зъби в усмивка и прокара ръка в гъстата си, черна коса. Момчето едва не извика при вида на тази мъжка лапа, която се провря в тъмните ѝ коси.

Силвий занарежда картите във фигура. Мърмореше как повторно арестувал Кач при опит за бягство. Бандата от луди заговорничела. Чичо Кла-Кла, Мими Боздугана, Дон Алончо, Сладкия Бо и Чарли Пирата мътели водите. Доктор Хама отбеляза, че без Кач са нищо, но в гласа му прозираше безпокойство. Зина предложи да го покажат в клетка на карнавала. Според Силвий рецидивистите се бунтуват този път сериозно. Настояват Родолфо Кач да оглави експедицията. Говорело се, че свещената статуетка е скрита някъде в лудницата. Зумпалова предложи да видят картите. Силвий се плесна ужасен по челото. Доктор Хама го изгледа строго.

— Щях да забравя — възкликна шантавият. — Кантор беше разпознат от пациентелата.

Доктор Хама повдигна вежда. Той беше консултирал писмото на доктор Зилберщайн. Нямахме никакво съмнение, че Кръв и пациентът на Зилби са една и съща личност. Той се обади в болницата Света Ана в Париж и научи ужасната новина. Бяха открили Зилби в апартамента му преди седмица, трупът вече се разлагал. Тази загуба натъжи и обърка доктор Хама. В резюмето си за душевно болния убиец, пъхнато в кафявия плик, доктор Зилберщайн правеше някои интересни предположения, но те не бяха достатъчни за елиминирането на Кръв. Червеният цвят блокираше психопата, това без друго го знаеха. Кръвта на малки деца му бе непоносима. Какво друго може да помогне, за да се унищожи един вампир? Чесън? Хермафродит! — изкрещя един глас в мозъка му. Момчето Давид!

— Лудите го подушиха. — Силвий се усмихна с известно превъзходство. — Нали сте чували, че лудостта има своя собствена миризма?

— Чувал съм какви ли не храбри твърдения — сопна се психиатърът.

Лицето на Силвий доби тайнствено изражение.

— Работата е там, че лудите имат тази извънредна способност да се подушват един друг също като краставите кучета. Не казвам, че обезателно трябва да си оближат задника, за да познаят кой от кое село е, макар че в определени случаи една парачунга в задния двор винаги е добре дошла.

Той оплези големия си грапав език към Зина. Най-неочаквано психоложката го зашлеви с такава сила, че пръстите се отпечатаха върху бузата на невменяемия. Силвий изпищя. Но доктор Хама отбеляза, че сам си го е изпросил, и му заповяда да продължи. Онзи разпери колодата като ветрило и му зашушна зад картите:

— Този бивш таен агент е един от онези шпиони, законспирирани на Запад от комунистическата мафия. Сега, като не им плащат, тези безработни кръвопийци се препитават с каквото им падне — рекет, поръчкови убийства... Те са като онези стражеви кучета от руските концлагери, които след затварянето на ГУЛАГ били оставени да върлуват из сибирската тундра.

— Това ли подушиха твоите събратя? — попита с ирония доктор Хама.

— Не това... — Силвий се усмихна снизходително. — Те разпознаха своя мъчител, някогашен политически офицер и дясна ръка на директора на затвора — лудница в Ловеч. Полковник Кръв, ако това ви говори нещо. И този полковник бил адски близък познат на доктор Зумпалова някога.

Доктор Хама се направи на глух за последното. Той предложи да му докладва случая като свършат с картите. Но Силвий беше прекалено шантав, за да спре току-така. Той заразправя как доктор Зумпалова обработила тоя железен гвардеец в кревата, избила му чивия и го гушналия в Изолатора. Там той заклал една камара хора. Акълът му бил изтекъл заедно с оная бяла течност през крачола.

— По-спокойно!

Но Силвий не спираше. Кантор бил дошъл да отмъсти на Зина, това говорели лудите. Той шушнеше, че двамата били забъркани от една и съща вонлива глина. Вампирът служел на престъпна организация и имал психиатрично досие, с което може да бъде затворен за вечни времена в Изолатора.

— Той е ренегат, доктор Хама, предател на нашето братство, чудовище в услуга на бездушни материалисти, подлога на новозабогатели бандити...

Зина го прекъсна грубо, че всичко това им е вече известно. Силвий млъкна. Доктор Хама махна с ръка и настоя да анализират картите.

До процепа на вратата Давид следеше със затаен дъх. Качамаков беше затворен! Кантор пие кръв, а Зумпалова е негова любовница? Време е да изчезва. Докато затваряше вратата, бравата леко щракна.

Доктор Хама прати Силвий да провери има ли някой.

— Какво казват картите, Зина? — попита бързо доктор Хама.

Психоложката му обясни, че момчето прави Античен преход между добро и зло. Тя му посочи картата на *Влюбения* между *Дявола* и *Вавилонската кула*. Доктор Хама присви очи. Момчето трябва да направи своя човешки избор. Това е етап в посвещението. Той попита дали Кантор му е направил предложение.

— Станало е още снощи — отвърна психоложката.

Тя му призна, че се страхува, ръцете ѝ трепереха. В града броди психопат убиец, а те се мотаят беззащитни. Патоанатомичната експертиза на телата на Гочо и Гарвала потвърдиха най-черните ѝ страхове. Ужасните рани върху труповите доказват, че имат работа с чудовище. Трябва да вземат мерки. Да скрият Давид в лудницата, да направят нещо.

— Остават ни броени часове, Папа. Трябва да му направим контрапредложение.

И тя обясни, че Кантор винаги става много близък с жертвите си. В момента, в който се привържат, той ги убива. Доктор Хама обмисляше напрегнато. Той самият не се чувстваше безопасно. В този миг Силвий въведе Давид. Психиатърът попита сътрудничката си кой ще играе ролята на арбитър. Тя сви рамене. Давид се приближи до масата, съпроводен от Силвий.

Зина помилва момчето по бузата. Влажната ѝ длан миришеше на парфюм. Картите върху масата го хипнотизираха. Замислените лица и екстравагантни облекла на изобразените персонажи изглеждаха вълнуващо познати. Ето този **Крал 3** например, следван от една Темида, под която пише „Справедливост“, след което идва **Смъртта 13**, косяща мъртви тела. **Дяволът 15** с железен корсаж и с верига на шията... и накрая един ангел с женски гърди, под който пише **Свят 21**...

Изведнъж разпозна средновековните карти за гадаене таро! Уплаши се, че тримата възрастни ще разбулят тайните му. За рождения ден бе получил от баща си истинско Марсилско таро. Тримата искаха да разберат какво знае за статуетката, да научат тайната на Хермафродит... Значи затова го предупреждаваше Кантор. Тягостната тишина в стаята подсили разноцветните изображения на големите аркани, наредени в ромбоидна фигура върху масата.

И тогава те го попитаха какво най-силно желае на този свят, за да потърсят отговор в картите. Давид без малко не призна, че иска да отмъсти за родителите си. Да види мъчителите им мъртви или да изчезне завинаги. В главата му нахлуха спомени за неделни разходки, за пикници в планината, за курорти по морето, за мечтите им. Тримата го гледаха втренчено. Вчера, докато подписваше хартийката на Кантор, той си обеща, че ще върши и говори обратното на всичко, което мисли и желае. Реши да го изпробва.

Каза им, че не си струва да се отмъщава, тъй като всички хора са братя, той ги обича и е решил да прости на убийците на родителите си. Само се страхува да не му се сърдят, че е изневерил на обета си. Лъжата го зареди с енергия. Значи наистина действа. В главата му Кастрака изкрещя, че само тероризъм ще оправи планетата. Бомби на всеки ъгъл за тия педераси. Всички световни мангасари на онзи свят. Дъртаците под ножа! Хайде де, какво показват шибаните карти!? Момчето се ухили. Беше ги зашеметил. Тримата възрастни затаиха дъх, като три орисници при раждането на Сатаната. Зина затълкува картите.

Това е историята на един малък **Фокусник**, започна тя, който вярвал в своите богове, Крал и Кралица, но станало така, че те загинали и той трябвало да избере между доброто и злото в лицето на двама непознати. Ако **Влюбеният** се отърве от илюзиите си и направи верния избор, ще възтържествува в Колесница, иначе го чакат нови изпитания, опасности. Нищо чудно да увисне на въжето като **Обесник**, а **Смъртта** да го нареже на парчета. И тогава, ако успее да извлече поука от прежедието си, или ще се превъплъти в **Андрогин** и цял **Свят** ще му принадлежи, или ще се превърне в малоумен скитник и като истински **Луд** ще броди до края на дните си.

В Първи дом, прошепна Зина, **Вавилонската кула** се срива на пух и прах, а в огледалния ѝ образ **Шутът** броди в страната на загубените души... Убийство! Непоправима загуба на **Краля** и **Кралицата** води до отчаяние, но само нарязването на старото ненужно тяло в лицето на **Смъртта** възражда за нов живот. Защото в центъра стои **Светът**, а това е най-хубавата карта! Тя обещава нов свят, само че на определена цена.

Зина заби огнения си нокът в гърдите на андрогинния ангел, обрамчен с лавров венец. Давид почувства как стомахът му се сви. Разпозна Ребис.

СЪВЕТИТЕ НА ПЕРЛАТА

— Какво те омагьосва оная вещица? — попита Перлата, когато след тарото Давид слезе в кухнята да вечеря.

Той измърмори нещо и се паркира в свободния край на масата. Главата му още бучеше от чутия разговор. Картите таро вещаеха метаморфоза.

Перлата стоеше до излъсканата като оръдие печка, пушеше цигара и му щракаше рентгенови снимки с очи. Беше докарана като армейски генерал за проверка от генералния щаб и стискаше черпака като маршалски жезъл. Тя блъвна дим, присви гримираните си клепачи и отдръпна с пинсети фасата от устата си.

— Не ми изглеждаш във форма! — обяви тя.

Давид сви рамене и побутна чинията. Две неща го смуцаваха у Перлата: гласът и ръцете ѝ. Ръцете изглеждаха твърде млади, нежни и привлекателни и не се връзваха с огромното туловище на дебелата Ребека. Пред тази самоходна планина от месо дори кърмата на „Поборник“ приличаше на детско корабче.

— Мислиш ме за проклета дърта вещица, нали така? — измърка тя със сладостния си карамелизиран глас.

Извади огромна почерняла тава от фурната и добави:

— Има гювеч! Ще ядеш ли?

Момчето се приближи, дебеланата му сипа обилно, като продължаваше да го изучава с очи. Миришеше силно на одеколон и той си помисли, че сигурно чака визита от бай Илия. Тя му се усмихна и го помилва по бузата. От димящата манджа му се зави свят. Беше прегладнял.

Перлата се заклати към двора. Когато се върна, Давид омиташе чинията. Перлата тръсна на масата прясно набран магданоз и придърпа един стол.

— Да ти сипя още? — попита с груба нежност.

Гласът ѝ звучеше подкупващо, сякаш можеше да му завърти главата с чиния гювеч. Най-смешното бе, че Давид наистина се

почувства благодарен и направо задължен да отговаря на шибаните ѝ въпроси.

— Знаеш, че те обичам като родно дете — шепнеше тя. — Нещо повече... ти си моят малък любовник! Помниш ли като беше хлапе как се завираше под полата ми?

Перлата изпусна дим към тавана. Момчето се ухили. Беше му приятно, че тя разговаря с него като с възрастен.

— Каж ми какво ти бърбри онази Зина! — настоя тя.

Нейното любопитство го смути и момчето ѝ отвърна, че не е нейна работа.

— Слушай, ангелче — изпуши дебелата жена, — въобразяваш си, че си навирам носа там, дето не ми е работа? Отдавна съм ампутирана от този сорт детинщини.

Тя го потупа фамилиарно по брадичката и приближи още стола, така че гърдите ѝ опряха в рамото му. Без да знае защо, Давид я целуна по напудрената буза. Стана му топло и приятно. Перлата се разнежи.

— Какво ти каза оная мръсница? Покани те у тях, нали?

Давид кимна. Старата жена поиска да знае какво възнамерява да прави. Такова чудо не било за изпускане. Обаче да внимава! Зина е чудовище! Ако бил по-голям, нямало да се тревожи, обаче бил зелен.

Момчето направи гримаса.

— Знам какво си мислиш, че съм една изкуфяла бърчва с лой, която нищо не разбира от секс, както му викате сега, обаче има нещо друго. Не знам дали имам право да ти го споменавам.

Момчето я изгледа с недоверие. Дебелата жена ядосано запали нова цигара.

— Зина беше първата жена на чичо ти, офицера, — каза тя. — Тази кучка му взе здравето, внимавай!

Давид замръзна, защото направи връзка с налудничавите истории на Гергана Михайлова. „Тези нито мъже, нито жени!...“ Синът ѝ бил женен за Зина! Той поиска да попита Перлата дали Зина наистина има пишка, но тя продължи да го наставлява! Психоложката била луда за връзване. Цялата ѝ фамилия била откачена, баща ѝ, дивият полковник, майка ѝ, смахнатата. Да пита Ото, той щял да му разкаже тяхната инцестна епопея!

На вратата откъм градината се почука и Перлата се обърна рязко. В кухнята влезе с бодра стъпка бай Илия-Карата и отдаде чест.

— О, бай Илия, изкара ми чивия! — изписка дебеланата закачливо. — Да те вземат мътните! Пу-пу-пу!

Перлата духна театрално в пазвата си, за да прогони злите сили. Бай Илия стоеше като паметник на загиналия бакар. Давид се изправи.

Перлата го стрелна под око и както си вееше с ръка, измърмори:

— Целуни ме за лека нощ, малък обесник, и помни какво ти казах! Умната!

ДИЛЕМАТА НА ДОКТОР ХАМА

Доктор Хама достигна последния етаж на стражевата кула на Изолатора, там, където някога се намираха картечните гнезда на охраната. Той бутна вратата и влезе в празното помещение. През тесните прозорци плацът долу се виждаше като на длан. На отсрещната стена висеше клетката, в която бе затворен Кач. Стоеше закачена на около петнайсет метра от земята, както клетките, в които през Средновековието затваряли престъпниците за назидание и радост на тълпата. Кач лазеше вътре на четири крака досущ като вълк, който прави дневната си разходка между дебелия стоманени решетки. Доктор Хама фокусира далекогледа. В окуляра Кач имаше изпаднал вид.

Желязната клетка приличаше на кочина. Остатъци от храна се валяха по пода. Кач изглеждаше оплескан до уши. Един път дневно санитарите му хвърляха през покрива парчета сурово месо, след което го обливаха с кофи вода, за да почистят вонящото му обиталище. Долу в двора лудите играеха на карти върху дървени маси и присъствието на Кач не ги засягаше. Мими Боздугана, въоръжен с голяма чаталеста прашка, се забавляваше да бомбардира затворника с хартиени топчета. Доктор Хама настрои далекогледа на максимум. Какво му готвеха неговите стари приятели?

Положението на директора на клиниката беше взривоопасно. Разбира се, той може да затвори Кач в някоя от единичните килии в подвала, където никой няма да го види. Но не това бе целта на доктор Хама. В продължение на близо тридесет години той беше учил питомците си да се съпротивляват на установените порядки, беше култивирал целенасочено способностите им да опонират и да изказват несъгласието си по един или друг начин. В това се състоеше величието на индивида. Възможността на човешкото същество да реагира на несправедливостта бе основата на всяка демокрация. Разбира се, в момента тази философия се обръщаше срещу него, но психиатърът бе доволен от своя експеримент, дори да го завлече в гроба.

В клетката си Кач чувстваше, че го следят. Цялата любов, която някога бе изпитвал към своя учител, сега се превърна в омраза. Кач си оставаше един душевно болен и самомнението му за собствената му значимост не можеше да се примири с този социален статус. Кач се смяташе за посветен. Той знаеше как да консултира някои архетипи, макар че невинаги успяваше. Иван Наумов му каза тайните думи. Но малоумният им вярваше само наполовина. Ако те наистина бяха верни, археологът не би станал жертва на гангстерите.

Кач беше направил своя фатален избор. След като доброто не функционира, съвсем естествено е да се обърне към злото. След като не го искат в рая, той ще се прочуе в ада! И още как! През една любовна нощ се оплака на Зина, че директорът на клиниката го манипулира. Психоложката, която масажираше слабините му, отключи с единствена фраза омразата му към доктор Хама. Помни, рече му тя, че колкото и да хитруват, евреите винаги свършват в газовите камери. Такава е тяхната съдба. Такава е съдбата на всеки герой: да умре от насилствена смърт. От Прометей насам всички, които се бяха жертвали за групата, си го получаваша. На кръста, на бесилката или в газовите камери, шепнеше му тя на ухото. Дръж се за мен и ще видиш как ще изклатим стария Папа, добави тя и лапна надървената му патка като лакомо дете.

Кач забеляза проблясването на далекогледа, който го следеше от стражевата кула, и започна да хвърля хартиените топчета по Мими Боздугана. Това беше уречен знак. Малоумният гигант събра няколко от тях и се оттегли. Щеше да предаде посланието.

Доктор Хама допускаше, че му готвят клопка, но не можа да разбере каква. Имаше чувството, че е попаднал в архитипичен сценарий, от който няма спасение.

В продължение на близо 5000 години от създаването на патриархата насам еврейският народ правеше опити да предаде опита си на човечеството. И всеки път, когато е на косъм от успеха, по един сатанински сценарий всичко се обръща наопаки. Доктор Хама се страхуваше, че той самият се движи в сценарий, доминиран от колективното подсъзнание на евреите. Точно когато многогодишните му усилия трябваше да се увенчаят с успех, Лукавия влизаше в играта и пращаше всичко по дяволите. Кого беше избрал този път Сатаната за своите пъклени цели? Родолфо, Кръв или... Зина? Той трябваше да

вземе решение в какъв ред да ги елиминира или да предостави всичко на слепия случай.

Доктор Хама започна да прехвърля в главата си колко пъти евреите се бяха провалили в опитите си да предадат великото послание на останалата част от човечеството и колко пъти жестоко бяха платили с кожата си за този експеримент. Посланието беше просто, то бе закодирано в символа на избрания народ — звездата на Давид. Взаимна обвързаност, зависимост и проникновеност на мъжкото и женско начало. Мъжът без женската си същност губи човешкия си облик, жена, обладана от негативна мъжка същност, се превръща в чудовище. Решението на парадокса се намира в самия него. В енергията между двете взаимно изключващи се части. В кралското дете!

Дали Йешуа от Назарет беше покварил посланието на Кръстителя, или Църквата бе свършила тази работа? Косматият пророк без съмнение беше направил първия сериозен опит за психическо уравнивяване в голям мащаб. Неслучайно Фройд третира Исус като водач на матриархална контрареволуция, реститутор на ритуалния канибализъм и пияч на кръв. Но чичо Зигмунд завинаги си остава твърде силно обсебен от собствения си Едипов комплекс. Дори да беше прав, значи залитането към лишена от женска компонента мъжественост в началото на Римската империя е било толкова доминиращо, че е създадо нужда от спешна компенсация в архетипната енергия. Оттам нататък опитите за ревизия се повтарят почти всеки пет века. Варварските нашествия, Кръстоносните походи, Ренесансът, Руската революция... Всеки пет века незачитащата женската си компонента мъжественост губи нишката на Ариадна и бива брутално ревизирана от възкръсналия Минотавър. Известно време цари хармония и разцвет, след което ампутираниите от душевност отново вземат властта. Но най-страшно са се развили нещата през последния XX век.

Всеки революционен опит за компенсиране на човешката душевност с женска компонента бе завършил с реакция за унищожаване на връзката с архетиповете. Църквата и Партията бяха направили всичко възможно да ампутират мъжа от неговата женска същност или иначе казано, от неговата интуиция.

И сега доктор Хама се питаше дали Кач няма да се превърне в неговия Пилат, в неговия Филип Хубави, в неговия Торквемада, в неговите Сталин и Хитлер. Кач или Кантор? Чувстваше опасността във въздуха.

Той реши да говори със затворника. Нищо не губи, ако опита да го вразуми. Трябва да си представи как точно ще се развият събитията.

И точно тогава Кач започна да вие. С дълъг, протяжен вой на салец в джунглата. Вой, в който пробиваше зов за помощ, за съвкупление, за саморазправа. Вой на див звяр, който накара психиатъра да настръхне. После звярът придоби дар слово и започна да хули мъчителите си Зина и Панайот. Заканваше се, сипеше отвратителни гадости, почти библейски заклинания...

Директорът на клиниката си даде сметка, че Кач е обсебен от Архетипа. В същото време той с ужас съобрази, че двамата се намират в архетипична ситуация, която се разиграва пред очите им. Обезглавяването на пророка Йоан Кръстител, по дяволите! Всичко съвпада. Статуетката, празникът на светеца. Невъзможността нито да го освободи, нито да го държи затворен. След няколко часа планетите влизаха в съответствие, за да фиксират съдбата им. Удивително, как не се беше сетил по-рано! Утре започват празненствата в града, чийто патрон беше Свети Йоан. Утре лудите стартират карнавал, който сам директорът ги бе научил да разиграват. Той си представи шантавия светец в онази каменна цистерна в Йерусалим, във тълпата скандира освобождаването му. Кръстителят седи затворен в подземието на двореца на цар Ирод и крещи. Сипе хули върху Иродиада, съпругата на владетеля, който се готви да празнува рождения ден на доведената си дъщеря, Саломе. Старият перверзен монарх кара доведеницата си да танцува гола пред царския двор, в замяна на което тя иска като подарък главата на Пророка и я получава. Саломе...

Обезглавяването на светеца повтаряше мита за Дионисос, затова Леонардо бе нарекъл картината си Йоан-Бакхус. Митът за Дионисос на свой ред интерпретира мита за Озирис, като всеки път разчленяването на тялото символизира унищожаването на една стара същност и възраждане към нов живот. Ако трябва да се направи психоанализа на библейската притча, два паралела се набиват веднага на очи. Митът за Едип и приказката за Червената шапчица. По същество това е една и съща история, но разказана различно. Йоан, Едип и Вълкът трябваше

да разрешат един и същ педофило-инцестен парадокс, но и тримата заплащаха за провала с главите си. Която от трите версии за жената да избере мъжът, той винаги става нейна жертва. Дори когато се отказва от избора като Йоан Кръстител, това пак му коства главата. Не, решението е някъде другаде!

В двора нахлу огромна тълпа луди. Тези, които играеха карти, скочиха и се присъединиха към тях. В първия миг доктор Хама не разбра какво става. Чувстваше се в пълна безопасност на върха на своята кула, когато тълпата нахлу през блиндираната врата и виковете ѝ отекнаха чак до покрива. Не беше съобразил, че е възможно да разбият ключалката откъм Изолатора. Това беше бунт. Той погледна към Кач и видя, че онзи му се зъби през решетките.

Директорът зарязва далекогледа и напусна на бегом наблюдателницата. Два етажа по-надолу един коридор го изведе вън от Изолатора. Това беше война. Към външния конфликт се прибавяше вътрешен. Точно сега той най-малко го очакваше.

* * *

Кач реши да стане зъл, защото злодеите винаги проповядват добронамереност. Многобройните злодеяния, извършени в името на доброто, затвърдиха убеждението му. Значи, ако се пропагандира злото, може би това ще принесе добро на хората. Кач поиска да е рицар на доброто и затова реши да прави злини. Доктор Хама му беше обяснил, че злите, които се правят на добри, печелят винаги. Първо, защото никой не е сигурен, че са зли, тъй като се представят за добри. Второ, колкото повече фалшиво настояват, че са добри, толкова повече подсилват злото си ето. Добряците, които се правят на зли, за да ги разобличат, бързо се превръщат в техни жертви. Първо, защото всички ги сочат с пръст като зли, второ, защото отслабват доброто в себе си поради липса на възвръщане на положителна енергия. Кач си избра този трънлив път. Привличаше го да бъде зъл. Още като дете се възхищаваше тайно на отрицателните герои във филмите, онези мъже, които рано или късно свършват зле. Той тайно се надяваше да се измъкне.

ХЕРМАФРОДИТНА НЕВЕСТА

Гергана Михайлова рисуваше разкрачена пред статива. Нанасяше боите с голяма четка. Палитрата държеше като щит, от който маслото капеше по дрехите ѝ и по пода, а с четката плескаше крещящите цветове. Рисуваше Хермафродит със зелени очи и червена уста. Гърдите му предизвикателно стърчаха, а между бедрата се поклащаше отвратително дългата опашка на звяра.

Последните бурни събития разклатиха нервите на старицата. След толкова отчаяни опити да укроти живота, тя хвана финалната права през просото. Рисуваше и надигаше бутилката. За всичките си нещастия обвиняваше тези нито мъже, нито жени. Тези кръвожадни хибриди, които се мъчат да извършат страшен експеримент с останалите нормални хора. Те са по-страшни от вампири, по-безсърдечни и по-ненаситни от лами.

Гергана Михайлова разправяше на Давид историята за смъртта на чичо му, като я украсяваше със зловещи детайли. Момчето се дразнеше от мъглявия начин, по който старата завършваше разказа си. Тя обвиняваше Хермафродит за кончината на сина си. Онази кучка жена му, съскаше тя и очите ѝ артистично се насълзяваха. Това чудовище не било нито мъж, нито жена! Вторият ѝ мъж ѝ се обадил, за да я увери, че я изгонил веднага след сватбата, тази сатанинска птица. Как я е търпял вашият син, госпожо, рече ми, тази нито мъж, нито жена!? Давид я питаше какво означава нито мъж, нито жена. Старата обясняваше с мазохистична страст, че това е същество с мъжки и женски полови органи. Синът ѝ нямал нормален полов живот с тази мъжоподобна жена... Не изхвърлял белите кръвни телца и се разболял от левкемия, която не била друго, освен рак на кръвта. Разболял се от срам и от тревога, че се показвал пред хората с тази дивна красавица, която нощем се превръщала в звяр. И този звяр го милвал, ненаситен, жаден, непоносим. Пиел му кръвта в леглото, смучел го лакомо. Бедният ѝ син, който бил офицер за пример и мечтаел да се ожени за принцеса, се намерил в лапите на вампир, който му изсмукал силите.

Накрая милото ѝ момче разбрало, че много не му остава, и изгонило тази перверзна вещица. Заминал в чужбина, за да не гледат хората срама му, там, далеч от всички, далеч от майка си, издъхнал самичък.

Гергана Михайлова си говореше сама. Тя гледаше с блуждаещи очи през прозореца и ронеше сълзи в шепите си.

КАРНАВАЛЪТ НА УМОПОБЪРКАНИТЕ

На другия ден Давид съобщи по телефона на Кантор за провала на двамата братя да се измъкнат по реката. Кръв му заповяда да подхвърли на Кастрака, че полицията е открила скривалището на статуетката и се кани да го залови. Давид се похвали, че отива на карнавала, и затвори. Нещо в гласа на вампира му изправи косите. Двама души стояха пред телефонната кабина и му ръкомахаха да побърза. Давид тръгна към кея.

Очевидно Кастрака е скрил статуетката извън лудницата. Отмъкна я през онази нощ от кораба, но къде би могъл да я потули?

Момчето стигна до старата топола над пристанището, която им служеше за пощенска кутия. Покатери се и пхна бележка за среща на другия ден. Долу, на понтона, заби камбана. Погледът му попадна на часовника на речната гара, който показваше шест часа. Със Зина имаха среща в седем пред входа на театъра и Давид се уплаши, че закъснява. Сърцето му заби. Върна се бързо вкъщи и започна трескаво да се преоблича.

Като се изключат няколко излизания на кино с Мария, Давид не разполагаше с друг любовен опит. Но да натискаш съученичка в тъмното, не е да сваляш жена, която може да ти бъде майка. Той се запита дали Зина наистина е хермафродит? В главата му се въртяха предупрежденията на Перлата, че психоложката е луда. Той скоро забрави тези въображаеми опасности. Реши да се маскира като гангстер. След това преговори всичко, което знаеше от Кастрака за свалката на стари мръсници.

Зина го чакаше пред театъра. Психоложката носеше вечерна рокля с цепка до бедрата и изглеждаше красива като вещица. Тя го измери от глава до пети. Той се изчерви, плувнал в пот, и измърмори в отговор на целувката ѝ. Наоколо гъмжеше от маскирани, които ги зяпаха. Давид забеляза Кантор да върви към тях през колонадата на театъра. Причерня му. Полковникът бе маскиран като граф Дракула с тъмна мантия, а бутаторните му зъби бяха оплескани с кръв. С него

припикаше дебелият Кочев като голямо двукрако прасе. Зина видя вампира, грабна момчето за ръка и го поведе към входа. Допирът с нея го развълнува. Тя надяна маска на мъртвешка глава с редки сиви коси и се преобрази в Смъртта. Кантор се изпречи до входа. Зина се блъсна отгоре му с напомпаните си цици.

— Аз съм Смъртта, Кръв! — изписка мъртвешката маска.

Всички се обърнаха. Зина се втурна напред. Кантор замахна с нож, който не беше бутафорен. Но рицарят в майор Кочев задейства напук на свинската му същност. Той блъсна ръката и ножът се заби в касата на вратата. Тежкия юмрук на Кръв повали майора като талпа. Хората закрещяха. Тълпата се скупчи пред входа и попречи на убиеца да последва жертвите си.

Зина и Давид изтичаха по мраморното стълбище, прекосиха балната зала и през кулисите хукнаха към гримьорните. Изхвъркнаха от служебния вход на театъра и скочиха в първото попаднало такси.

Когато слязоха от автомобила, Давид се почувства като бит с тояги. Огледа се, никой не ги преследваше. Те потънаха в сянката на дърветата на градския парк, без да разговарят. Алеите бяха пусти и влажни. Миришеше на мокър асфалт, на зеленина, на свеж въздух.

— Щеше да ни очисти — каза момчето.

Зина го попита дали Кръв не го е принудил да подпише договор. Момчето кимна. Психоложката му каза, че ѝ трябва подробности, за да го измъкне от кашата. Викаше му „детенце“ и „слънце мое“, с което страшно го учуди, защото не беше свикнал с подобни обръщения. Той ѝ разказа за кашата, в която се бе забъркал. С порив на пубертет искаше да впечатли вряла и кипяла жена. Тази полувещица, полуфея го привличаше невероятно. Давид ѝ разду за Кастрака, за клетвата им пред Дяволородица. Хулиганът бе изнасилил Мария пред очите му и плюл на приятелството им.

Психоложката се извърна и го сграбчи за раменете. Вкопчи пръсти в ръката му и му изсъска, че този негодник трябва да плати. Тя го разтърси. Дава ли си сметка какво е извършил? Кръвта на момичето крещи разплата. Този изверг Кастрака трябва да плати! Той и жестокият му брат са виновни за смъртта на родителите на Давид. Какво още чака? Готов ли е да го направи? Нали това иска — да бъде мъж на всяка цена! И тя му каза, че договорът му с Кантор е невалиден, тъй като единствена власт над човешките съдби има

Архетипът. Да елиминира Кастрака и да заграби статуетката. Тя ще му помогне.

Навлязоха дълбоко в парка, с шумовете на нощта. Кестенови цветове образуваха големи светли килими около черните стволоче на дърветата. Лунната светлина струеше през преплетените клони. Дъхът на нощта се смесваше с парфюмираната плът на жената. Спряха да се полюбуват на гледката. Давид се сгуши в обятията на Зина като дете. Това, което последва, го уплаши ужасно, но нищо не го мотивираше по-силно от подобен страх. Тя го целуна. Той помисли, че ще колабира, когато езикът ѝ проникна в устата му заедно с топлата ѝ слюнка. Главата му забуча. Какво не би дал, за да продължи вечно тази целувка... Порази го силата ѝ, възбудата ѝ нарасна спонтанно и го отрезви. Както казваше Кастрака, който имаше готова формула за всичко, и най-надутата курва вдига крака, когато я дръпнеш за циците. Гърдите ѝ му се сториха гигантски и тогава се сети за думите на Старата. Той плъзна ръка през цепката на роклята ѝ, когато силен тласък го запрати по гръб в тревата.

— Хлапе! — изсъска Зина.

Тя му подаде ръка през смях и му помогна да се изправи. Каза му, че не е възпитано да посяга така на жена от първия път. Той ѝ призна, че всеки път удря на камък, щом опитва да си пъкне пръста на онова място. Давид попита дали е чувала за жени с мъжки полови органи. Не знаела ли? Невероятно! Гледаш я с хубави гърди, а като я пипнеш отдолу, щръква дългата опашка. Жената на чичо му била такава, двуполова. Баба му, Гергана Михайлова, го гарантира. Зина го нарече отракан малък хитрец. Наистина подобна физиологична аномалия съществува. Попита го може ли да пази тайна и той ѝ отвърна, че е готов на всичко.

Затичаха се през гората, обляна от лунна светлина. Пред тях изникна висока стена. Зина го повлече покрай зида. Стигнаха до скрита порта, която психоложката отключи припряно. В тъмното телата им се притиснаха. Тя блъсна вратата с рамо.

— Ще закъснеем! — тя пусна резето.

Препуснаха край дебели дървета и момчето се уплаши, че ще забият глава в някой ствол. Около тях в мрака кучета ръмжаха възбудено. Зина ги отпъждаше и Давид разбра, че се намират в „Шейсетте кораба“.

Пред очите им изникна ловен павилион, малък фенер осветяваше входа. Приличаше на къщичка на Баба Яга. В преддверието лежах разхвърляни театрални костюми, карнавални облекла и маски. Дебели свещи цвърчаха пред овални огледала.

— Побързай — шепнеше задъхано психиатърката, — облечи онази рокля и не ми задавай въпроси!

Тя се разсъблече светкавично, без всякакъв свян. Тялото ѝ, едва прикрито от черното ѝ дантелено бельо, се стори на момчето пищно и привлекателно. Разголената ѝ плът потъна в гигантски кринолин, преди той да успее да разгледа подробности. Зина нахлупи сребриста перука с букли и го накара да ѝ закопчее роклята. Когато той закачи последната кукичка и промърмори „Готово!“, тя се завъртя усмихната.

— Е, мила, още ли си с дрехите?!

Хвърли червена рокля с бели дантели върху раменете му. Сребриста перука с червени пера и маска на Луна от комедия дел арте довършиха костюма му. Зина прикри лицето си със златно изображение на слънце и го поведе по осветен коридор. Започваше опасен експеримент, нямаше търпение да види края му.

Маскирането беше древна инициатична техника за достигане на двойния Архетип. В Древния Рим един от боговете на карнавала беше Двуликият Янус. За да го маскира, на свой ред Църквата го беше разделила на двама едноименни светци, Йоан Евангелист и Йоан Кръстител. И двамата бяха свързани с травестирането не само поради хомосексуалните си подвизи, но и поради факта че празниците им ознаменуваха сезонна промяна в природата. Всъщност Карнавалът беше една стара като света психотехника за експлоатиране на енергията на Сянката, на алтер-егото, на Анима. Затова той винаги бе жестоко преследван от Църквата и от Партията. Опасността да поставиш под съмнение общоприетото беше несъвместима с която и да е тоталитарна доктрина. Изкушението да прегърнеш скритата си същност под въздействие на маската може да се окаже непреодолимо. Духовният срив от подобна трансформация бе пагубен за непосветения. Затова в античността преобличали момчетата като момичета, за да ги предпазят от педофилия. Митологията беше запечатала тези инициатични актове за най-великите герои.

Клопката на Зина се криеше във вулгаризацията на посвещаването. Ако чрез хипноза се внушаха определени тъмни

символи на неофита, женските дрехи можеха да го изкушат до такава степен, че той спонтанно да се превърне в жена. Отрицателната му женска същност вземаше превес и той обръщаше полярността на сексуалността си. Всичко зависи от душевната стабилност на индивида. Едно момче в пубертета би се оказало идеалната жертва.

Залата, в която се промушиха, бе полутъмна, душна и изпълнена с маскирани. Върху осветена от дебели свещи естрада имаше клетка, зад чиито пречки се чекнеше библейски пророк. От косматото лице с черни рошави коси светеха канибалски очи. Под въшливия козяк на Йоан Кръстител Давид разпозна Родолфо Кач и едва не извика от учудване. Зина го държеше за ръка. Гласът на побъркания Кач изгърмя в ушите им, като приближаващ влак в тунел.

— Кой сте вие, роби на единоподобието, слуги в царството на геронтократите и безплътните сенки! Имате ли душа?

За миг въпросът увисна като замахната сабя във въздуха. Множеството изрева в хор. Смахнатият Кач заби пръст напосоки в залата, закриви го като ченгел, с който сякаш започна да тегли един маскиран персонаж към естрадата. Онзи напредваше под писъците на сборището, кланяше им се, стискаше им ръце и се кривеше. Беше трътлест нехранимайко, въоръжен с брадва и червена гугла на палач скриваше лицето му. Той се изкатери сръчно на подиума и направи реверанс върху късите си космати нозе.

— Погледнете този екземпляр на превъплъщението — измуча пророкът Йоан-Качамаков.

Протегна ръка през решетките и шляпна зад врата злокобното джудже.

— Какъв е той в реалния свят? Един най-обикновен държавен служител, отрепка с мания за величие! Може ли той да реализира поривите си, да изложи на показ съкровенията си мечти. Тия гнусни желания, които ни карат да настръхваме, може ли да им даде плът?

— Невъзможно, ваша светлост! — отвърна прегракнало онзи, но пък имал инструмент и ги режел всякакви.

Мускулестият дребосък завъртя брадвата във въздуха, за да покаже на какво е способен. „Режа ги всякакви! Режа ги всякакви!“

Върху подиума се качи девойка, докарана като Саломе, и заяви, че ѝ писнало да я навикват защо влиза в тоалетната, когато слугинята бърше пода с мокър парцал. Оставяла кафяви следи по влажните

плочки и върху лайнияния им паркет! Ако продължи така, тя ще отиде при царя, за да му поиска разрешително да кенза по улиците като каруцарски кон.

— Сладка си като бонбон — изръмжа палачът, като ѝ показва позлатени клещи и трион, част от аксесоарите му за мъчение.

Родолфо надяна голяма картонена глава и закрепя, че е крайно време да тръгнат да покоряват нови земи. Именно с шантавото, което кипи в тях, защото то е тяхната душа, с която ще привличат нови верующи, тези с пластмасовите сърца на така наречени нормални хора. Ето, чака Жълтият параход! Корабът на лудите, готов за поход. Да тръгнат от град на град и да разнасят истинската вяра на новото хилядолетие. Защото всички знаят, че лудостта е заразна. Милиони хора ще ги последват и тогава ще дойде Второто пришествие, новият Потоп, Новият двуполов Месия ще обяви Страшния съд, братя! А ние ще бъдем новите капитани в „Ноевия ковчег“, новите прокурори в този Съд Божи!

Отвърнаха му бурни възгласи. Палачът замахна и косматата картонена глава на Йоан падна в краката му. Пророкът я грабна и хукна из клетката като обезглавена кокошка. Започнаха да бият тъпани, писнаха гайди, в залата се извиха диви, примитивни танци. Зина и Давид се промъкнаха през тълпата. Маскираните ги милваха, душеха ги под мишниците. Давид забеляза доктор Хама да пуши дълъг чибук, в дрехи на султан. Той им направи знак да приближат и продължи разговора си с приятна, пълничка жена с пищно деколте и розови гърди а ла мадам де Помпадур.

Отнякъде се появи лектика, носена от четирима полуголи атлети, чиито мускули играеха на светлината на свещите. Преди да си дадат сметка какво точно става, те се озоваха вътре и четиримата. Давид, Зина, доктор Хама и разбира се, пълничката дама с големите розови цици. Някой дръпна завеските. Мундщук на запален чибук попадна между зъбите на Давид. Равновесието се наруши, лектиката се заклати като пияна и се понесе из залата сред изблици на кикот и нежни закани. Момчето си мислеше, че Зина е хубава като Снежната царица. Тя го целуваше в мрака и му шепнеше. Ако иска да стане мъж, трябва да ѝ донесе статуетката на Ребис. Ухиленото лице на Харпо му напомни Кастрака. Какво означава отрязаната глава като на Йоан Кръстител? Димът от чибукта ухаеше вълшебно. Главата на Давид се

замая. Всичко се размаза, а един глас му повтаряше, че трябва да намери Ребис, за да стане мъж и да отмъсти за родителите си.

* * *

Началникът на градската полиция извика агент Канторджиев и му обяви, че сътрудничеството между тях е приключило. Заповед отгоре. Предупреди го, че при първия сигнал за саморазправа ще го третира като престъпник. Даде му два дни да напусне града. Малко покъсно Кръв получи присъдата си лично от Раков. Кукловодът му се обади по телефона и му нареди да забрави за статуетката. Има промяна в постановката. Кантор се опита да му докладва, че знае скривалището и ще има Андрогина до часове. Вампирът се бореше за живота си. Но Раков го прекъсна, че следата е фалшива. Статуетката не била това, което мислели. И двамата знаеха, че се лъжат взаимно. Когато Раков затвори, Кръв получи внезапно откровение. Подсъзнателният страх от смъртта отключи в главата му тайни ключалки.

Намираще се в град, копие на града на Девата. В града на Андрогина търсеше ключ към загадката. Къде се съхранява образът на Хермафродитната Дева в Париж? В Лувъра. Лувърът беше бившият дворец на френските крале! Трябваше да открие тук цитаделата! Искаха да го ликвидират. Дебелият сигурно пътува насам.

Изведнъж Кръв изпита облекчение. Концентрирано усещане за свобода го зашемети. Смъртната присъда му връщаше свободата. В броените часове, които му оставаха, можеше да разполага с живота си както намери за добре. Той имаше едни гърди преднина пред Дебелия и смяташе да я оползотвори. Досега се беше съобразявал с условията на мисията си, отсега започва да действа за своя сметка. Съществува малка вероятност да се добере до Андрогина, но тя все пак съществува. Ако загадката на Девата се разрешава с нейния Андрогинен син, загадката на Андрогина се разрешава с Девата! Трябва да отреже главата на Зина, останалото ще се подреди от само себе си. При нея ще го заведе нейният син. Творбата на неговата собствена утроба, неговият син — Давид!

СМЪРТТА НА МИНОТАВЪРА

Когато Давид се събуди на другия ден, вече притъмняваше. Лежеше като упоен в полутъмната стая и се опитваше да възстанови изтеклите събития.

Карнавалът в психиатричната клиника ще заинтересува Кръв. Спомни си, че предишната вечер едва се бяха изскубнали от ноктите на вампира. Той ще го търси! Зина каза, че договорът му с него губи сила. Кръв става негов враг. Лудите се готвят да заминат с кораб по реката. Не беше ли това хитър начин да измъкне Кач статуетката? Трябва да се бърза!

Подозрителен шум го стресна. Момчето скочи от леглото и се упъти към вратата. Сладостен глас му нашепваше, че е преспал у Зина. Снощи тя го целуваше и той ѝ обеща, че ще ѝ достави статуетката. На всяка цена! Беше му позволила да милва гърдите ѝ, но когато се опита да бръкне под полата, тя го спря. Дали наистина имаше фалос? Ето кое го глождеше непрекъснато.

Той чу гласа ѝ зад вратата: говореше с някого по телефона. Понечи да я повика, но нещо го спря. Имаше среща с Кастрака тази вечер пред градската поща. Зина му каза, че двамата братя са виновни за смъртта на родителите му. Нагнети го гняв. Часовникът на нощното шкафче показваше осем. Остава му половин час. Той погледна през отворения прозорец. Само на метър гигантски кестен протягаше клони към прозореца.

Давид се залови за клоните и се спусна надолу като маймуна. Беше обещал на Зина да ѝ достави Андрогина. Мисълта за нея го тласкаше към нови подвизи. Мечтаеше отново да се маскира с рокля. Сякаш преобличането му отваряше врати, даваше му криле, с които да лети в простора. В главата му бързо се оформи план.

Той се прибра вкъщи и изхвърча на тавана, за да се приготви. Да следи хулигана не бе безопасно. Едно е да го причака нощем и да го хлопне по главата. Съвсем друго да го следи, когато отива да се моли на Андрогина. Изпотпяваше се при мисълта какво ще го сполети, ако

онзи го спипа. Нямахме време за губене. Кантор може да го арестува всеки миг. Зина иска Ребис!... За да отмъсти за родителите си, трябва да рискува. Сякаш Хермафродит държи решението на всички наболели проблеми. Той коленичи пред малките статуетки на родителите си и се помоли. Да елиминира Кастрака и да си възвърне това, което му принадлежи. Знаеше как да го заблуди. Ще се преоблече в женски дрехи!

Момчето приготви необходимото в малка раница. Промуши с шнур чифт дунапренени топки, към които добави бял тишърт с розов надпис I love You. Планът му изглеждаше добър, но трябва да действа бързо, за да успее. Той нарами раницата и изхвърча от къщи. Пътном сграбчи ръжена и така въоръжен, стигна мястото на срещата.

В трите заведения на градината гъмжеше от клиенти. Върху люлките на детската площадка се мляскаха тийнейджъри. Давид забеляза Кастрака да седи сам на една пейка и да пуши. Щом го приближи, онзи скочи и блъвна закани. Давид направи крачка и му показа ръжена. Кастрака му изсъска, че се е продал на ченгетата. Той забълва гадости по адрес на Зина, че е шафрантия на мафиози! Можел да си фантазира как ще ѝ го напраска, обаче да внимава да не го изтрие като хилаво градинско цвете. Била адски превъртяна. Дрънкала простотии за Едипови комплекси, но това били изпечени лъжи. Педофилите им хвърляли прах в очите, за да ги държат в подчинение!

Давид му изтананика версията си. Когато му спомена, че Кантор ще го арестува в скривалището на Андрогина, Кастрака побледня. Давид се завъртя на пети, за да го остави насаме с лошите мисли, но онзи го спря.

— Тръгвай — изръмжа той, — ще им измъкна статуетката под носа!

Да отиде с Кастрака означаваше да се изложи на страшен риск. Ако онзи загрее блъфа, ще се прости с Ребис завинаги. Кастрака зашушна, че е дошъл моментът да се разправят с всички накуп. Ще помолят Архетипа. Ще обещаят кръв на Дяволородица. Трябва да са двама. Ще принесат нови жертви на чудовището. Психоложката и ченгето. Нищо по-лесно. Да извършат посвещението още сега.

— Тръгваш ли? — подкани го нетърпеливо хулиганът.

Искушението беше голямо.

Той мина опасно близо до него и момчето го последва с плъзгаво чувство, че ролите им се разменят. Целият му план отива на кино. Напуснаха градината и се насочиха към първата тъмна пряка, откъдето връщане нямаше. Някакво черно куче изтича срещу тях по тротоара. Зад него се мярна силует на мъж с шапка. Давид импровизира моментално.

— Кръв — извика той, — изчезвай!

Той блъсна Кастрака към две палети с каси бира, уж за да го прикрие. Изтича през улицата и се скри в олющена сграда. Всичко стана за секунди. Кастрака се притаи зад касите. Зад гърба на Давид вратата хлопна.

В коридора миришеше на варели. Момчето извади от раницата си две дунапренени топки и ги провеси под фланелката си. Те я издуха обещаващо, досущ като чифт женски гърди. Той обърна якето си с две лица и нахлупи рижата перука от тавана. Наоколо замириса на жена и сърцето му затуптя по-бързо. Нарамн отново раницата с ръжена и отвори вратата. В същия миг Кастрака напусна укритието си. Той се озърна и огледа рижата мацка. На отсрещния тротоар Давид ускори крачка, молеше се да не го познае. Имаше чувството, че някой върви зад гърба му. Зави зад ъгъла и се вмъкна в първата телефонна кабина. Кастрака се отдалечи по главната улица, без да се обръща. Оставаше да го проследи.

Главната гъмжеше от хора и за Давид не беше трудно. Неочаквано, както си вървеше спокойно, Кастрака потъна във входа на триетажна къща. Направи го с такава бързина, че Давид се запита дали не му се е привидяло. Той изтича в първата пряка и се притаи зад една кола с надеждата да го засече на задния вход, но хулиганът не се появи.

Внезапно Давид разбра къде отива Кастрака. Имаше само едно подходящо място за тази среднощна развръзка — Старата Централа. Само там негодникът крие свещената статуетка!

Зад гърба му отекнаха крачки и момчето отново реши, че някой го следи. Плю си на петите през лабиринта от улички. Бързаше да изпревари противника си и да заеме удобна позиция в запустялата сграда.

* * *

Минаваше осем, когато доктор Хама напусна психиатричната клиника и подкара бавно към града. След всички преживени неприятности през последните дни главата му бучеше от лоши мисли. Смътни предчувствия го душаха, не виждаше начин да излезе от парадоксалната ситуация, която сам бе създал.

Психиатърът шофираше наслуки през града. Хората седяха по терасите на кафенетата и вдигаха наздрависи. Трябваше да събере кураж да се остави на събитията, вместо напразно да търси пътека, която да го заведе до Андрогина. Ако допусне, че Иван Наумов е изнесъл само фалшиви статуетки зад граница, нещо, което той самият би направил на негово място, къде тогава е скрил оригинала? Там, където го е открил. След като е престояла в скривалището си близо 2000 години, без да я намерят, едва ли може да има по-надеждно място. Иван му каза, че я е открил в храма на Меркурий, но внезапно доктор Хама изпита подозрение. Защо Меркурий, а не Дионисос? Къде, по дяволите, е бил храмът на Дионисос в античния град? Трябваше веднага да провери това, преди на друг да хрумне същата идея. Не, това беше грешна следа. Загадката трябва да има глобално решение, заключи той. Парадоксът се разрешава в самия него. Какво беше посланието на Кръстителя-Хермафродит според Леонардо? Дуалистична провокация? Дяволът, този, който разделя според църквата, в действителност обединява два взаимно изключващи се принципа, като ги кара да се подхранват един друг. Човекът намира решението в себе си. Ако допусне, че ключът е противоположен на ключалката, то скривалището трябва да е противоположно на мястото на ключалката. Всички ключалки по принцип са наяве, докато всички ключове са скрити по правило. Ако едното беше горе, другото трябва да е долу... Но ако приложи първия херметичен принцип: Това, което е долу, е също и горе? Тогава ключът влиза в ключалката и тайната врата се отваря. Психиатърът реши да се остави на интуицията си. Започна да шофира из града без определена цел, просто караше натам, където най-силно му се искаше в момента.

* * *

Старата Централа бе мрачна сива постройка, вкопчена в стръмния горист бряг на Дунава. В подножието ѝ железопътна линия пресича блатист терен, из който стърчат туловищата на натрошени вагони и осакатени цистерни. Дебели жаби крякат до пръсване в лятната нощ. Смърди на гниещи отпадъци, на градски отходен канал, чието дебело черво бълваше с грохот нечистотиите си в реката.

Старата Централа беше любимото свърталище на Кастрака. Това пусто и зловонно място предразполагаше към престъпен трафик. Давид знаеше как да проникне в сградата, но нямаше идея къде Кастрака е скрил Андрогина.

Той стигна до полуразрушената северна стена и се притаи в сянката ѝ. Да причака негодника вътре му се стори по-разумно. Притича през осветения от луната двор и се прикри до останките на изтърбушен камион.

Дворт напомняше фрагмент от лунен пейзаж. В дъното тъмнееше гигантски портал със сводеста желязна порта на затвор. От двете ѝ страни стърчаха бетонни колони с бетонни топки на върха. Вдясно се издигаше тъмната маса на Централата с издънени прозорци и с насочен в небето комин.

По каросерията на камиона Давид проникна през един от счупените прозорци в сградата. Докато се промушваше, дунаренените му гърди се закачиха и той без малко не ги остави като трофей върху назъбените стъкла.

Гигантското помещение, в което попадна, изглеждаше още повнушително поради тъмнината. На места клинове светлина пронизваха мрака. От укритието си трябва да обхваща с поглед прозорците, но същевременно да остане близо до задната врата, откъдето да офейка в случай на нужда. Подозрителен шум го накара да наостри уши. Не долови друго, освен обичайното клокочене на вода. Плъхове тичаха по бетонните траверси над главата му.

На траверсите изникна човешки силует, който като че ли гледаше право в него. Виждаше ли го, по дяволите, този призрак? Само преди миг сто неща му изглеждаха сигурни, а ето че всичко се разпадна на огнени кръгове пред очите му. Сянката се плъзна по корниза и изчезна. Момчето запълзя. Перуката му го стискаше като обръч за челото, проклетите плитки се мотаеха под носа му и го душаха. Давид се уплаши, че ще го изгуби в тъмното. Кастрака се спускаше по стълбата,

за да избяга през прозореца. Имаше само един начин да го спре. Безумна идея осени Давид.

Измъкна ръжена и тръгна към стълбата. Нали затова се дегизира като момиче. Да го подмами, да го хлопне по главата и да отнесе статуетката! Опасността го опияняваше.

Той навлезе в осветеното от луната пространство, когато силен удар в тила го хвърли по очи. Ръженът отлетя. Кастрака скочи на гърба му и започна да го души. Давид го отхвърли с рязко движение. Дишаше тежко, сърцето му биеше до пръсване. Хулиганът се надигна и налетя отгоре му с псувни, че ще му нацепи рошавата „слива“. Мислеше го за момиче! Давид получи юмрук в гърдите и от усилието да се задържи на крака му причерня. Кастрака го обикаляше и сипеше закани. Момчето си представи какво го чака, ако онзи го сграбчи. Въобразяваше си, че женските дрехи го пазят, а те го предадоха.

Побягна през глава. Паниката му се превърна в ужас.

Видя желязна маса — гигантски тезгях, покрит с хромова ламарина, отразяваше лунната светлина. Опита да заобиколи, но Кастрака го повали. Сграбчи го и разкъса панталоните му. В края на масата стърчеше черен лост на гилотина за рязане на ламарина. В главата на беглеца се заби, че ако иска да се спаси, трябва да рискува. Лостът стърчеше само на метър. Сякаш се откъсна от тялото си и се видя отстрани: малка хлипаща фигурка и една голяма пръхтяща сянка.

Двете боричкащи се момчета се изравниха с големия черен лост на гилотината за рязане на ламарина. С последни сили Давид избута Кастрака към ръба. Ръката му попадна под острието. Давид дръпна лоста. Гилотината изскърца.

Нечовешки рев раздра ноцната тишина. Мощната пружина се върна в изходно положение като добре навита играчка. Като ония железни човечета, които цепят дърва с тенекиената си брадвичка. Кастрака виеше от болка, мяташе се, но Давид го затисна с крак. Натисна лоста отново, но гилотината заяде. Напрегна всички сили върху желязната ръкохватка.

Този път Кастрака изкрещя, така че гласът му накара Давид на свой ред да зареве от ужас. Нямаше нужда да извъръща глава, за да види какво е направил. Той чу как ножът раздробил ръката на жертвата. Крясъците на насилника му даваха сили и той натисна докрай лоста, за

да прекрати мъките му. Гилотината прещрака и нещо тежко тупна в мрака.

„Сега приятелче — рече си той, — ще те разфасовам както се полага за всичките ти безчинства.“

Тялото на Кастрака лежеше неподвижно. Давид го изтегли за краката. Стори му се абсолютен парцал, явно беше припаднал от болката. Кръв шуртеше от отсечената му ръка.

Давид чу гласа на Дяволската Богородица. Нарече му да го накълца на парчета! Да ѝ го принесе в жертва! Да вземе силата му! На парчета! — шепнеше Дяволородица. — Дай ми кръвта му! Костите, месото!

Давид отрязва и другата ръка. Така онзи нямаше повече да го опипва! Той нагласи врата на Кастрака под ножа и напъна с лоста, за да го обезглави. Главата не се отдели, но очите му останаха безпогрешно замръзнали. Давид се отдръпна от обезобразения труп с отвращение.

Как само го изплаши този тип! Помисли си, че ще го изнасили, че ще го превърне в жена завинаги. Също както Ракията искаше да го обезчести в стаята на родителите му. Той падна на колене и благодари на майка си и баща си за избавлението.

Внезапно се почувства във форма. Беше си отмъстил. Някак бавно, на малки глътки, започваше да осъзнава, че е убил човек. Именно човек, а не бездомна котка!

Той отново чу гласа на Дяволската Богородица да му нашепва, че той е нейният избраник. Нейният малък годеник!

Уби противника си като истински древен воин и сега се опиваше от победата. Сякаш със смъртта на Кастрака всички проблеми се уреждаха. Сякаш убийството му представлява край, а не начало на нови главоболия.

Той си припомни какво му разказваше баща му за разликата между масовите и индивидуални убийства. Едните се вършеха в името на закона, а другите — извън него. Голямата разлика между войните и гангстерските уреждания на сметки бе в разнопоставеността на страха. Страхът предхожда масовите изстребления, които, веднъж завършени, изпълват боеца с чувство за изпълнен дълг. Следват пиршества, почести и топли женски кълки между колосани чаршафи. Големите стракове на индивидуалния убиец започват след последното издихание

на жертвата. Преследването, криенето, угризенията и наказанието тепърва му предстоят. Затова проблемът на всеки убиец е как да оцелее след убийството. Проблем, за който Давид като жалък аматьор изобщо не бе помислил.

Страховете префучаха като трасираци куршуми в мозъка му. Ще го преследват. Ще го унищожат! С Ракията стана при самозащита... но тук имаше садизъм, нарязва го на парчета... Къде, по дяволите, да скрие сега проклетия труп? Страхът обаче не разруши идилията му за мощ. Главното си оставаше отмъщението. Тържеството. Победата над врага.

В едно от съседните халета през стената минаваше лентов транспортър, който се спускаше полегато към задния двор на централата. На метър и половина от края му имаше купчина от овъглени отпадъци, сгурия и боклуци. Двамата с Кастрака неведнъж бяха използвали транспортъра за пързалка. Сега Давид за последен път щеше да осигури на своя бивш съучастник тази малка каскада.

Натика бързо отрязаните ръце като два пицова под колана на убития. Сграбчи трупа за краката и го довлече до транспортъра. Оставаше да го плъзне надолу и да го последва, но нещо го спря. Обърна се. Някой като че ли мина през главното хале. Започваха да му се привиждат сенки. Пребърка Кастрака. Откри цигари и няколко дребни монети, които прибра.

Положи мъртвото тяло върху лентата на транспортъра и го блъсна надолу. Десетина метра по-натам лежаха блатата по брега на Дунава.

Давид довлече трупа в подножието на склона и се почувства скапан. Мисълта му пулсираше как по-скоро да се отърве от този товар. Оставаше му да прекоси железопътния насип, да напълни джобовете на Кастрака с камъни и да го потопа в блатото.

Момчето легна на земята, за да си поеме дъх. Щурците свиреха, жабите крякаха, лек ветрец поклащаше листата на дърветата. Давид се почувства сладостно отпаднал, почти добре, ако не беше малката, напрегната до скъсване черна струна в стомаха му. Затвори очи и си представи бъдещето. Мечтаеше за деня, в който ще открие родителите си.

Когато се събуди, всичко си стоеше както преди, с изключение на лепкавото чувство за опасно напреднало време. В първия миг дори не разбра къде се намира. В тъмното му се стори, че Кастрака се е

изпарил, че всичко е злокобен сън. После забеляза трупа да лежи редом с него и тази близост го разсъни. Нарамн храбро тялото и го повлече към блатото. Скоро се озова от другата страна на железопътната линия и нагази предпазливо в жвакащата тиня. Страхуваше се от блата, от затъване и от змии, а сега, на всичкото отгоре, мъкнеше труп.

Давид напълни джобовете на мъртвия с камъни, после се плъзна към средата на зловонния водоем. Блатото не беше голямо и щом водата стигна до гърдите му, той отпусна трупа на дъното. На другия бряг погледна назад, за да запомни мястото. Черното огледало на водната повърхност се запечата в мозъка му като фотография на покойник.

ДВОЙНА КЛОПКА

Оставаше му да се измие. Нямахше представа за времето, но леката мъгла, пълзяща над реката, го караше да бърза.

Той се изкъпа с дрехите, изцеди ги и пак ги навлече. Реши да запази дамската си маскировка и дори разпусна плитките си. Мокрите дрехи лепнеха по тялото му и зърната на дунапренените му цици изпъкваха, сякаш настръхнали от хладката вода.

Момчето изкачи стръмния скат на брега и се спотаи до перилата на кея. Силуетът на Старата централа изникна отново пред очите му. Той се поколеба. Погрешно беше преценил разстоянието. Градът гъмжеше от полицейски патрули. Реши да рискува, нямаше повече сили.

Тръгна покрай зида, осеян с дървета. Приличаше на ония малолетни пикли, които след нощен купон плетат крака към дома.

Изведнъж съобрази, че забрави андрогинния идол в Старата централа, и изтръпна. Статуетката сигурно се въргала под металния тезгях. Понечи да направи кръгом, но ужасни крясъци го спряха. От процепа в зида изскочиха с вой сенки и на момчето се стори, че това е гласът на Мара Петолевката. Проститутката изкрещя ужасено. Избухнаха псувни. Една мъртвешка маска изплува в мрака и се втурна към момчето. В дъното на улицата се чу вой на сирена.

Давид побягна. Зад гърба му нарасна рев на автомобил, който го застигна след миг.

— Скачай! — извика познат глас.

Момчето се подчини и хлопна вратата. Колата форсира и се отдалечи. Полицията арестувала проститутките по кея — обясни шофьорът. Давид едва не извика, зад волана седеше доктор Хама. Зад гърба им просияха фарове. Патрулната кола ги изпревари и отмина. Психиатърът го попита как се казва и сложи ръка на коляното му. Давид изкрещя, че не е време за тъпи игри и свали перуката. Доктор Хама изглеждаше поразен. Давид му призна всичко. Каза му, че е

станало при самозащита и че нямал друг избор... Но беше оставил следи, кърви. Трябва да се върне обратно.

— Ти си луд! — избухна психиатърът.

Той го обяви с такъв тон, сякаш се нуждаеше от всички кървави подробности, за да му лепне диагноза. Доктор Хама измъкна джобно шише Джеймсън от жабката и удари трафикантски гълток, за да се съвземе от шока. Давид си помисли, че след като е луд, ще го затворят в „Шейсетте кораба“.

— Наряза го на парчета, казваш — изръмжа психиатърът. — Тезей ликвидира Прокруст. Давид обезглави Голиат!

Той очевидно реши, че момчето го занася, и това го развесели. Той добави, че рижата грива му отива. Нищо чудно, че онзи малък разбойник се хванал. Къде казваш го потопа? Давид му обясни. Психиатърът направи обратен завой и подкара към Старата централа. Момчето надяна обратно перуката. Почувства се по-добре. Спусна сенника, за да се огледа в огледалото, и забеляза едно черно Беемве подире им. Опита да спомене, че имаха опашка, но доктор Хама измърмори пренебрежително. Смяташе цялата история с убийството за плод на болната му фантазия. На Давид му мина през ума, че е възможно да го е измислил, и страшно му се прииска да е така.

Черното Беемве зави и изчезна. Пасатът на доктор Хама профуча в стръмната улица покрай фабриката за бронирани жилетки и зави в прелеза на железопътната линия. Бариерата беше вдигната. Давид погледна към тъмния силует на Старата централа.

Всичко се разви светкавично. Миг след това той вече плуваше в блатото и откри тялото на Кастрака при първото гмуркане.

Когато го извлече на брега, лицето на доктор Хама изглеждаше по-зелено от блатната вода. Давид си каза, че само за да види тази сгърчена физиономия, си струваше да повтори нощното къпане в лигавото тресавище. Сега психиатърът вече му вярваше.

Те опаковаха трупа в празни чували за цимент и го натикаха в багажника. По обратния път докторът пазеше гробно мълчание. Когато приближиха железопътния прелез, той неочаквано изруга. От другата страна на бариерата, до ъгъла на фабриката за бронирани жилетки, ги чакаше черното Беемве. Мощните му фарове ги заслепиха.

— Надявай перуката и си дръж езика зад зъбите! — нареди психиатърът.

Той опита да свие нагоре по улицата, но от Беемвето излезе мъж и им направи знак да спрат. Доктор Хама се подчини. Черната фигура се приближи с поклащане. Беше едро, разпасано животно, всеяден хищник с грубиянско безочие. Доктор Хама стоеше невъзмутим, като инжектиран против бяс.

— Водачът да слезе без резки движения — заповяда шопарът, в който Давид позна майор Кочев.

Психиатърът се подчини. Кочев беше полицай, но в лицето толкова приличаше на мутра, че като нищо можеше да мине за предрешен гангстер. Той обискира заподозрения и поиска да знае какви са тези нощни разходки по брега на Дунава. Намекваше, че може да е крал цимент, и тази хипотеза развесели неистово доктор Хама. С тон на директор, той обясни на ченгето с кого си има работа.

Давид стоеше на тръни. Стори му се странно, че полицаят пренебрегва малолетните проститутки. Нощният вятър нахлу през отворения прозорец и го прониза до кости. В следващия миг мъртвешка глава му се озъби в лицето и той изпищя. Сухият смях на Кантор отекна в нощната тишина. Агентът заобиколи автомобила и се приближи до шофьора.

— Хубава кола — каза той безучастно, сякаш имаха среща, за да си говорят за автомобили. — Хубаво момиче седи на седалката...

Кантор погледна към Давид, чийто дунапренени гърдички бурно се издигаха. Дебелият Кочев изръмжа, че сега ще обуе тая малка курветина! Сякаш присъствието на Кръв активираше розови клетки в свинския му мозък. Като истинско полицейско прасе, той нанюха миризмата на заклан труп в багажника.

— Малка блудница — продължи сладостно Кантор, който се опиваше от собствените си думи, за да се настрои за това, което му предстои.

Кочев се опита да отвори багажника и цялата кола се разтърси. Давид хвърли отчаян поглед към доктор Хама. Дебелият полицай се развика, че по багажника има кръв! Капело дори по земята.

— Труп в багажника? — оживи се Кантор. Направи отчаян опит да се овладее.

Доктор Хама го предупреди, че телата на Гочо и Гарвала са експертизирани. Кръв го сграбчи за реверите и го разтърси. Психиатърът се опита да го вразуми; ако откаже да се лекува,

болничното му досие става достояние на медиите. Полицията си измива ръцете. Скандалът ще принуди мафиотите да го очистят!

Пръстите на агента се склучиха около гърлото на психиатъра. Доктор Хама опита да извика, направи отчаян опит да се отскубне от железната хватка. Лудият полковник го стискаше все по-силно и го повдигаше от земята. Краката на нещастника се замятаха. Острите като на акула зъби на вампира се вкопчиха в устните на психиатъра, който направи нечовешко усилие да се отскубне. Кръв го повали върху капака на двигателя. Кочев гледаше ужасен сцената. Давид затвори очи.

В същия миг черен мерцедес спря недалеч. Отекнаха изстрели. Предното стъкло на Пасата се пръсна, парчета като морска сол се посипаха върху главата на Давид. Звездното небе се завъртя пред очите му и го потопа в мрак. Кръв се претърколи с доктор Хама до автомобила и на свой ред откри огън по нападателите.

Когато доктор Хама дойде в съзнание, ужасни болки пронизваха тялото му, устните му бяха разкъсани. Той допълзя до седалката, запали автомобила и потегли. Момчето на седалката изстена. Наоколо нямаше жива душа. Никой не ги спря.

МАСКАТА НА СМЪРТТА

Давид сънува кошмари. Откъслечни епизоди от боя с Кастрака. Въпреки отрязаните си ръце, той оживяваше. В съня си Давид изпита моментно облекчение.

Събуди го звън. Изобщо не искаше да отваря очи. Проклетият входен звънец.

„Идваха да го арестуват!“ — беше първото, което помисли.

Той скочи и се спусна към вратата. Полугол. Уплашен до смърт.

Понечи да отвори вратата, но се уплаши и погледна през шпионката. Отвратителната състарена и обрамчена с дълги, сплъстени коси глава на Кастрака се хилеше насреща му с гадно отекло око. Мъртвецът само за миг повдигна черните очила и отново ги спусна пред очите си. Дори през дъските на вратата се чувстваше дъхът му на отходна яма, на леш, на благо.

— Къде е брат ми? — попита зомбито, сякаш го виждаше през вратата. — Отваряй!

Самият Родолфо Кач се зъбеше насреща му! Изглеждаше абсолютно невменяем, с блуждаещ лъскав поглед и мръсно увиснала уста, от която течеше лига. Давид измънка, че не е го виждал. Но шантавият го заплаши да внимава, защото знаел, че снощи са били заедно! Той присви пепелявите си очи на хищна птица. Дори гласът му звучеше бутафорно, но момчето беше твърде изплашено, за да го съобрази. Качамака погледна бързо към улицата, приближи устни до шпионката, като да я лапне.

— Ще ти нацепя розовия задник, ако ме бъзикаш, чуваш ли! — заплаши той. — Къде е онзи кучи син! Да не мъти нещо с оная курва майка си?

Психопатът извади голям нож и удари с него по вратата. Давид извика, че нищо не знае.

Лудият изчезна като привидение. Давид се облегна на вратата. В пулсиращия полумрак на антрето чуваше биенето на сърцето си. От стаята на Гергана Михайлова не се долавяше звук.

Наплиска лицето си. Не откри нищо за ядене в кухнята. Изпитваше вълчи глад. Виеше му се свят. Дъртата беше зарязала всякаква домашна грижа. Спеше до обед, после цапотеше картини. Къщата тънеше в мръсотия. Давид откряна вратата на бърлогата ѝ с неприятното чувство, че старата е хвърлила топа. Уплаши се, че ще остане сам. Тази перспектива, която преди му изглеждаше примамлива, сега му се стори ужасна!

Гергана Михайлова спеше като младенец, а в стаята ѝ смърдеше на конска ясла. Давид се промъкна на пръсти и взе последните десет лева от чантата ѝ.

Изхвърча навън. Могъщата глава на слънцето бълваше светлина и дъхът на улицата бе горещ като на митично чудовище. Докато тичаше край нажежените каменни зидове, той се почувства свободен. Само една малка черна сянка висеше забита с карфица в тила му и го гризеше.

В магазина за хранителни стоки завари опашка. Искаше да офейка, за да не познаят какво е извършил, но гладът го спря. Нареди се последен и заброи мухите по тавана. Пресмяташе какво да купи. Обърна се и едва не извика. Мара Петолевката го следеше втренчено. Изглеждаше съвсем различно от снощната бясна проститутка. Усмихна му се виновно, както се усмихват някои измъчени от тревоги жени. Сякаш Давид можеше да ѝ върне сина. Сякаш беше станал вътрешен в някаква голяма игра, за да ходатайства пред тези, които разполагат с живота на хората.

Мара изостави реда си и се приближи до момчето. Лицето ѝ имаше полуумолително, полузаплашително изражение и тази двойственост го наежи. Започна да го разпитва за сина си. Като че ли Кастрака е заблудена овца, а Давид овчарско куче, отговорно за нея. Като че ли нехранимайкото не беше изчезвал стотици пъти, та именно сега всички се грижеха за съдбата му.

Нервността ѝ привлече вниманието на всички. От опашката започнаха да се обръщат, а продавачката чак спря да тегли буца сирене, за да хвърли подозрителен поглед към двамата.

Внезапно проститутката го помилва, сякаш милваше собствения си син. Тази нескопосна ласка от курва заедно с вялите ѝ думи, примесени с вулгарен парфюм, разтърсиха момчето до дъно. Отвърна ѝ троснато, че нищо не знае за сина ѝ. Погледна я с невинните си очи

на убиец, а тя му отвърна с усмивка на бита кучка. Помоли го, ако научи нещо за сина ѝ, да не се страхува да ѝ го съобщи. (Защо, по дяволите, да се страхува?)

Давид ѝ обеща. Тя му се извини и се нареди отново на опашката. Роклята ѝ беше разкопчана и черният ѝ сутиен се виждаше, добре попълнен от месестите ѝ гърди. Давид направи покупките си и се измъкна от магазина. Вън спря, не знаеше какво да предприеме. После бавно пое към къщи.

Мара го застигна по пътя. Той чу учестеното ѝ дишане и дрънкането на бутилки в пазарската ѝ чанта. Тя го извика по име, Давид забави ход и спря. Жената изглеждаше развълнувана. Момчето се изчерви, но не знаеше как да скрие вълнението си. Тя му каза, че когато иска, може да я посети; щяла да му свари чай и кекс да му предложи, изобщо... Нали? Ами да, още сега, веднага! Защо не? Да заповяда на обед, имала сърми. Той промърмори, че му било неудобно, но я последва като кученце.

Докато вървяха, Давид ѝ предложи да носи чантата с покупки и тази проява на кавалерство я възхити. Призна, че е сладур и че дяволски добре се оправя с жените. Ощипа го по бузата и той отново усети парфюма ѝ, истински третокласен опиум. Двамата крачеха рамо до рамо и тя го хвана под ръка. Давид се чувстваше горд, но същевременно му идеше да потъне от срам. Проститутките, както всички знаят, не стават за майки. Но сега всичко това рискуваше да се промени.

Влязоха в къщата ѝ — мрачна съборетина. Изкачиха паянтовете, дървени стълби и тръгнаха по коридор с провесено пране. Петолевката покани момчето в обширна стая, която изпълняваше смесени функции на кухня, спалня и всекидневна. Миризмата на Кастрака витаеше из въздуха. Усети я още по стълбите, но тук го удари в носа — силна, натрапчива, непоносима.

— Чай? — попита Петолевката и уточни с намигане, че тя е на ракия.

Давид ѝ пласира една от най-милите си усмивки. Помисли, че ако тя направи главата, той ще може да прерови вещите на Кастрака. Можеше да попадне на следа от статуетката, която снощи тъпо забрави.

Мара обяви закачливо, че не му предлага алкохол. Тя се засмя, изу сандалите си и тръгна боса из стаята. Сега Давид разбираше защо Кастрака не го води никога вкъщи. Завесите бяха спуснати. Хаосът създаваше интимност, която накара момчето да се почувства вкъщи. Сега, когато Кастрака го нямаше, а на Дъртата ѝ хлопаше дъската, Мара можеше да му предложи да остане. Тя нямаше други деца, той бе останал без майка и баща.

— Много е задушно в стаите, не се диша — нареждаше Петолевката и му предложи да си свали ризата.

Тя извади бутилка гроздова от хладилника и прасна чайника на котлона. После извади пакет „Марлборо“ от чантата си и му предложи една.

— Знам, че пушиш в клозета — подхвърли тя.

Той запали галантно цигарата ѝ, после своята. Мара си наля ракия, намигна му, обърна чашката на един дъх и пак си наля. Пушеше с дълбоки всмуквания и гълташе дима. После го изпускаше шумно през носа. Седяха един срещу друг в душната, полутъмна стая; пушеха цигари, гледаха се и се усмихваха съучастнически.

Давид имаше нереалното усещане, че е заел мястото на Кастрака. Мара пушеше цигара от цигара и обръщаше чашките на конвейер. После обяви, че ѝ е горещо, и си свали роклята. Остана по черен комбинезон, с който си вееше откъм бедрата. Имаше обли рамене и пищна гръд. Каза на Давид, че е много мил; ако бил неин син, щяла да го боготвори. Нищо нямала да му отказва, докато нейният Краси бил безобразен хулиган и пройдоха. И ѝ посягал, а всички знаят, че това е светотатство. Момчето я попита за Родолфо, но тя му отвърна сухо, че този луд за връзване бил заварен от първия брак на покойния ѝ мъж, бандита. Проститутката махна с ръка, като отпъди неприятен спомен.

— Ако знаеш снощи какви прекеждия имах — започна сподадено тя.

Едно старо чучело от квартала ѝ поискало вампирски секс в запустяла сграда! Старата централа му била мечта и ѝ предложил сто евро за услугата. Откачен. Но щом плаща, желанието на клиента е първа божа заповед на тротоара. Пристигали те в Старата централа, когато мъжки силует се прокраднал към запустялата сграда. Клошар отивал да пикае. Но луната го осветила и тя познала доведеника си Родолфо, който уж бил затворен в лудницата. Дръпнал ѝ се фъша, като

зърнала този изверг. Той отдавна я заплашвал да ѝ тегли ножа. А клиентът напирал за свирка на лунна светлина и си пуснал на уокмена Фюр Елизе. Тя клекнала да работи, а отвътре се понесли нечовешки вопли, сякаш режели някого на парчета. Без малко да му отхапе керестето, а клиентът се кефел, че вампирите крещели. Луда работа. Скочила тя да бяга, но някакво привидение с маска изскочило между развалините и се спуснало отгоре им. Обаче каква Мара с един тупаник го пратила по дяволите.

Давид потръпна от ужас.

Тя му заразправя, че разни откачени ходят да се шибат в Старата централа. Садо-мазо, ако нещо му говори. С маски, камшици, гвоздеи и вериги. Нямало да се учуди, ако намерят там заклани. Давид я попита дали Родолфо е човекът с маската? Мара избухна, че Родолфо е изверг. Не бил наред с главата! Искал да я снима гола в кревата. Актът бил най-върховното изкуство на земята. Тъй ли, рекла му, ако твоят акт е изкуство, аз съм Мона Лиза на тротоара. И тогава той побеснял и я забъхтил по главата. Разкъсал дрехите ѝ и ѝ вдигнал краката. Тя се усмихна презрително и махна с ръка. Идиот! Изнасилил я за едното чудо! Нямам представа какво била преживяла с тоя садист Качамаков. Иначе бил адски надарен между краката. Не я оставял, докато не задоволи всичките му гнусни желания.

Тя пак си наля и запали нова цигара.

Изведнъж пианството започна да ѝ личи. Начервената ѝ уста набъбна, а гърдите ѝ се оросиха с пот, която плъзна към корема и в лъскави струйки под мишниците.

— Тази мръсна гад Родолфо научи Краси да ме третира като пачавра. Разбираш ли, миличък. Напиваше ме, после викаше малкия ми Краси и ме таковаше пред него. Какъв мръсник! Снощи като го видях, ми се подкосиха краката.

Давид ѝ каза, че Кач го посетил сутринта, преди да се срещнат в магазина. Питал за нея. Мара го зяпна, сякаш не разбираше за какво ѝ говори. Лицето ѝ ужасно пребледня.

— Какво те пита този садист? — запелтечи тя, като придоби дар слово. Тя се затюхка как е избягал от лудницата. Дали оная кучка Зумпалова не му помага?

Давид сви рамене, но жената го разтърси. Изглеждаше побъркана от уплаха, направо не на себе си.

— Какво каза? — крещеше тя. — За бога, говори! Знаеше ли, че съм говорила с онази кука с шибаното име?

Петолевката призна, че я разпитвали от полицията. Тя използвала случая да натопи Кач до шия. Едно перверзно ченге, как му беше шибаното име, ѝ обещало пълна дискретност, но ето че се размърдяло с мръсната си уста. А тя, глупачката, си направила труда да разрови из нещата на Кач и да измъкне на бял ден циничните му изповеди на психопат, убиец и сексманиак. Тя подхвърли на Давид парцалива тетрадка, която тупна като стара баница върху масата. Момчето я взе в ръце.

Мара го заряза и се спусна към прозорците. Тя открехна завесата и се втренчи долу в минувачите.

— Това животно ще довтаса всеки миг! — изхлипа ужасено тя. — Добре, че смених бравата.

В потвърждение на думите ѝ, плътни, тежки удари отекнаха като гонг в пустото стълбище.

Проститутката извика, че ще ѝ прережат гръкляна! Огледа се диво, сграби врящия чайник от котлона и излетя в коридора. Крещеше, че ще му смени физиономията на това копеле! Давид се уплаши. Ако Кач ги пипне, ще ги разфасова. Като не знаеше къде да я скрие, момчето пхна тетрадката в джоба на джинсите си и последва разярената жена в коридора.

Мара се спусна към прозореца, за да попари с вряла вода щурмуващия входа враг. Давид я последва по петите. Пищният силует на полудялата от страх жена запълни светлото поле на стъклата. Чайникът в ръката ѝ хвърляше пара. Зад големия гардероб до прозореца изникна едра сянка. Мара се опита да побегне обратно, но черната сянка я удари с голям войнишки щик в гърба. Проститутката извика на момчето да бяга и задраска с нокти по гардероба, за да се задържи. Тъмният силует на убиеца буквално прекърши жената. Дългият войнишки щик се издигна отново и потъна до дръжката между пищните ѝ гърди. Черна кръв изригна от раната и тогава Давид видя бялата мъртвешка маска върху лицето на убиеца.

Побягна в коридора. Прескачаше панерите с мръсно бельо, събаряше кашони, за да препречи пътя на преследвача си. В дъното момчето прекоси като светкавица общата кухня и изскочи на балкона. Три етажа по-долу сивият квадрат на вътрешен двор пулсираше пред

очите му. Давид блокира остъклената врата на балкона с първия попаднал стол и потърси път за спасение. Запустялата сграда отсреща бе опожарена от скитащи. Фасадата стърчеше изтърбушена, злокобна и опулена.

Зад гърба му стъклото на балконската врата изтреця и една ръка в кожена ръкавица се провря през дупката, за да махне стола. Давид прекрачи перилата на балкона и без да гледа надолу, скочи към овъглената веранда на съседната сграда. Пръстите му се вкопчиха в дървения ѝ парапет, краката му се залюляха. Обгорената конструкция изпраця, откъсна се от стената и полетя заедно с момчето. Падна настрани като американска противопожарна стълба, блъсна верандата на долния етаж и изтърси момчето.

Давид си отдъхна чак когато изхвъркна вън и се смеси с тълпата на улицата. Искаше му се да избяга далеко, да се скрие в миша дупка или да се разтвори във въздуха като прах. Той заобиколи градската градина, притаи се в храстите и започна да наблюдава входа на запустялата сграда.

Остана в прикритието си близо час, но никой не се появи. Наоколо хората се суетяха. Други седяха по масите на многобройните кафенета, ядяха и пиеха.

Давид изпита вълчи глад. Напразно се опитваше да разсъждава логично. Фактът, че Мара бе сменила бравата, не означаваше нищо. Кастрака бе дал на брат си новия ключ. Лудият закла проститутката заради предателствата ѝ. Като единствен свидетел на престъплението, Давид ставаше жертва номер едно в черния списък на Кач. Трябваше да се спасява.

Малкият беглец се измъкна от прикритието си и изведнъж съобрази, че е бос и гол до кръста. Прах и нечистотии покриваха тялото му, панталонът му висеше раздран. От една маса го зяпаха дебел мъж и безвкусно натруфена жена.

— Не бях виждал досега българче да проси — каза намусено дебелакът и разклати златния ролекс на китката си.

— Все по-нахални стават — припя жената и издаде напред начервените си устни, за да лапне края на скъпата цигара.

Напук на страха, напук на отвращението и желанието да си отмъсти, той се приближи към масата и протегна ръка.

— Майка ми и баща ми ги убиха. Баба ми откачи. Нямам дом. Дайте ми поне да ям.

Мъжът впи очи в него, извади дебелия си портфейл и му хвърли един лев.

— Да те няма! — изсумтя той.

Давид взе парите, смигна на курвата с начервените устни и се завъртя на пети. Като се озърташе вляво и дясно, момчето се отдалечи. За пръв път, откакто майка му и баща му изчезнаха, той се почувства на мястото си. Удобно настанен в собствената си кожа. Беше останал без дрехи, без пари, без подслон. По петите го гонеше луд убиец, но Давид се оправяше сам. Дори спечели пари. Той си помисли, че Ребис го закриля.

За прибиране вкъщи не можеше да става и дума. Имаше три възможности: да алармира доктор Хама, да се скрие при Зина или да се свърже с Кантор. Първите два варианта не го вдъхновиха. Смътни подозрения се въртяха из главата му. „Само враговете ти ще те извадят от калта“, беше казал полковник Кръв. Не трябваше да се осланя на никой друг, освен на враговете си! Ако някой може да го отърве от Кач, това е само Кантор.

Давид купи парче салам. Вмъкна се в коридора на онази сграда, където снощи се маскира като момиче. Клекна до варелите и заръфа колбаса. През задния двор можеше да изфиряса в случай на нужда. Гризеше бързо салама, като не изпускаше из очи вратата. Когато привърши, отиде до първата телефонна кабина и набра номера на Кантор. Линията даваше заето.

Кач търси Кастрака, за да избягат, разсъждаваше момчето. Той ще открие касапницата в Старата централа, ще проследи пътя на влаченото тяло и ще се сети кой е виновникът.

Давид се върна във входа на кооперацията и клекна пак зад варелите. Нещо му убиваше в джоба. Извади орфаната тетрадка на Качамака и я разгърна. Вътре имаше цитати. Една фраза привлече вниманието му. Умопомраченият Родолфо я беше надраскал с неугледния си, нагърчен почерк:

„Всяко предумишлено убийство, дори най-гнусното, може да се разглежда като креативен акт на любов. Защото творчеството означава поемане на отговорност и като очистим ближния си, ние се натоварваме с важната задача да го представяме пред останалия

идиотски свят. От успеха на тази мисия се определя правото ни да бъдем убийци. Страхът от угризения е страж пред желанието ни за саморазправа. Угризения не за убийтия, естествено, а за похабения дух, който сме неспособни да оползотворим. Угризенията са доказателство за нашата собствена посредственост!...“

Давид се запита кого цитира Родолфо. Угризенията са нашата собствена посредственост. Момчето не разбра последните думи. Уплаши се, че след като ликвидира Кастрака в Старата централа, той става отговорен за неговото вече несъществуващо Аз. Долните качества на хулигана сякаш се просмукваха в сърцето му. Отначало неусетно, но ето че изплуваха като удавници на повърхността на съзнанието му. И техните обезобразени трупове надигаха глави!

Момчето потръпна и захвърли мазната тетрадка в първия варел. Той се сети отново за Кантор и за телефонния номер, който му беше дал в случай на нужда. Крайно време бе да му позвъни отново.

В същия миг вратата се отвори и два огромни силуета нахълтаха в коридора. Бяха извънредно дебели, истински самоходни бъчви. Докато реши да избяга, те достигнаха варелите и започнаха да се облекчават.

— Мислиш ли, че ще се съпротивлява? — попита глухо единият.

— Свършен е — отвърна с отвратително лепкав глас другият. — Снощи му пръснах гъза с олово.

Огромният му корем опираше варела, а мощната му струя барабанеше по ламарината. Първият изпъшка страхливо и сега момчето разпозна майор Кочев. Другият беше дебелакът, който снощи стреля по Кантор. Кочев изхлипа, че отиват право в устата на вълка. Дебелакът го успокои, че дори идиоти като Кръв се надяват до последния момент.

Давид остана свит зад варелите. После изхвъркна, за да предупреди Кантор за убийците.

РАЗЧИСТВАНЕ НА СМЕТКИ

Кръв превърза внимателно раните си. Знаеше, че ще го убият. Беше се провалил. Ребис го беше изоставил. Зина Нимфоманката стоеше в дъното на комплота. Тя и нейните съюзници Хамамов, Качамаков и Кочев. Снощи те можеха да го очистят, но той се оказа побърз. Преди малко Кочев му се обади, че Дебелият искал да преговаря. Да си избием всякакви глупости за ликвидиране. Станало недоразумение, можели да се договорят. Кантор знаеше, че Дебелият е дошъл за главата му. Кочев изпълняваше заповедите на задграничната централа. Кръв покани двамата мъже в запустялата къща, която му служеше за квартира. Телефонът отново извъня. Сякаш очакваше обаждането на Давид. Каза му къде и какво да прави и затвори, преди момчето да го предупреди за убийците.

В запустялата къща, скрита зад дърветата на огромен двор, Кръв чакаше гостите си. Когато двамата отвориха портата от ковано желязо, вече се беше стъмнило и никой не ги видя.

Осветените прозорци гледаха към холно помещение, лишено от мебели. Стените бяха голи и напукани. Кръв стърчеше прав, подпрян на бастун и облечен в орфан сив халат. Отдолу носеше черна риза, закопчана плътно. Едната му ръка висеше превързана. Изглеждаше отпаднал, истински смъртник. Двамата прибраха пистолетите си и влязоха.

Кръв ги въведе в помещението. Жестикулираше уморено и главата му беше още по-бледа и състарена. Убийците седнаха на предложените им столове. Телохраниелят на Раков беше толкова дебел, че зад него ченгето Кочев изглеждаше като рахитично дете в компанията на борец по сумо. Имаше нещо близнашко между двамата. Бяха като две лица на една глава, две глави на едно тяло. Дебелият плюеше откъслечни фрази. По лицата на събеседниците се виждаше, че двамата шопари упражняват власт над Кантор. Дори зловец, Кръв олицетворяваше прокълнат рицар, а сега се оказваше слуга на мутрите.

Седналият шопар говореше флегматично и диктуваше условията си. Кръв стоеше като омагьосан, не беше ясно долавя ли откъслечни думи, или е изключил генерално.

Дебелият главорез се изправи с мъка и столът под него изскърца облекчено. Докато напредваше към вратата, Кочев мина зад гърба на Кантор. Агентът стоеше подпрян на бастуна и се отдръпна, за да направи път на Дебелака. Той им отвори вратата и се озова между двамата. Изглеждаше примирен. Сведе глава. Изведнъж Кочев го сграбчи. В ръката на Дебелака цъфна патлак със заглушител, който изгърмя почти от упор. С нечовешка ловкост Кръв се изхлузи и вместо неговата глава, големият калибър пръсна черепа на Кочев. Преди да изгърми повторно, Кантор измъкна дългия автоматичен нож и с рязко движение отвори гръкляна на Дебелия между двете уши. Главата падна на пода като зелка. Обезглавеното туловище се свлече на пода. Двете дебели тела потръпваха. Локва кръв ги обгради. Кантор коленичи и жадно се напи.

Когато свърши, нарязва с дългото острие двете тела. Разфасова ги на големи парчета и ги напъха в два дебели найлонови чувала, които захвърли в един ъгъл.

После откачи червената звезда медальон от врата си, провеси я на облегалката на единствения стол и падна на колене. Андрогинът се беше смилил. Оставаше да довърши мисията си. Да елиминира враговете си и да се добере до статуетката. Той се помоли горещо на Двуполовия да му помогне да изпълни мисията си, след което можеше да го прибере. Даваше му живота си.

Мобилният телефон на един от двата трупа извънтя. Кръв позна тоналността на Кочев, измъкна апарата от джоба на самото му и натисна бутона. В слушалката се чу гласът на Зина, това беше знак на божеството. Тя беше първата в списъка.

Оставаха му още няколко часа живот. Дотогава неговите бивши господари щяха да му пратят други убийци. Дотогава той трябваше да унищожи Ребис и да ликвидира Зина! Той се поколеба дали да не се откупи със статуетката. Не. Затова разфасова онези двамата, за да си осигури еднократен билет за ада. Елисейските полета го зовяха. Раков може би ще му прости, но той вече нямаше желание да му служи. По-добре да умре. Ще отнесе андрогинния бог със себе си в отвъдното.

САМ В НОЩТА

Давид напусна телефонната кабина и тръгна напосоки със свито сърце. Кръв му заповяда да проникне у Зина и да свали веригата от входната врата, без тя да забележи. Вампирът твърдеше, че в лудницата се правят експерименти с хора! Доктор Хама излизаше по-зловещ от Анибал Лектър, а Зина — негов зъл гений. Давид нямаше доверие вече в никого.

Момчето побягна към реката. От време на време поемаше дъх в сянката на някое дърво и пак продължаваше. Никой не го преследваше. Той стигна до къщата на доктор Хама. Трябваше да го види, преди да предприеме акцията у Зина.

Прозорците на психиатъра не светеха. Давид се покатери по един от кестените до статуята на „Поборника“ и яхна чепат клон. Нещо изшумоля. Човешка сянка се плъзна под кестените. Давид се вкопчи в клона. Сянката вдигна глава. На лицето си имаше мъртвешка маска.

В същия миг зад ъгъла изскочи бай Илия. Свиркаше си „Розамунде“, направил главата. Давид му извика да внимава, но загуби равновесие и падна от клона. Падна право в лапите на озъбената маска и загуби съзнание.

Съвзе се от леки шамарчета. Лежеше на дивана в кухнята, засенчен от огромното лице на Перлата. Главата ѝ, увенчана с ролки за коса, му напомни главата на Медуза.

— Непрокопсаник! — измуча тя, щом го видя да отваря очи. — Изкара ми ангелите!

Перлата опря двуцевка на стената и завъртя търсецо очи из стаята. Беше по пенъор и колосалната ѝ гръд висеше наполовина отвънка, пухтяща като розов мях. Тя сграбчи от лавицата пакет цигари и запали една.

— Какви бяха тия гонки? — попита тя.

Давид обясни, че някакъв луд дебнел бай Илия.

— Слушай, малък обесник! — ревна тя. — Този луд, нищо чудно да е луд, но аз се питам кого искаше да очисти?

Давид ѝ каза, че се качил на дървото, за да позяпа в стаята на Мария отсреща, а пък в това време онзи се нахвърлил върху Карата.

— Халюцинираш! Но преди всичко си изпечен лъжец! Мария е плоска като дъска.

— На мен ми харесва! — възрази момчето.

Тя го заразитва строго какви каши са забъркали с Ото. Давид мълчеше. Опита да се изправи, но Перлата го бутна с мечата си лапа обратно в леглото.

— Снощи Панайот се върна в зори — каза тя. — Днес открих едни мазни сажди в казанчето на парното.

Давид се плъзна под ръката ѝ и се изправи.

— Трябва да вървя — обяви той.

— Нещо не е наред в тази лудница — разсъждаваше на глас Перлата. — Нещо се мъти там! И в дъното е тази змия Зумпалова.

Вратата към стълбището изскърца, Перлата светкавично сграбчи чифтетото и го насочи натам. Карата проникна в другия край на кухнята, въоръжен с бутилка и обилно капеща по пода свещ.

— Бай Илия, изкара ми чивия! Какво само слухтиш по ъглите... Я ела да кажеш каква е твоята версия за атентата!

Тя не го изпускаше от очи, докато той шляпаше с чехлите си из кухнята. Давид усети, че тя иска да разбере дали старият кук беше дочул разговора им.

— А така, чаши вземи... — окуражи го Перлата. — Седни де, седни...

Карата намигна на Давид. Той наля алкохола в чашите. Перлата вдигна тост за избавлението им.

— Луд ги гонил! — възкликна тя. — В тоя град лудите станаха повече от бездомните кучета. Панайот ли не си гледа работата, що ли?!

Перлата се усмихна широко и поднесе празната си чаша към бай Илия.

— Много е хубава тая ракия!

— Ром! — отбеляза той.

— Ромът какво е? Захарнотръстикова ракия! Нали така, Давид? И той ми е един пират Илия. Луд го гонил. Гонила го е някоя пристанищна сирена.

По заядливия ѝ глас личеше, че знае за нощните му похождения. Карата заяви, че му дошло до гуша от подозрения. Да стягал Папи

парахода, да хващат отново морето. Тук щяло да му изгние сърцето.

Давид стана да си върви. Перлата го изпрати до портата.

— Кажи ми бързо какъв беше тоя преследвач? Братът на онзи в печката ли?

Давид опита да отрече, но се притесни, че лъжите му личат като петна кръв по ръцете.

Перлата го гледаше втренчено.

— Отваряй си очите на четири! — отсече тя. — Аз ще се обадя на Панайот да видя тази работа.

Известно време Давид остана прав до входната врата. Нямаше повече сили за каквото и да е. От алкохола главата му се въртеше. Единствено желание пулсираше в мозъка му, да се прибере вкъщи и да се наспи. Но лицето на Харпо Маркс му нареждаше друго и той почувства прилив на сили.

НЕПРЕДВИДЕНА СРЕЩА

Доктор Хама заключи вратата на кабинета си, когато подозрителен шум го накара да застине на място. Шумът идваше от дъното на коридора. Веднага след това стенният часовник на стълбищната площадка отброи двадесет удара. В този час не трябваше да има жив човек в административната сграда. Директорът на лудницата превъртя втори път ключа и пак се ослуша. Шумът не се повтори, но лепкавото чувство, че някой тършува из кабинетите, не се изпари.

След всичко преживяно за последните 24 часа като нищо можеше да халюцинира, но въпреки това той тръгна към дъното на коридора. През целия ден сцени от кошмарната нощ се разиграваха в съзнанието му и го караха да губи контрол. Отсечените ръце на Кастрака, застиналата му в ням ужас, обезобразена глава. Собствените му устни го боляха, подути и наръфани като сварени кренвирши. На разсъмване най-добрият местен хирург им посвети два часа шев и кройка, докато превърне отново устата му в орган за хранене. Беше оставил хлапака в кревата му, за да избегне въпроси от страна на Ребека.

Психоаналитичното обяснение, че момчето бе унищожило своята негативна същност, въобще не го успокои. Беше станал косвен свидетел на убийство и едва не загина от зъбите на Кръв. Споменът предизвика спонтанен позив за повръщане. Едва не извика от болка, когато облиза коричките от засъхнала кръв по шевовете, декорирани устните му. Беше шофирал като насън. Закара припадналото момче у тях, а сам се върна вкъщи, за да се занимае с обезобразения труп в багажника на колата. За капак днес през целия ден преговаря с рецидивистките водачи да се откажат от плаването. Заплашиха го с бунт. Най-добрите му приятели искаха главата му. Дон Алончо, чичо Кла-Кла с перверзните уши, Мими Боздугана, Сладкия Бо и пиратът Чарли го нарекоха тиранин. Останалите луди напиха час по-скоро да заминат по реката. Параходът не беше екипиран за плаване, но те

нехаеха. Набирането на средства не беше от тяхната компетентност. За психоболните най-важно си оставаше приключението. Смъртта беше бял кахър за тях. По-лошо — единствена мотивация за постъпките им, заявиха му го направо. Искаха да умрат. Луда работа!

Директорът на лудницата вървеше по коридора и натискаше една след друга бравите на кабинетите. Но всички врати бяха заключени.

Нямаше да е трудно да му скроят номер. Още тази нощ. Те искаха автентично приключение. Последствията не ги интересуваха. Обвиниха го, че крие Хермафродита. Искаха да освободи Кач, за да ги поведе...

Доктор Хама стигна дъното на коридора и забеляза светла ивица под вратата на доктор Зумпалова. Рязко отвори вратата.

— Спокойно, аз съм, Папа! — извика Зина.

Тя окачи нещо в гардероба си, скрита зад отворената му врата. Доктор Хама се приближи.

— Досега съм се разправяла с рецидивистите в Изолатора — излъга тя.

— И ти ли, Зина? — възкликна престорено доктор Хама.

Той оглеждаше внимателно изпитата ѝ бледа физиономия с черни кръгове под очите. Какво му готви тази менада? На свой ред тя посочи разранените му устни. Кръв? Беше безполезно да я лъже. Призна, че се е отгървал на косъм. Тя му каза, че бунтът ще избухне всеки момент в лудницата. Оргията в парка набира сила. Виковете отекваха дори в коридора.

— Откога познаваш Кръв? — попита директорът.

Тя му опонира, че моментът е зле избран за обяснения.

— И така, Кръв?

Тя му призна, че Кръв е креатура на Раков. Заместникът на баща ѝ, превърнал малкия престъпник Дочо в свое вярно куче в затвора-лудница в Ловеч. Дочо започнал да подражава на мъжа ѝ, защото търсел кумир. Тя го съблазнила и двамата мъже се хванали за гърлата. Дочо ранил тежко Дани, който умрял след година. Обзалагала се, че малкият селяндур си е въобразил, че духът на мъртвия полковник се е вселил в него. Двадесет години по-късно те сърбали попарата на тази метаморфоза. Дочо се е превърнал в полковник Кръв. Това е.

— Значи ти си негодницата, на която трябва да отмъсти!

— В главата му сигурно е страшна каша. Повече се страхувам за Давид. Той му въздейства, Папа!

— Направи ли му хипноза след празненството?

Доктор Хама я гледаше втренчено и тя му се усмихна.

— Внуших му, че трябва да унищожи своята чудовищна мъжка същност. Но на другия ден той избяга и оттогава не съм го виждала. Кантор е способен на всичко, Папа. Страхувам се.

Тя, разбира се, не му каза, че мобилният на Кочев не отговаря. Беше придружил главореза на Раков при Кръв. Ако полковникът ги е очистил, тя беше следващата в списъка! Побиха я тръпки. Този психопат няма да се спре пред нищо.

— Смяташ, че е тръгнал да убива?

— Помогни ми, Папа!

И тя му разказа набързо замисъла си. Доктор Хама се съгласи. Двамата обещаха да поддържат връзка и се разделиха.

* * *

Докторът стигна до Старата централа за десет минути. Паркира колата, прескочи съборения северен зид и проникна в запустялата сграда през огнярното. През цялото време си повтаряше, че всъщност не го върши той, и така бързо достигна в подвала, където Кастрака беше принудил Давид да се закълне на Дяволската Богородица.

Известно време психиатърът стоя неподвижно, за да привикне с тъмнината. Страхът, който досега го мачкаше, постепенно се изпари и той почувства прилив на решителност. Вече различаваше предметите. Метален шкаф, импровизирано огнище... Той приближи, повдигна мърлявия дюшек от земята и измъкна ръждивия нож на Кастрака.

От статуетката нямаше и следа. Прерови боклуците наоколо, но не откри нищо. Премина в съседното помещение и попадна в просторно хале с големи бетонни вани, пълни с черна зловонна вода. Вече се ориентираше като у дома си. Търпеливо изследва огромната зала и откри статуя на Медуза, захвърлена до една от бетонните вани. Някой я беше разбил на парчета. Главата ѝ лежеше откъсната, а на врата ѝ имаше завързано въже. Той се наведе и видя, че бяха я

раздробили отдолу, сякаш са искали да видят какво се крие в утробата ѝ.

Горгоната Медуза! Светкавица проряза съзнанието му. Обезглавяването на чудовището означава унищожаване на негативната женственост у мъжа и освобождаване на творческата енергия. Когато Персей отрязал главата на Медуза, от кръвта ѝ се родили Пегас и Хермафродит от злато! Оригиналното скривалище на златната статуетка е било в каменната... това му се струваше повече от ясно. „Но защо Медуза“, запита се той веднага. Отговорът се изписа почти автоматично в главата му. Притчата за Йоан Кръстител беше просто инверсиран вариант на мита за Персей! Обезглавяването на пророка по поръчка на нимфетката беше закодиран вариант на същото послание. Мъжът, който не успее да разреши хермафродитния парадокс в себе си, става жертва на отрицателната си женска същност. Античното послание беше в прав текст, евангелското — в обратен. Този похват беше типичен за християнската църква, която беше направила всичко възможно да негативизира античните ценности, да ги маскира и да ги превърне в пороци. Целта винаги оставаше една и съща — власт не само над личното, но и над колективното подсъзнание.

Давид беше направил опит да унищожи своята сянка! Но коя сянка бе прибрала статуетката?

МЕЖДУ ЛЮБОВТА И СМЪРТТА

Давид тръгна към къщи. Питаше се какво ще стане, ако отиде в запустялата централа. Какво, по дяволите? Вместо да бяга и да се крие постоянно... Да тръгне срещу страха! Беше обещал на баща си да се държи като мъж. Всички наоколо му даваха съвети. Но нито един от тях не беше баща му. Нито Кантор, нито Зина, нито дори доктор Хама.

В главата му отново се разиграха събитията от предната вечер. Ако Кастрака не е имал време да прибере Андрогина, той сигурно лежи още там, в скривалището си. Стори му се толкова очевидно, че се учуди как не се е сетил досега! Нещо го тласкаше неудържимо към Старата централа. Веднага! Преди да е станало късно!

Споменът за студентите, мрачни халета го накара да потрепери. Писъците на Кастрака и скърцането на гилотината отекнаха в ушите му. Коварна слабост размекна мускулите му. Миризма на кръв и на тиня изпълни ноздрите му и го задуши. Убиецът се връща на местопрестъплението. Желанието да преживее отново смъртта на жертвата е затривало много изкормвачи. Толкова по-зле! Трябваше да се върне в подземие и да открие статуетката.

Давид се завъртя и се насочи към кея. В същия миг Пасатът на доктор Хама зави в улицата и спря до тротоара. Психиатърът отвори вратата и го покани да се качи. Момчето се подчини. Доктор Хама изглеждаше скапан.

— В Старата централа няма нищо! — каза той, сякаш отгатнал намеренията му.

Вместо да му отговори, Давид му разказа набързо какво бе препатил след снощната им раздяла. За внезапната поява на Кач и за смъртта на Мара...

— Кач не е напуснал „Шейсетте кораба“! — отсече доктор Хама. — Казах ти го още снощи!

— Но кой тогава...

Психиатърът сви рамене.

Вътрешно той се запита дали има право да бъде толкова сигурен в невинността на Кач. Не беше посещавал килията му от онзи ден. Рецидивистите заплашваха, че ще го освободят... И това странно посещение на Зина тази вечер в „Шейсетте кораба“! Тя лъже, изкрещя един глас в мозъка му.

Давид му призна, че се страхува да не откачи. Гергана Михайлова със сигурност беше луда. Тя твърдеше, че Зина има фалос. Кой бе всъщност Хермафродит? Кой беше Ребис, който всички търсеха?

Доктор Хама сякаш очакваше тези въпроси. Той надигна плоското шише от жабката и погледна звездното небе. Ставало дума за една война, заразказва той, която започнала преди хиляди години и вече приближавала края си.

Някога жените управлявали този свят и всичко вървяло по мед и масло като в гигантски кошер. Богът на този златен век изяждал децата си. Но се случило така, че мъжете взели властта и подчинили бившите си господарки. Оттогава войната между двата пола не затихва. Тя се води подмолно, с всички средства. Таи се в дъното на международни раздори, конфликти и войни. От семейното огнище до върховете на световната политика се води борба за надмощие между двата пола. Между матриархат и патриархат. И всеки път, когато избухва война, мъжете печелят; щом мирът се установи — жените взимат превес. Но борбата не отслабвала. Много мъдреци си чупили главите как да разрешат тази дилема, която поглъща огромна енергия и коства много жертви на човечеството. И така те стигнали до идеята за двуполовия бог. Древните философи го наричали Хермафродит, средновековните алхимици — Ребис. Но смисълът бил един и същ. Ако всички хора станат еднакви, те няма повече да си режат главите за глупости. Човекът трябва да стигне дотам, откъдето бил тръгнал. Двуполовостта била гаранция за щастието, което Адам загубил в рая. За това Андрогинният бог бил от такова значение. Той е алегория на човешката способност за промяна. Промяна към съвършенство. Към равенство. Към братство. Към свобода!

Но статуетката има двойно действие. Умиротворително и унищожително! Зависи от индивида. От душата му. От неговите прегрешения. От готовността му да изкупи вината си. Но Давид няма

какво да се тревожи, завърши доктор Хама. Трябва просто да вярва на Двуполовия.

Това беше обяснение за 13-годишно момче. В действителност нещата бяха далеч по-сложни. Всъщност жените никога не бяха управлявали. Наследството се извършваше по женска линия, но борбата за власт се водеше между вуйчовци и бащи. Между мъже, които не поемаха отговорност за своето поколение, и мъже, които бяха издигнали в култ предаването на древната традиция от баща на син.

Но тогава кой е убиецът на Мара, ако Кач е зад решетките? — поиска да знае Давид. Той му разказа, че Кантор се готви да ликвидира Зина.

Известно време доктор Хама мълча. Значи Зина не го беше излъгала за намеренията на Кръв. Нещо миришеше на гнило в тази игра. Кой наистина беше заклал Петолевката в такъв случай? Решението на задачата изглеждаше прекалено просто. Или хлапакът лъжеше? Той погледна часовника си. Имаше още време, за да провери. Да постави клопка и да ги залови! Панайот Хамамов предложи на Давид двойна игра. Момчето се съгласи веднага. Психиатърът му обясни какво да прави. Няма да сваля веригата у Зина, както иска Кантор. Щом чуе да хлопат на вратата, ще избяга през задния вход и толкова! Нямаше смисъл да ходи в Старата централа. Идваше оттам. Някой беше задигнал статуетката. Двамата се разделиха.

Докато момчето се отдалечаваше по улицата, психиатърът се приближи към дома си. Той хвана дръжката на портата, но отрязана от китката човешка ръка върху решетките го накара да застине. Показалецът и средният пръст липсваха, дланта беше сгърчена и почерняла. Ръката на Кастрака! Психиатърът се обърна; момчето се отдалечаваше в мрака. Лоша шега? Предупреждение? Момчето беше убило човек. Във властта на Архетипа то преставаше да е отговорно за постъпките си. Човекът с маската, убиецът на Петолевката, нападателят на Карата, крадецът на статуетката — бяха едно и също лице! То можеше да е Давид!

Той махна обезобразената ръка и тръгна обратно към колата. Трябваше да се върне веднага в лудницата. Всичко се решаваше там тази нощ!

В МИШЕЛОВКАТА

Между мишеловката на агента и клопката на психиатъра съществуваше пролука, в която Давид смяташе да се вклини. Кантор му обясни, че Зина е уплашена и ще се напие, а това означаваше, че ще се отпусне поне за час във ваната. Щом влезе в банята, Давид ще свали веригата от вратата. Но момчето имаше други неща на ум. Той се обади на психоложката, че знае къде е статуетката. Тя обяви, че го чака, да бърза.

* * *

Докато пресичаше градската градина, Мария изникна отпреде му като самодива. Очите ѝ блестяха в мрака, а малките ѝ гърди стърчаха под бялата фланелка.

— Мокър, с незакопчан дюкян. Среща? — попита тя иронично.

Той я отрязва, че бърза. Тя го следваше по петите.

— Търся те от дни — нареждаше момичето. — Къде изчезна? Чакай де, няма да ти избяга!

Давид спря. Вбесяваше го, а беше толкова сладка. Стоеше насреща му хубава като ангел. Той почти съжали, че не може да остане, за да я нацелува и да сложи веднъж завинаги черта на миналото. Някой ден щеше да ѝ признае, че я обича. Но сега направи отегчена физиономия.

— Говори! — каза той сприхаво.

— Върви на шибаната си среща — каза тя възбудено, — но ме изслушай. Важно е!

В гласа ѝ пробиваше отчаяние и той спря отново.

— Бременна съм — прошепна тя. — Не зная какво да правя, мили. През онази нощ на кораба е станало.

Разплака се. Хълцаше, че обича само него и искала да носи неговото бебе, а не на онези. Давид почувства, че ще умре. Побърза да

я успокои, даде ѝ дума, че утре ще ѝ се обади. Но сега адски бърза, закъснява, по дяволите, изобщо не е това, което тя си въобразява, а друго, много по-страшно... Друг път ще ѝ обясни. Целуна я, изскубна се от прегръдките ѝ и побягна.

* * *

Минаваше десет вечерта, когато Зина му отвори вратата. Тя впери очи зад гърба му, свали веригата. Страхуваше се. Давид веднага подуши, че е пияна. Нарязана до козирката, за да заглуши страха. Тя дръпна момчето вътре и го притисна, докато слагаше веригата обратно. Носеше зелен пенъоар и отдолу подскачаха големите ѝ обли гърди. Тя му напълни чаша пунш и го помоли да я извини. Отиваше в банята? Давид си каза, че трябва да внимава с алкохола, но взе чашата и я надигна.

Приблужи до прозореца и погледна. Тези мишеловки винаги бяха нож с две остриета. Според Доктор Хама Кач стоеше на топло в лудницата, но Давид го видя с очите си как заколи Мара. Убиецът можеше да проникне в апартамента всеки миг. Кантор го предупреди да не се бави, щом Зина отиде в банята, да свали веригата и да изчезва. Но Давид имаше свой план за развитието на събитията. Не можеше да пропусне такъв случай.

Психоложката се върна и се изтегна на канапето. Каза, че ѝ е омръзнало от панаири в лудницата. Давид се опита да я успокои, но тя му отвърна, че всичките ѝ усилия са напразни. Пиеше жълт коктейл с ром, приготвен в голяма кана. Сипваше си големи порции като портокалов сок на болно от рахит дете. Прозрачният пенъоар оставяше на показ коравите ѝ гърди. Изглеждаше отпусната, пияна и податлива. Давид потръпна при мисълта, че може да му се отдаде просто ей така, на шега. Да му покаже фалоса си! Той седна на канапето и опита да я целуне. Тя му отвърна вяло. Сочната ѝ уста ухаеше на алкохол и цигари. Давид си повтаряше като молитва, че трябва да внимава в картинката.

— Цигара? — измърка Зина.

Тя запали син Ротманс, дръпна дълбоко и изхвърли шумно дима, сякаш пушеше последната цигара в живота си. Тя го попита дали има

новини от Кръв. Давид ѝ отвърна, че го търсил напразно, мъчеше се да изобрази самата невинност. Това като че ли я успокои. Може би дебелият телохранил на Раков и Кочев го бяха ликвидирали. Ако Кръв беше мъртъв, нещата се опростяваха, но мафията оставаше. Освен ако...

— В лудницата стават страшни неща, слънчице — започна тя. — Крайно време е да се прекрати тази истерия, иначе те ще се изпотрепят... Папа ще го отнесе още тази нощ! Помни ми думата.

Давид се учуди, мислеше, че лудите боготворят директора. Нали подготвят кораба за пътешествие, попита я той. В отговор Зина се засмя прегракнало.

— Пътешествието с Narrenschiff са ялови мечти, слънчице. Светът се промени, а лудите не искат да го разберат.

Тя му обясни, че тези световни организации, които някога били склонни да финансират подобни пътешествия като акт на неподчинение срещу старата тоталитарна система, днес отпусkali пари за съвсем друг род експерименти. Всичко било въпрос на контекст, на фондове, субсидиращи изследователската работа. Ако преди се търсел ефект с експорт на невменяеми, сега експериментът трябвало да се продължи на място. Един бог знае кой ги решава тези неща, допълни тя лукаво.

— Но защо тогава лудите настояват?

— Защото не са с всичкия си! Гордеят се с щуротиите си, начело с доктор Ото Хама!

Давид се почувства разочарован. Тя му обясни, че психоболните бездруго пътешестват в техните блестящи, изпъстрени с фантазии и бездънни пропасти светове, откъдето няма връщане! Безумни моряци, водени от вманиачени капитани на кораби фантоми. Такава е съдбата им! Лудите се състезават, напрягат сили, правят се на мъже във вихъра на бурите, а някъде в топли стаи охранени шопари им гледат сеира, забавляват се по свински и броят пари.

— Но доктор Хама ми каза, че...

— Че дал дума на невменяемите да ги изведе от този омагьосан кръг. Но старата влъхва непростимо закъсня и пациентелата вече не му вярва. Освен това Кач предлага авантюра, героичен сблъсък!... Ото си направи сметката без кръчмаря и сега ще плаща.

— Но нали Кач... — той без малко не се издаде глупаво, но се усети и млъкна.

— Къде е статуетката, детенце? — Зина го помилва по бузата.

Тя се интересуваше единствено от Хермафродита. Беше смешно да си въобразява, че изпитва някакви чувства към него. Отвърна ѝ, че е на сигурно място. Зумпалова повдигна въпросително вежди. Той каза, че ще ѝ даде Андрогина, но при едно условие. Наведе се за нова целувка.

— О, не миличък — тя го отблъсна. — Първо ми докажи, че си мъж!

Устата на Давид пресъхна. Тя се изсмя предизвикателно, очите ѝ заблестяха. Вън мракът изглеждаше непрогледен. Времето летеше с крила. Трябваше да бърза. Попита я какво иска от него?

— Да ми се подчиняваш. Аз ще те направя мъж, аз мога де те превърна в свиня. Трябва ми статуетката!

Статуетката! Себична кучка — чу в мозъка си дрезгавия глас на Кастрака! Заради тази пачавра беше нарязал другаря си на парчета. Сега виждаше ясно. Зина го подтикна да извърши престъплението. Той отново видя лицето на андрогинния ангел с вдигнат към небето десен показалец и го помоли да изпълни желанието му. Харпо Маркс се хилеше с голямата си уста.

— Ще си вървя — смотолеви момчето.

Изправи се отривисто. Жената се опита да го спре. Време беше да задейства плана. Той обяви, че отива до тоалетната, после изчезва. Зина изгледа любопитно надутите му отпред джинси и кимна снизходително.

— Не се бави... — извика тя подире му. — И напълни ваната, чуваш ли?

Докато ваната се пълнеше, Давид извади отвертката и разви двата винта на райбера на вратата. Охлаби ги така, че лесно да ги изкърти, с един удар. Оставаше да подмени ключа. Горещата вода прииждаше на тласъци и запълваше банята с пара. Момчето се спусна да регулира водата, но само си изпопари пръстите на големите месингови въртоци. По тялото му плъзна пот. Той издърпа припряно ключа от бравата, но докато слагаше изпиления, го изтърва. Изпиленият ключ звънна в мозайката и изчезна под ваната в салона. Давид угаси бързо лампата и отвори предпазливо вратата на банята.

В другия край на салона Зина лежеше на дивана и голите ѝ бедра отразяваха приглушената светлина на настолната лампа. Изглеждаше заета с мечти или дремеше... Давид затърси на четири крака ключа по паркета. Той го напипа и се върна обратно в банята. Пъхна фалшивия ключ в бравата, спря водата и запали лампата.

— Защо се забави? — попита дрезгаво тя, когато той се върна в салона.

Пеньоарът откриваше бедрата ѝ. Имаше стегната плът и лъскава като на балерина кожа.

— Пипаш се в тъмното, така ли?

— Банята е готова — отвърна Давид.

Трябваше да се размърда, по дяволите!

Тя му предложи глезено да ѝ изтърка гърба и пъхна език в празната си чаша, за да изрови парче лед, което схруска.

— Трябва да си вървя — настоя упорито той.

Изведнъж погледът ѝ помътня и той си помисли, че се е възбудила и ей сега ще отвори крака. Психоложката го привлече до себе си на дивана. Зашепна му, че ако я слуша, ще му разкрие тайна, която ще го убеди, че няма нужда да си навива разни пътешествия на пръста. Те просто не знаели какво ги чака!

— Какво? — попита той.

Тя продължи да шушне в ухото му.

— Този кораб е фрахтуван за Ада. Дай ми статуетката и ще бъдем щастливи! Ще бъдеш моето момче, обещавам ти!

Тя се разсмя с пиянско въодушевление. Някаква идиотска радост я обзе, започна да го прегръща... През главата на Давид хвърчаха мисли с криле на хищни птици. Костите му прасяха под ласките ѝ. Тялото ѝ смърдеше на пот и парфюм. От главата му не излизаха думите на Гергана Михайлова. Той плъзна ръка между голите ѝ бедра. Губеше съзнание от възбуда, но жената го отблъсна силно и го повали на пода.

— Сбъркал си адреса, миличък! — извика тя. — Статуетката, после ще видим!

Тя го прескочи и изтича към банята. Затръшна вратата зад гърба си и превъртя ключа. Всичко се развиваше по плана. Давид се изправи. Първо трябва да се успокои, заповяда си той. Да спре треперенето, да

укроти разбеснелия пулс. В банята изтрещя счупено стъкло, психоложката извика с нечовешки глас за помощ.

Той се засили, блъсна вратата с цяло тяло. В банята Зина стоеше окървавена до ваната, с ужасно размътени очи. Прозорецът на отдушника зееше разбит. Момчето връхлетя жената и двамата се стовариха в топлата вода на ваната. Настолната лампа падна и угасна. Тялото на Зина затисна Давид във ваната. Едва не се удави. Отблъсна я, извади глава и пое въздух. Психоложката лежеше неподвижно. Той напипа гърдите ѝ, които стърчаха над водата. Бяха твърди и топли. Лицето ѝ беше окървавено. В главата ѝ, отпусната на ръба на ваната, зееше малка дупка. Бяха я застреляли през прозореца! Само преди миг си представяше как ще я размекне с ласки, а сега стискаше изстиващ труп в прегръдките си. Обзе го страх. Гадно малодушие скова крайниците му.

В същия миг тежки удари отекнаха на входната врата. В главата на Давид всичко се разбърка. На оскъдната светлина водата във ваната му се стори червена, а той — оплескан с кръв до уши. Всичките му фантазии се разлетяха като прилепи от ярка светлина. Зина беше мъртва. Кантор се опитваше да влезе през вратата, тъй като отдушникът беше малък. Трябваше да изчезва.

Изскочи от ваната и се втурна към входното антре. Кървави струи шурнаха от дрехите му по пода. Той префуча през антрето и надникна през шпионката на входната врата. Група санитарни блъскаха по вратата. Капанът на доктор Хама беше задействал напразно. Стълбищното осветление угасна с пращане. Давид им извика да търсят убиеца в двора и избяга през сервизната врата. Измъкна се на улицата. Линейката за буйни луди мигаше с аварийни светлини. Побягна в обратна посока.

NARRENSCHIFF^[1]

Нощта изстиваше като труп. Фееричната мъгла ближеше уличната настилка, оставяйки мокра кондензна следа. Градът изглеждаше призрачно пуст. Сенки на бездомни кучета бродеха из празните улици. Котки се биеха за вечерята си около вонящи кофи. Мяукания цепеха нощната тишина.

Давид тичаше през заспалия град. В главата му беше каша. Краката му летяха сами. Той спря и клекна между две коли, за да си поеме дъх. Не виждаше изход. Чувстваше се като жалка прашина, носена от вихър. Той склучи ръце и се помоли на майки си и баща си от тяхното небе или от техния ад да му помогнат. Пред очите му изплува разтегнатата уста на Харпо, дебилно ухилените му лукави очи.

Няколко помияра прекосиха с куцукане улицата. Давид напусна убежището си и продължи да тича напосоки. В главата му въпросите напиреха един през друг. Защо Кръв уби Зина? Къде е Родолфо Кач? Кого искаше да залови доктор Хама?... Кой е убиецът с маската? Безжизненото тяло на Зина във ваната се поклащаше зловецко пред очите му.

Изведнъж той съобрази, че единственото безопасно място е лудницата „Шейсетте кораба“. На убиеца няма да му хрумне да го търси там. Каквото и да кроеше доктор Хама, той няма да го остави.

Първото нещо, което го втрещи, когато приближи, беше, че порталът на „Шейсетте кораба“ зее отворен. След това чу викове. По болничните корпуси играеха отблясъци на факли. Музика гърмеше. Фойерверки описваха огнени дъги. Диви песни отекваха в мрака. Цареше бъркотия, истински хаос, с който прииждаше нещо страховито. Давид си спомни думите на Перлата, че лудите искаха главата на сина ѝ.

Момчето се затича към централната сграда, където бе кабинетът на психиатъра. Наоколо препускаха маскирани мъже и жени, размахваха факли и ревяха неприлични песни. Крещяха закани.

Липсата на дори най-невзрачен представител на реда създаваше чувство за произвол, за нещо страшно.

Давид влетя в сградата на диспансера и хукна нагоре по стълбите. Откъм кабинета на директора долитаха крясъци и той се уплаши, че лудите линчуват доктор Хама. Вратата към коридора зееше и група санитарни с бели облекла се тълпяха на прага. В дъното на кабинета доктор Хама се бръснеше невъзмутимо на свеци пред стенно огледало.

Един от санитарите докладваше, че дебилите освободили Кач от Изолатора. Положението ставаше неудържимо! Известно време се чуваше само звука от стърженето на бръснача по четинестите бузи на психиатъра.

— Какво да правим, господин директоре? — настоя санитарят.

— Вървете си! — отсече доктор Хама.

Той спря да се бръсне и се извърна.

— Оставете ги да правят каквото щат! — добави той отчетливо.

Санитарите се мъдреха. Давид забеляза, че до един бяха въоръжени с бухалки. Санитарят, който играеше ролята на старши, възрази, че лудите са способни на всичко.

— Правете каквото ви казвам! — заповяда доктор Хама.

Санитарите се подчиниха. Започнаха да се изнизват по коридора към изхода. Директорът се провикна подире им да затворят вратата. В този момент Давид се вмъкна в кабинета и тръгна към доктор Хама. Един от санитарите му извика да спре. Но психиатърът нареди да го оставят, сякаш знаеше за кого става дума.

Доктор Хама носеше черен панталон и бяла риза. Тази официалност в този късен час стъписваше. До приборите за бръснене лежеше черен револвер. Стъпките на санитарите заглъхваха по коридора. Долу, под прозорците, крясъците се възобновиха с нова сила. Лудите настояваха да видят директора на лудницата. „Папа! Папа! Папа!“ — крещеше тълпата.

— Какво стана със Зина? — попита доктор Хама.

Давид наблюдаваше лицето му. Нещо дяволски успокояващо се прокрадаваше в това среднощно бръснене. Стърженето на бръснача, уверените движения на острието по бузите. Черният панталон на мъжа и бялата му риза напомняха за дуел или екзекуция.

— Кръв я застреля — каза момчето. — Санитарите закъсняха.

— Заклучи вратата! Побързай!

Момчето стоеше неподвижно.

— Тя падна във ваната, доктор Хама — продължи Давид като в транс, — цялата беше в кръв... Кантор разби прозореца и я застреля.

— Видя я в кръв, така ли? — попита тихо бръснещият се.

— Плуваше като надуваем дюшек във ваната...

Психиатърът се извърна и го погледна изпитателно.

— Помолих те да заключиш вратата... — напомни му той и в гласа му изби тревога. — Кръв, видя ли го?

Момчето тръгна към изхода. Мислеше: само този, който знае за смъртта на Кастрака, е убиецът! Какво ще се случи сега, след като затвори вратата? Той спря в средата на кабинета и се обърна. В отблясъка на свещите доктор Хама изплакна лицето си в порцеланов леген и взе да се бърше с розова кърпа. Момчето го наблюдаваше в огледалото. Зад гърба му паркетът изскърца. Една назъбена сянка нарасна върху отсрещната стена. Давид изкрещя и се хвърли по очи. Светлината угасна. Изтрецяха изстрели. Доктор Хама му изрева да не мърда. Давид лазеше в тъмното по паркета. Нечии пръсти го сграбчиха и повлякоха. Изквича, но разпозна одеколона на психиатъра и напрегна сили да раздвижи краката си. Зад гърба им меко хлопна врата. Спуснаха се по стълби. Давид усети движение в застоялия въздух. Лъхна ги миризма на подземие. Доктор Хама го поведе напред. Светлината на джобния му фенер разсече тъмен проход, който водеше в неизвестна посока.

— Побързай — шепнеше запъхтяно психиатърът, — само няколко мига са му нужни, за да открие тайната врата!

Те се спуснаха по изронени стъпала. Доктор Хама дишаше като парна яхта в бързей и проклинаше на всички световни езици. Те доловиха свеж въздух и мярнаха нощното небе, препречено от решетки. Доктор Хама отключи желязната врата. Двамата се озоваха в шлюзов тунел с канал, който водеше към каменистия бряг на Дунава. Психиатърът заключи отново вратата и облекчено въздъхна.

В канала се полюшваше завързана моторна лодка. Мъжът направи знак на момчето да го последва и скочи в лодката. Той нахлупи мазна капитанска шапка и моментално се преобрази.

— Хващай лопатите! — заповяда той, докато сваляше калъфа на двигателя. После откачи въжето и оттласна лодката от стената.

Момчето закрепил железните „ключове“ на борда и пъхнал в тях веслата. Доктор Хама се потешел от нерви да запали мотора. Давид започнал да гребел към изхода на тунела. Оттам долетяла викове, проблеснала факли. При всяко дръпване на ремъка двигателят хъркаше, но отказвал да запали. До слуха им долетял гневен тропот. Тълпа от душевноболни нахлула в прохода. Някой забелязал двамата бегълци и ги замерил с факлата си. В същия миг моторът изрева и лодката се понесла по реката. Факлите, с които лудите я замеряли, осяла черната вода. Някои скочили в канала, за да ги спрат.

Лодката летела и хвърляла гейзери мръсна вода. В последния момент доктор Хама забелязал, че вратите на шлюза се затварят под носа им. Някой им беше скроил мръсен номер. Психиатърът извика предупредително, но преди да успее да завие, лодката се блъсна в железната преграда и носът се разлетя на трески. Ударът съборил психиатъра по очи, главата му се удари в седалката на гребца. Давид паднал назад и тежкото тяло на доктор Хама го затисна. Двата загубили съзнание. Лодката потъвала като торпилирана.

Лудите ги извлачили на брега. Омотали ги с въжета и ги поведоха с песни към кораба.

Целият мъжки състав на лудницата чакаше строен върху бака на „Поборник“. Двигателите на старото корито бумтяли, но светлините били угасени и на борда царела тъмнина.

Върху покрива на капитанската рубка Родолфо Кач държеше реч на своите събратя по съдба. Въодушевявал ги, че е настъпил исторически момент да напуснат този гранясал пристан, където без друго гниели. Трябвало да изпълнят бунтовна мисия. Чакала ги слава. Лудите от цял свят ще се присъединят към техния поход и ще обявят възцаряването на Новия Месия. Ребис! Роденият във вълните! Такива щуротии брътвели бесният психопат, а дебилите го съзерцавали с отворени уста, като че ли бе самият бог на лудостта.

Когато долякоха двамата пленници, всички зареваха, но Кач ги изкомандва да си затварят устата. Психиатърът и момчето идвали на себе си. Родолфо заповядал да ги освободят от въжетата и да ги изправят на крака.

— Хвърлете момчето в трюма — нареди той. — Нека Панайот Хамамов застане пред нас и отговаря за престъпленията си!

Докторът застана сам в кръга от мъже. Той не бързаше да им говори. Отри с длан лице и впери късогледите си очи на пекинез нагоре в мостика. На фона на лунното небе Кач люлееше крака от надстройката. Психиатърът го попита в какво го упреква.

— Ти ни излъга, доктор Хама! — извика Кач и насочи мръсния си пръст в лицето му. — Години наред ти ни замазва очите с екзотични лайна за приключения. Баламосваше ни, че един ден ще видим нови светове, в които ще можем да живеем като свободни мъже. Но времето изтече! Ние направихме своя избор!

— Кач — започна доктор Хама — ти каза ли на тези мъже на какъв риск ги излагаш? Каза ли им, че този кораб няма да измине и сто мили нагоре по реката и ще се разпадне на съставните си части...

— Затваряй си лъжливата уста! Дори да се издавим, целият свят ще научи за нашия подвиг. Ще станем знаме за безумците, които гният в Световната лудница! Както преди повече от сто години бунтовниците отвлякоха този кораб, за да загинат геройски на родна земя... Така ние ще я напуснем, за да открием червей за костите си в чужди светове, но смисълът на нашата акция ще бъде същият! Защото днес всичко трябва да се прави обратно на здравия разум!

— Ти си смешен, Кач! В пресата ще пишат, че банда луди са отвлекли допотопен кораб. Новината ще обиколи света, но никой няма да ви съчувства. Всички ще се смеят, че българските откачалки се давят като власи на края на Дунава!

Брадясалите лица на невменяемите се разкривиха. Закресяха, размахаха ръце. Очите им заискриха в светлините на факлите. Предлагаха да прекарат Папа под кила, да го обесят на реите и разни от сорта. Рецидивистите от Изолатора напиха да го содомизират по ред на номерата, та да видел как я карат цял живот в „Шейсетте кораба“... Двама-трима по-храбри епилептици приближиха психиатъра и разкъсаха безочливо дрехите му. Той стоеше неподвижен. Дебела котвена верига омотаха около глезените му. Заплашваха, че ще го хвърлят в Дунава, но той не пророни дума.

Кач вдигна ръка и ги накара да замълчат. Доктор Хама го предупреди за пореден път, че бреговата охрана ще ги арестува на разсъмване, но лудият му изрева да млъква.

— Няма кой да ни спре, директоре — провикна се побърканият. — Аз притежавам статуята на Бога!

Той се изправи и размаха някаква тъмна статуетка.

— Кой ще ни спре, братя? — извика отново той.

— Аз! — извика с брутална отчетливост един глас във внезапно възцарилата се тишина.

Тъмната фигура на Кръв изникна на борда. В следващия миг корабът като че ли експлодира. В машинното дадоха пълнен напред. Корпусът се разтърси, двигателите заработиха с пълна сила, „долапите“ се завъртяха и „Поборник“ се отдели от брега. На бака множеството се люшна напред.

— Убийте ченгето! — крещяха. — Той е без оръжие... Убийте гадното ченге!

Кантор стреля в тълпата с автоматично оръжие, за да ги отрезви. Големият калибър взриви няколко горещи глави, няколко тела се повалиха с писъци, като пръскаха кръв по палубата. Останалите замръзнаха на място — хипнотизирани от смъртта. Полковникът се втурна нагоре към мостика, за да залови жертвата си. Кач вече тичаше към кърмата, където стояха варелите с гориво.

Планът на Кач, макар и безумен, изобщо не беше налудничав. Дълбоко в непримиримото си сърце Родолфо искаше да прекоси Европа и да смае света. Но психопатът в него отдавна загуби търпение и реши да се спасява поединично. Той с ужас виждаше, че животът му изтича като речен пясък през пръстите и скоро няма да може да му се наслади. Затова реши да заложи всичко на карта. Невменяемите без друго само това чакаха. На всички им беше омръзнало да ги залъгват с красиви фрази за пътешествия. Докато техни братя, вчерашни олигофрени, правеха пачки и пълнеха гуши. И гражданите почтително ги наричаха мутри и вратове.... А те, храбрите безумци, готови за авантюри, си оставаха просто едни обикновени, кротки луди, заключени зад високи стени. Защото по-добре да си „мръсна мутра“, отколкото кротък луд. Такава беше горчивата истина и Кач реши да плюе на всички и всичко и да покаже веднъж завинаги на целия шибан свят, че лудият е луд, а ебаният е ебан.

Той знаеше, че няма да стигнат далеко. Щом бреговата охрана ги подгони, той ще подпали парахода като факел и ще остави лудите да се спасяват както знаят. Нека после да го търсят между удавените. А той ще офейка на Запад с фалшив паспорт. Със златната статуетка на Иван

Наумов, той ще си осигури царско съществуване там някъде. Но това дяволско ченге обърка плановете му!

Кач достигна варелите с гориво и ги възпламени с предварително подготвен фитил. Той се затича, но преди да успее да скочи през борда, Кантор го простреля в крака. С куцане, Кач свърна отново към носа, но ставаше все по-бавен. Кръв го следваше по петите.

Родолфо скочи на палубата и падна пред омотания с верига доктор Хама. Психиатърът стърчеше безмълвно на бака, като дивашки идол в центъра на първобитен танц. Лудите се разбягаха при вида на Кантор. Кач прегърна коленете на доктор Хама и се помъчи да се изправи.

— Отзад под самото ми — прошепна психиатърът.

Тежките крачки на Кръв приближиха. Кач измъкна пистолета под колана на доктор Хама и простреля Кантор в гърдите. Агентът се завъртя от експлозията на големия калибър в тялото си и падна на коляно. Автоматът увисна в ръката му. Кач го повали, стискаше димящия револвер в ръка. Доктор Хама му извика да го довърши. Но лудият не можеше да пропусне такъв случай да се погаври с врага си. Той изби автомата и сграбчи Кръв за врата. Искеше да си разчисти сметките с един мъртъв свят. Плъзна дулото на пистолета към слабините му, хилеше се зловещо. Канеше се да му направи топките на решето. Агентът кървеше обилно и кръвта му смърдеше на нафталин. Опитваше да ближе като умиращо куче раните си.

Изведнъж обложените му устни се размърдаха. Кач напрегна слух, за да чуе изповедта му. Окървавената ръка на агента посочи доктор Хама: „... Той уби братчето ти!“, изхриптя Кръв и клюмна. Кач се извърна. В следващия миг разбра уловката и натисна спусъка, но беше късно. Почувства зъбите на Кръв във врата си. Това бе последното, което Давид видя. Дватамата, вкопчени в смъртна прегръдка. Някой го хлопна по главата и той загуби съзнание.

Останал без управление, горящият кораб дрейфуваше по течението. Няколко мили по-надолу „Поборник“ заседна в плитчините на румънския бряг, откъдето беше тръгнал някога.

[1] Narrenschiff — корабът на лудите. ↑

ИЗГУБЕНИЯТ РАЙ

Давид се съвзе. Лежеше в легло. Някой го потупваше по бузата. Една млада жена в бяла престилка се усмихваше насреща му с неподправен израз на съучастничество.

— Браво — рече арабийски сестрата, — това се казва спартанско здраве.

Тя провери пулса. Гледаше го със сините си очи на ангел-пазител. Давид забеляза, че гърдите ѝ са доста едри за крехката ѝ фигура и се повдигат твърде бурно за невинните ѝ сини очи. Тя пусна ръката му и тръгна към вратата. Момчето съжали, че го напуска. Преди да ѝ извика, тя изчезна зад тапицираната в бяло врата.

Стаята беше голяма и варосана. На отсрещната стена висеше плакат, изобразяващ тих морски пейзаж в южна страна. През прозореца слънцето грееше неистово и птичките пееха. Лек ветрец издуваше прозрачните бели завеси и Давид забеляза, че зад тях стърчат дебели, боядисани с бяла боя решетки. Намираще се в „Шейсетте кораба“ — това беше ясно, но нямаше идея колко време е прекарал.

Той отново прехвърли през главата си кошмарната нощ на „Поборник“. Бе загубил съзнание с убеждението, че умира... Но ето, възкръсна отново. Даже се чувства в супер форма! Той си спомни за Кач и Кантор, хванати за гушите на бака, предупредителните викове на доктор Хама. Какво ли беше станало после?

Стана от леглото и навлече зелен болничен халат. Посегна към бравата, но в същия миг вратата се отвори и на прага застана едър санитар с бръсната глава и дебел врат.

— Следвай ме! — рече той. — Директорът те вика.

Двамата тръгнаха по коридор, из който лудите щъкаха свободно. Повечето изглеждаха кротушки и само единици хвърлиха на Давид подозрителни погледи. Всичко блестеше от чистота, нямаше помен от среднощния бунт, от пожара и от последвалия ужасен хаос.

Достигнаха обширен салон с оръфани кресла, маси и столове, където пациенти с вгълбени физиономии бичеха тихо карти, табла и

шах. Санитарят се спря да поговори с една медицинска сестра, която очевидно му правеше мили очи, докато привидно цупеше устни. И тогава, съвсем неочаквано, Давид забеляза доктор Хама, който седеше сам в едно кресло и пушеше цигара. Психиатърът го повика. Нещо не бе в ред, но какво?

Давид седна на посоченото кресло. Учуди се, че психиатърът почти не го гледа. Изглеждаше адски отслабнал, направо стопен, и на Давид се стори, че е остарял с десет години.

— Прави се, че гледаш през прозореца — каза сподавено доктор Хама. — Ще го направим тази нощ!

— Кое? — учуди се Давид.

— Не ми задавай глупави въпроси! Те всички умряха... Онези с червените шапки дойдоха и ги застреляха като гарги. Обявиха бунт на рецидивисти в „Шейсетте кораба“ и им теглиха куршума! Останалите се издавиха. Така разправят, но истината е съвсем друга.

Той замълча и Давид забеляза, че кафявите, изпъкнали очи на доктор Хама се насълзяват. Стана му криво. Какво ли бе станало с Кач и Кантор?

— Мъртви са и двамата — рече психиатърът в отговор на мислите му. — Да бях поне ги сподирил в ада. Най-добрите ми екземпляри! Но не се тревожи, още тази нощ ще вдигнем котва.

Към тях се приближи гологлавият санитар и кимна на Давид да го последва. Доктор Хама се направи, че не го забелязва, и остана с неподвижно вперен поглед в далечината. Санитарят изсумтя и почука с показалец по слепоочието си. Жестът му беше вулгарен, изпълнен с първична ненавист, и Давид настръхна. Те стигнаха мълчешком кабинета на директора на клиниката. Санитарят отвори вратата и момчето потъна в огромното помещение.

В дъното на мрачния кабинет някой стана и заобиколи бюрото. Момчето се запита дали е мъж или жена? Деляха ги няколко метра, когато от полумрака изплуваха блестящи очи и хищно начервена уста. Зина!

— Е, съкровище? — каза тя.

Давид изтръпна. Възкръсналата мъртва го оглеждаше като парче месо в магазина. Глупаво се хвана на номера ѝ с пробитото ѝ слепоочие във ваната. Почувства се изгубен. После го нагнети енергия. Давид бе научил урока на Ребис за трансмутацията и никакъв страх не

можеше да го извади от равновесие. Точно обратното. Страхът му даваше сили.

Той се хвърли с радостен вик в обятията на новата директорка. Страхът му се превърна в неудържим любовен изблик, който струеше от всичките му пори, от несвързаните му думи, от безумно протегнатите му ръце, и завладяваше. Като каещ се грешник той се притисна към нея и зарови лице между остриите ѝ гърди. Студената ѝ желязна плът се стегна под лъскавата коприна на костюма, сякаш да го сграбчи. Давид я тласна мислено с всичката сила на порива си. С усмивката на Харпо, с мисълта на вирнатия му пръст. Усети я как омекна под целувките му. Той падна на колене и ѝ поиска прошка.

Зина го привлече върху големия черен диван за анализа и му каза да се успокои. Попита го как се чувства след преживените перипетии. Давид ѝ отвърна, че е на седмото небе и лети към осмото като ракета. Тя стана и се върна обратно зад бюрото.

— Басирам се, че гориш от любопитство да узнаеш как попадна тук? — промърмори тя.

Момчето кимна утвърдително, но в следващия миг си даде сметка, че вече не му пука какво се е случило.

И тогава забеляза златната статуетка до ръба на бюрото. Изглеждаше променена, претърпяла пълна метаморфоза: от грозна бледа ларва до златна пеперуда. Зловещата хтонична богиня се бе превърнала в рафинирано двуполово божество!

Ребис, помогни ми, помоли се момчето на сина на Дяволската Богородица.

Зина му разказа как баща му открил статуетка на Медуза при разкопки в стария порт на града. Медуза била от камък, но тежала извънредно за размерите си. Дори с бронзова арматура, пак не би тежала толкова много. Като пресметнал съответните относителни тегла, археологът установил, че във вътрешността има не бронз, а злато. Не можел да повярва на късмета си! Изкушението да извади благородния метал било голямо, но Иван Наумов бил археолог, а не селянин иманяр. Щял да запази непокътната статуетката, ако логични разсъждения върху същността на Медуза не го накарали да промени решението си.

Зина запали цигара, пламъкът освети за миг лицето ѝ и накара златната статуетка да заискри на бюрото.

Медуза вкаменявала всеки, който погледнел отвратителната ѝ глава, продължи разказа си психиатърката. Такова било наказанието за инцестната ѝ връзка с бога на морето. Горгоната отказвала да роди децата си, които заченала от баща си Посейдон, в един храм на Атина Палада. Когато, напътстван от богинята на разума, Персей отсякъл главата на чудовището, от кръвта му се пръкнали двете му отрочета... крилат кон и златен хермафродит, въоръжен със сабя. Психоаналитичната поука от този акт била очевидна, обясни Зина. Мъжът, който отреже вкаменяващата глава на парадокса-жена, като я отрази в огледалото на разума си, ще освободи творческа енергия и ще получи златна компенсация за усилията си.

Зина се засмя доволно и закрачи пред бюрото.

Археологът Иван Наумов измъкнал златната статуетка от каменната утроба на чудовището, продължи тя разказа си... и тогава чак разбрал на какво съкровище се е натъкнал. Защото златната статуетка пред очите му била истински античен Андрогин. Кралското дете, на което принадлежи света. Мечта на орфици, гностици, херметици и алхимици. Тази статуетка била прозрение, божествено знамение и ключ към друг свят с много по-големи съкровища. Но неблагоприятното, самонадеяно плямпане на Иван го изправило на пътя на опасна мафия, която поискала златния идол за свои цели. Това му изяло главата. Неговата и тази на жена му.

Зина изгледа Давид в очите. Момчето се мъчеше да изглежда храбро.

— Сигурно искаш да знаеш как точно са ги... — попита тя.

Той кимна.

— По най-жесток начин, Кръв ги разкъсал като диво животно — промълви Зина, — но не намерил статуетката, защото Родолфо я откраднал и избягал с нея.

Тя се усмихна унесено, сякаш виждаше драмата да се разиграва пред очите ѝ. Давид я попита дали Кач и човекът с маската са едно и също лице, но Зина поклати отрицателно глава. Не се ли сещал? При това било толкова близо до ума. И тя дръпна едно от чекмеджетата на бюрото, измъкна бялата маска на Смъртта и я залепи на лицето си.

— Ще ти нацепя розовия задник, ако ме бързикаш — изхриптя психоложката с гласа на Родолфо.

И тя му разказа как изтръгна от Кач, че статуетката е скрита на кораба. Промъкнала се маскирана на борда, но Кастрака я изпреварил. Идеята да се маскира ѝ харесала. Постепенно осъзнала, че Родолфо е нейното алтер-его. Трябвало да го усвои, като го експлоатира. Така тя проследила двете момчета в лунапарка, но при появата на Кантор трябвало да се спасява. В нощта на карнавала тя внушила на Давид да премахне Кастрака. По петите му се промъкнала в запустялата централа и отмъкнала статуетката. Кръв дебнел наоколо, но доктор Хама спасил Давид в нощта на убийството. На другата сутрин тя се преоборила като Кач и го разпитала, за да го сплаци. Петолевката я видяла предната нощ на излизане от Старата централа. Налагало се да я елиминира. Накрая инсценирала собствената си смърт, за да го заблуди и приспи подозренията на директора, че е въвн от играта.

— После знаеш какво се случи — довърши тя.

Психоложката премълча един-единствен факт. Елиминирането на Раков, тъй като не засягаше момчето лично, макар че беше най-ценният ход в завоюването на свещената статуетка. Без премахването на Кукловода, заграбването на Андрогина би било пирова победа и начало на страшни неприятности. Зина се обади на някогашния помощник на баща си и му обясни, че е в течение на неговата акция, но вампирът Кръв ѝ пречи да се докопа до свещената статуетка. Старият похотливец, който я обожаваше открай време, веднага се хвана на въдицата ѝ. Наистина, тези възрастни мъже понякога бяха по-наивни от малки момиченца. Разумът беше приоритет на възрастните жени, колкото и пустоглави да бяха на младини. Зина му обясни за панаирите на Кръв и му обеща да му достави статуетката на тепсия, ако ѝ гласува доверие. Раков заминаваше за Париж и ѝ даде картбланш за действие. Веднага след това тя се обади в Интерпол и го натопи до гуша. Разказа им за убийството на Марков, за атентата срещу папата и за проекта Метастази, който вече завоюваше разложения Запад. Само два дни по-късно световната преса гръмна за арестуването на големия български мафиот и бивш партиен водач Петър Раков. Истински български хибрид между дон Корлеоне и доктор Менгеле, писа френският „Фигаро“. И най-смешното, че старата хиена никога нямаше да разбере кой му подложи динената кора, тъй като медиите свързваха ареста му с дебилните признания на Кръв пред парижки психиатър. А Кръв беше мъртъв.

Зина сияеше. Беше унищожила всичките си врагове. Беше заграбила властта в клиниката и притежаваше Ребис. Йоан-Хермафродит. Богът на метаморфозата. Богът, който ѝ даваше власт над хората! Пълна проекция... Анимус и Анима!

— Щях да забравя! — възкликна тя. — Корабът потъна! За бройка да ви изтървем с Папа. Извадиха ви последни.

Момчето не я слушаше вече. Рано или късно ще отреже главата на Медуза! Сякаш имаше значение дали са мъртви родителите му! Те живееха в него. Никой не можеше да му ги отнеме! Един ден ще отмъсти за тях. Знаеше как да го направи. Изпита далечна тъга, но стисна зъби. Каза си, че на света има по-важни неща, отколкото да съжالياва за нещо, което не може да върне назад. Все едно да страда за това, което е бил вчера.

Зина свали самото и разкопча ризата си. Отдолу се показаха гърдите ѝ с големи тъмни кръгове около остриите като шипове зърна. Давид не откъсваше очи от златната статуетка, която лудо сияеше в обгърналия бюрото полумрак. Момчето различаваше непокорно щръкналия член и радостно настръхналите гърди на това странно същество... Свети Йоан Кръстител, Ребис-Хермафродит! Къдравият ангел с вдигнат към небето показалец и дебилната усмивка на Харпо Маркс. Побиха го тръпки. Баща му беше вярвал, че този идол е ключ към друг свят. Той щеше да проникне там! Гореща вълна го обля, че ще продължи започнатото от татко си. Опита се да си представи този нов свят, който трептеше като мираж пред очите му. Свят, населен с нови същества, посветени в тайната на превръщането. „Тези нито мъже, нито жени!“, крещеше старата вещица Гергана Михайлова в пристъпите си на безумие.

Давид стана и се приближи към статуетката. Знаеше, че Зина го следи с очи, но той извърши проверката си, без тя да забележи каквото и да било. Прокара пръсти по гладката повърхност на благородния метал.

— Харесва ли ти? — попита психоложката.

— Топъл е — отвърна момчето.

Тя се приближи до него и го помилва по бузата. Парфюмът ѝ проникна в ноздрите му. Тя го прегърна през раменете и го целуна. Момчето поруменя от удоволствие. Затаи дъх и склучи пръсти около нозете на Ребис. Един удар щеше да ѝ пробие черепа в слепоочието.

Но Андрогинът нареждаше друго и Давид се подчини. Защото Двуполовият беше дете на Дяволската Богородица, а момчето се беше заклело на Черната богиня да изпълнява желанията ѝ.

Той остана няколко секунди в прегръдките на Зина, без да изпуска статуетката, за да се проникне в силата ѝ.

Изведнъж психиатърката загуби контрол и започна да го мляска напористо. Целуваше го като невидяла и Давид се учуди, защото не беше в стила ѝ. Тя се разкопча напълно и му показа едрите си гърди. Чак сега той забеляза, че здравата се е наклала. Беше отпрала гъз и шкембе, с което го притискаше в момента. Имаше нещо прибързано и недодялано, нещо типично за застаряващ мъж в обноските ѝ, който дишаше тежко и го галеше с големите си, потни ръце.

Момчето бързо схвана ритъма на желанията ѝ и се остави на ласките ѝ. Изпълваше го любопитство как точно ще го направи. Неистово го забавляваше този похотлив грубиян в лицето на Зина. Тази нито мъж, нито жена искаше да задоволи желанието си на крак. С лакоми движения да го изсърба като шкембе чорба в закусвалня. Той си играеше с гърдите ѝ като с маракаси, когато на вратата почукаха.

— Заета съм — изкрещя директорката.

Отвън захленчиха, че било спешно. Зумпалова пусна момчето и се закопча нервно.

В главата на Давид всичко се подреди. Щом застаряващият нерез, който грухтеше в стомаха на Зина, го прелъсти, неговата собствена женска същност ще се превърне в отмъстител. Давид чу как малката фурия скръцна заплашително със зъби в мозъка му. Именно тя ще види сметката на дебелака в Зина. Той си спомни за Мария и адски му се прииска отново да я види.

— До довечера! — отсече Зина и му направи знак да изчезва.

Докато вървеше към вратата с олекнала душа и с надървена пишка, Давид си помисли, че няма нищо по-лесно от това да ликвидира психоложката, когато поиска. Но щеше да го направи само когато стане абсолютно безразличен към смъртта ѝ.

Щом излезе от кабинета на директорката, към него се приближи предишният дебеловрат санитар, който явно му беше отреден за пазвантин. Горилата му съобщи, че има свиждане. Момчето го последва в ботаническата градина, изпълнена с екзотични дървета,

цветя и растения. Санитарят му посочи в дъното шубраци, от които му правеше знаци сестра с големи сини очи.

Слънцето грееше с тропическа сила. Докато напредваше между гигантските папрати и филодендрони, Давид дочу приглушен шепот зад дънера на дебела палма. Приблужи. Звънлив женски глас обясняваше подробности за съдбата на параход, чийто останки потънали в Дунава. Момчето разпозна гласа на Перлата и съобрази, че старата жена беше дошла да види сина си. Доктор Хама настояваше, че корабокрушението на „Поборник“ е долнопробна лъжа.

— Разбираш ли, майко, те преминаха „Железните врати“ и дебаркираха във Виена като истински победители! Корабът на лудите пътешества нагоре по реката и нашите момчета показаха на света кои сме ние.

Гласът на психиатъра звучеше както преди и Давид почувства тръпки на надежда. По дяволите, ако той самият научи да използва женската си половина, психиатърът знаеше по-добре от всеки друг как да се прави на луд. Нали?

Доктор Хама говореше с предишната увереност и обясняваше на майка си, че се осмелил накрая да срещне опасността в очите. Чувствал се като новороден. Рано или късно справедливостта ще възтържествува. Благодарение на Бога, много естествено.

— Гарантирам ти — шепнеше той на Перлата, — че негативният Анимус, изграден от баща ѝ, полковника, ще я разруши. Това, което най-силно ненавижда, е онова, от което най-силно се бои.

Давид не чу всичко, някой го викна. Преди да реагира, Мария се хвърли на врата му и впи устни в неговите. Приличаше на малка горска фея. Бременността изобщо не ѝ личеше. Какво значение може да има един подут корем сега... За Давид бебето на Кастрака не беше чуждо. Приемаше го с дълбокото убеждение, че е длъжен да го представи на света. Чувстваше се отговорен пред мъртвия хулиган.

Давид прегърна Мария. Двамата тръгнаха по алеята, като се целуваха. Между две мляскания той я попита какво е бебето, момче или момиче, но тя му отвърна, че изобщо не ѝ пука. И на него вече от нищо не му пукаше. Наистина, какво шава в пелените, са подробности от пейзажа. Истински мъж, истинска жена... или истински хермафродит! Защо не, в края на краищата? Давид помисли, че могат

да кръстят бебето така — Херма Наумов. Звучеше шик, дявол да го вземе!

— Ела да ти покажа какво райско кътче съм открила! — шепнеше припряно Мария.

Двамата се шумугнаха между екзотичните храсти и попаднаха на малка, огряна от слънцето поляна. Излегнаха се бързо във високата трева и едва разсъблечени, се замилваха като две малки дяволчета в рая.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.